

TAJ GIBSON

ISTINA IZ BIBLIJE, PREDIVNO UPAKOVANA... U HRISTU

TEME ZA MLADE (I OSTALE...)

Otkrij. Poveži se. Doživi.

Naslov originala: [truth]LINK by Ty Gibson

truthlink.org

SADRŽAJ

SADRŽAJ	2
1. LOGIKA LJUBAVI.....	3
2. BOŽJE SRCE	7
3. BOŽJA SLIKA	11
4. RAT NA NEBU.....	15
5. PAD ČOVEČANSTVA.....	19
6. OBEĆANI	23
7. PUT U BOŽJE SRCE.....	27
8. SMRT JE DEFINISANA.....	31
9. POBEĐENA SMRT	35
10. NOVA STVORENJA U HRISTU.....	39
11. ŽIVOT U BOŽJOJ LJUBAVI	43
12. ODMOR U HRISTU	47
13. ŽIVOT ZASNOVA NA RECIPROCITETU	51
14. ZDRAVLJE I CELOVITOST	55
15. POTAPANJE/URONJAVANJE	59
16. ZAJEDNICA KOJA ISCELJUJE	63
17. VELIKI OTPAD	67
18. CRKVA U PUSTINJI.....	71
19. OSTATAK.....	74
20. DAN OČIŠĆENJA.....	78
21. PORUKA PRVOG ANĐELA.....	82
22. PORUKA DRUGOG ANĐELA.....	86
23. PORUKA TREĆEG ANĐELA.....	90
24. DRUGI DOLAZAK.....	94
25. MILENIJUM.....	98
26. KRAJ ZLA.....	102
27. VEČNO ZADOVOLJSTVO.....	106

1. LOGIKA LJUBAVI

OTKRIJTE

***Jedna od najočiglednijih stvari kod ljubavi jeste
neophodnost za komunikacijom kako bi ona postojala i rasla.***

ZAŠTO BIBLIJA?

Voleti i biti voljen je najupornija i „najhitnija“ od svih želja. Svi znamo, intuitivno, bez potrebe da nam to iko ikada kaže, da smo stvoreni za verne, pouzdane odnose. Naša srca su pokrenuta neutuljenom čežnjom za povezivanjem, međuljudskim angažovanjem i osećajem pripadnosti. Prema Bibliji, postoji jednostavan i temeljan razlog za to. Uporedite 1. Mojsijevu 1,27 s Jovanom 4,16 da biste otkrili zašto.

Kao bića božanske „slike“, mi smo projektovani za davanje i primanje „_____“. To je ono šta smo i ko smo kao ljudska bića.

Logično je da bi Bog požrtvovane ljubavi, koji stvara prema svom liku, po prirodi bio komunikativan jer je komunikacija suština funkcionisanja zdrave ljubavi. Očekivali bismo da bi, posledično, Bog ljubavi želeo da bude poznat onima koje je i stvorio. Otkrivamo da je to slučaj upravo ovde. Isus Hristos, koji je tvrdio za sebe da je Bog u telu, pokazao je suštinu ovog pitanja:

„Više vas ne nazivam slugama, jer sluga _____ šta radi njegov gospodar. Nazivam vas _____, jer sam vam _____ sve što sam čuo od svog Oca“ (Jovan 15,15).

Ovde se susrećemo s najneverovatnijom pojavom koja se može zamisliti: najmoćnija osoba u svemiru – niko drugi do Bog – ne želi da vlada nad nama svojom silom, već da nam bude prijatelj putem komunikacije – time što će nam se obznaniti. Ovo objašnjava zašto nam je Bog dao knjigu sačinjenu od reči:

„Sve je Pismo _____ od Boga“ (2. Timotiju 3,16).

Biblija – ovde nazvana Pismom – postojano izjavljuje da je ona Božje oruđe komunikacije. Ali setite se šta je Isus rekao: prijateljstvo je cilj Njegove komunikacije s nama. Biblija nema nameru da ispoljava nasilni autoritet nad našim razumom i da zahteva slepo povinovanje. Biblija je sredstvo kroz koje Bog ispoljava svoju ljubav i otvara put kako bismo Ga upoznali. Osvrćući se na čovekove reči, Isus kaže: „Dobar čovek iznosi dobro iz dobre riznice svoga srca“ (Luka 6,45). Na isti način, ako je Biblija Božja Reč, onda možemo u njoj očekivati otkrivanje Božjeg srca. Međutim, kako možemo pouzdano znati da je Biblija ono što tvrdi da jeste?

BOG KOJI ZNA I KOJI SE MOŽE UPOZNATI

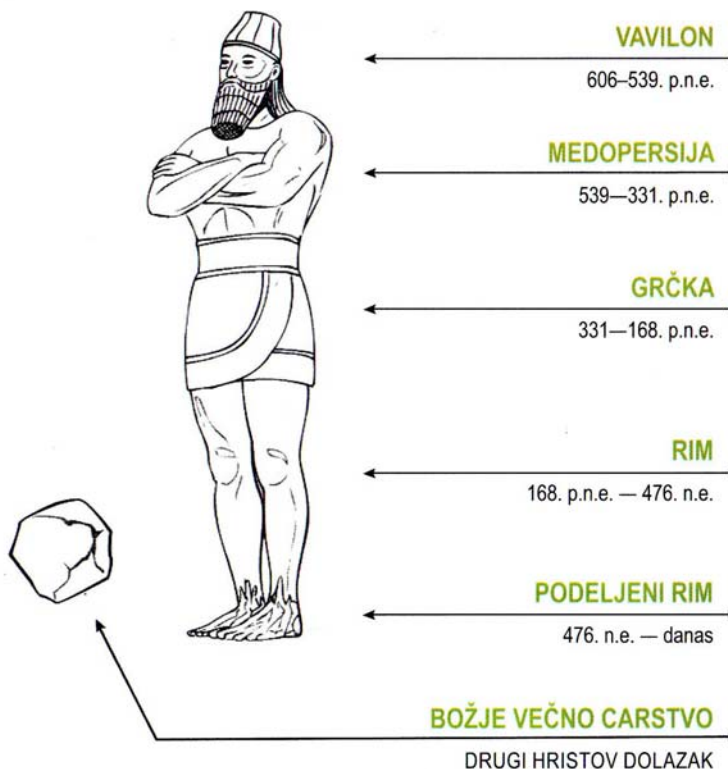
Nekada davno, živio je car koji je bio potpuno okrenut sebi. Zatrovan svojom moći, sve o čemu je mogao misliti bila je njegova veličina. Jednog dana, Bog ga je potapšao po ramenu i dao mu

proročki san koji mu je otkrio – zapazite ovo – više od dve i po hiljade godina svetske istorije unapred. Ponosni car se ponizio i promenio. Priča je zabeležena u Knjizi proroka Danila 2–4.

U tom snu, car je video čovekoliku statuu od metala sa zlatnom glavom, grudima i rukama od srebra, trbuhom i bedrima od mesinga, nogama od gvožđa, stopala od gvožđa i gline, i video je kamen koji je udario u stopala kipa, samleo ih u prah i postao velika planina. Prorok Danilo, vavilonski zarobljenik, protumačio je vavilonskom caru ovaj san.

Pročitajte i razgovarajte o značenju sna u Knjizi proroka Danila 2,36–45.

Napisano 600 godina pre Hrista, proročanstvo koje je car Navuhodonosor dobio objavilo je uspon i pad četiri imperije u nizu i formiranje moderne Evrope, što je obezbedilo ubedljiv dokaz da Biblija ima natprirodno poreklo – da je, zapravo, nadahnuta od Boga. To je stvar od istorijskog značaja – ono što je san predvideo, to se i ispunilo: Vavilon je nasledila Medopersija, koju je nasledila Grčka, a nju je nasledio Rim, koji se podelio u deset glavnih carstava Zapadne Evrope. Precizno ispunjenje prvih pet delova vizije daje nam sigurnost da će se i poslednje predskazanje obistiniti: „Bog će nebeski podići carstvo koje nikada neće propasti“ (44. stih).

Zapanjujuće proročanstvo dovodi nas pred lice Boga, koji zna budućnost, što jedino može značiti da smo pred licem Boga koji poznaje i nas. On zna sve što smo ikada učinili i što ćemo učiniti, svaku našu slabost i neuspeh. I opet, znajući sve o nama, On nas ipak voli i čezne da bude naš prijatelj. On nije jedan srdačan, čudan prijatelj koji će nas podupreti na našem putu uništenja, već istinski

prijatelj koji će se pokazati pogubnim po našu sebičnost. Bio je to susret koji je radikalno promenio Navuhodonosorovo srce.

„____ ja, Navuhodonosor, _____, _____ i ____ cara nebeskog, čija su sva dela _____ i čiji su putevi _____ i koji može oboriti one koji hode ponosito.“ (Danilo 4,37)

Bog i car su postali prijatelji. Biblijsko proročanstvo poziva i svakog od nas na prijateljstvo s Bogom, dajući nam racionalnu osnovu za poverenje u Njega. Isus je na sledeći način objasnio svrhu biblijskih proročanstava:

„I sad vam kazah, ____ dok se nije zbilo, da _____ kad se zbude“ (Jovan 14,29).

Čitava poenta biblijskih proročanstava jeste da nam pruže stabilan temelj za veru u Boga. Kroz njih, On nam šapuće: „Možeš mi verovati!“ Ne samo da Bog poznaje svakog od nas, On, takođe, želi da i mi Njega upoznemo. Spominjući Boga Oca, Isus kaže: „A ovo je život večni da poznaju Tebe [...]“ (Jovan 17,3). U grčkom jeziku, reč 'znati' je *ginōskō*, a odnosi se na prisno poznavanje koje doživljavamo u odnosima, ne samo na činjenično znanje. Kasnije u ovoj molitvi, Isus je proširio ovu ideju moleći Oca za nešto zaista neverovatno: „[...] da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima“ (Jovan 17,26). Večni život – ili *spasenje* – nije samo beskrajnost života, već poseban kvalitet života koji je definisan poznavanjem Boga kao bliskog prijatelja. Bog želi da nam se obznani, i može da nam se obznani. On nam je obezbedio tu mogućnost kroz istine otkrivene u Pismu.

JEDNA JEZGROVITA ISTINA

Dok proučavamo Pismo, potrebno nam je usmerenje i orijentacija prema biblijskom pejzažu. U ovoj seriji priručnika *[truth]LINK*, otkrivaćemo iznova i iznova: „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,16). Božja ljubav je jedina istina koja definiše sve ostale. Istina nije lista činjeničnih tematika, već ukomponovana celina koja oslikava Božji karakter. Pošto je suštinska stvarnost Božjeg karaktera ljubav, logično je da je kompletna istina, jednostavno i duboko otkrivenje Božje ljubavi. Stoga, možemo očekivati da svaka istinska doktrina otkrije neku dimenziju Božje ljubavi, a mi možemo biti potpuno sigurni da je svako učenje koje se suproti Božjoj ljubavi, suštinski – lažno. Ovo će biti naš kriterijum u toku proučavanja priručnika *[truth]LINK*. Uz premisu „Bog je ljubav“, imaćemo osnovnu jednačinu za razotkrivanje celokupne istine. Naš kompas je sada usmeren ka pravom severu. Znamo kuda idemo i za čim tragamo dok putujemo kroz Pismo.

POVEŽITE

Istina nije samo jedna lista apstraktnih ideja ili kolekcija činjeničnih podataka. Istina je, zapravo, utelovljena stvarnost čiji se ukupan zbir može pronaći u otkrivenju Boga kroz ličnost Isusa Hrista.

Cela Biblija, od 1. Mojsijeve do Otkrivenja, jeste otkriće Božjeg karaktera. Ona nam otkriva Božje srce – na koji način Bog razmišlja, oseća i kako se ponaša. Svaka priča, proročanstvo i doktrina iz Pisma pozivaju nas u lični odnos s Bogom, uz premisu da je Boga vredno poznavati, da je Bog privlačan, jer „Bog je ljubav“.

Svakog jutra se budite i vodite svoje živote. Naravno, jurite za stvarima kao što su obrazovanje i karijera, materijalna udobnost i avanturistički doživljaji, ali duboko u sebi znate da ste stvoreni za nešto više – nešto neverovatno, zapanjujuće i izvanredno. To nešto više je veza s vašim Tvorcem. Upoznati Ga je najsmislenija stvar koju možete postići, a to čini da sve ostalo stane na svoje mesto.

DOŽIVITE

***Želim da čujem Božji glas koji govori meni
i mom srcu preko stranica Biblije.***

Bog je suštinski biće koje stupa u odnose. Kao takav, On želi nešto da nam kaže kako bi nam preneo svoje misli i osećanja. Car David je na fin način opisao ono što možemo očekivati dok istražujemo istine iz Pisma: „Radujem se reči tvojoj kao onaj koji zadobije velik plen“ (Psalam 119,162). Božja reč je od ogromne vrednosti. Blago koje otkrivamo u Božjoj Reči je beskrajno vredno iskustvo poznavanja Boga i otkrivanja Njegove stvarne predivne ljubavi.

2. BOŽJE SRCE

OTKRIJTE

Bog je ljubav u najličnijem i najdivnijem smislu koji se može zamisliti, ljubav usmerena ka drugima.

ŠTA SE NALAZI U IMENU?

Jedan švedski par je pokušao da nazove svoje dete ovim imenom: 'Brfxccxxmnpccclllmmnprxvclmncssqlbb11116', a čita se 'Albin'. Izjavili su da je ovo neobično ime „trudnički, izražajni razvoj“ koji oni vide kao „umetničku kreaciju“. Sud u Švedskoj koji se bavi ovakvim pitanjima, rekao je nešto slično ovome: „Mhm, u redu... ne“, i naredio im da smisle drugačije ime za dete. Ispostavilo se da je to ime, u stvari, imalo namernu poruku. Par je izabrao čudno ime za svoje dete u znak protesta protiv zakona koji je izglasala švedska vlada, a koji državi daje pravo na konačnu odluku u vezi s prihvatljivošću izabranog dečjeg imena.

Svako ima ime i svačije ime znači nešto (Gugl vam može reći šta vaše ime znači, u slučaju da ne znate). Ovo je posebno tačno kad govorimo o Bibliji. Svako ime nosi poruku, otkrivajući nešto o karakteru ili priči onog ko nosi to ime.

'Adam' znači *zemlja*, a Biblija kaže da ga je Bog stvorio – pogađate – od zemlje.

'Jakov' znači *obmanjivač*, a vidimo i tu crtu karaktera koja se ispoljila u njegovom životnom iskustvu.

'Izrael' znači *onaj koji nadjačava s Bogom*, a to je bilo ime koje je Bog dao Jakovu onog trenutka kad je rekao istinu i pobedio svoju sklonost ka obmanjivanju.

Uviđate u čemu je poenta: u Pismu imena imaju značenje.

Prvi put kad nailazimo na „Boga“ u Bibliji, nailazimo na vrlo jedinstveno ime koje otkriva najneverovatniju stvar o Stvoritelju:

„U početku stvori ____ nebo i zemlju“ (1. Mojsijeva 1,1).

Verovatno ste upisali reč 'Bog' u prazninu jer većina biblijskih prevoda na to vas i navodi. Međutim, u originalnom jeziku teksta (hebrejskom), nije u pitanju opšta reč 'Bog', što bi bilo kao da kažemo: „Božanstvo je stvorilo nebo i zemlju“. Umesto toga, radi se o ličnom imenu, a to je *Elohim*. Ali ima nešto čudno u tom imenu: to je imenica u množini, što bi zvučalo slično predstavljanju vašeg novog komšije sa: „Zdravo, ja sam Jovani“. U svojoj zbunjenosti, mislili biste da je on jedan student s jako lošom gramatikom ili da, možda, smatra da je on više od jedne osobe. Šta god da je u pitanju, vi zasigurno ne biste prihvatili njegovo predstavljanje u množini kao tačan opis.

Zašto?

Zato što ne postoji ta vrsta koherentnosti u kojoj jedna osoba može biti nazvana imenom u množini. Opet, upravo na taj način Bog je predstavio sebe u prvom stihu Biblije – kao biće u množini, u određenom smislu. Ova zamisao je zapečaćena kasnije u prvom poglavlju 1. Mojsijeve:

„Potom reče Bog [Elohim]: 'Da _____ čoveka prema _____ obličju, kao što ____ _' (1. Mojsijeva 1,26).

אלהים
ELOHIM

U određenom smislu, Bog se sastoji od 'mi' i 'naše', a ne od običnog 'ja' i 'moje'. Božja stvarnost, i pre stvaranja sveta, uključuje množinu ličnosti. Bog je *Elohim* – Onaj koji je u množini.

JEDAN, A VIŠE OD JEDNOG

Dok zamisao o jednom Bogu koji obuhvata više od jedne ličnosti može na početku zvučati čudno, polako počinjemo da razumemo šta znači uzeti u obzir najosnovnije i suštinske istine o Bogu koje su zapisane u Pismu:

„Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,16).

Šta to tačno znači?

Kada Biblija koristi reč 'ljubav', to znači nešto veoma posebno:

„Ljubav [...] ne traži svoje [...]“ (1. Korinćanima 13,4.5).

Ljubav je, po prirodi, nesebična i usmerena na druge. Zato, da bi ljubav postojala, mora postojati više od jedne osobe; mora postojati odnos. Ako sebe zaključate u sobu i ostanete tamo do kraja svog života, nikada nećete iskusiti ljubav, iz vrlo jednostavnog razloga – sami ne možete doživeti ljubav. Logičan zaključak jeste: pošto je Bog ljubav, On je više od jedne ličnosti, dok u isto vreme postoji kao jedan suštinski božanski entitet.

Drugim rečima, Bog nije pustinjak, već društvena jedinica požrtvovane ljubavi u neprestanom pokretu.

Kroz Bibliju, Bog je opisan kao jedan Bog, a opet, više od jednog: Bog Otac, Bog Sin i Bog Sveti Duh. Otac je Bog (Isaija 64,8; Jovan 3,16), ali ne i kompletno božanstvo. Sin, Isus Hristos je Bog (Jovan 1,1; Filibljanima 2,5.6), ali ne i kompletno božanstvo. Sveti Duh je Bog (Jov 33,4; Luka 1,35), ali ne i kompletno božanstvo. Zato nazivamo Boga trojedinim ili Trojstvom – zato što Bog ima večno zajedništvo koje dele tri različite božanske ličnosti, čije su suština i svrha iste, a um i karakter jedno.

Činjenica da Biblija prepoznaje Boga kao tri osobe koje su jedno jeste jasna i očigledna genijalnost. Hajde da razmišljamo logikom odnosa tri osobe. Pre nego što pročitate sledeći pasus, razgovarajte o

sledećoj situaciji: zamislite da postoji blisko prijateljstvo između dvoje ljudi, a onda u celu priču uđe i treća osoba. Koje se promene u odnosima mogu dogoditi?

Ponekad kažemo: „Udvoje je dovoljno, a utroje je gužva.“ Razlog iz kog koristimo ovo kao izreku taj je što znamo da smo po prirodi sebični i osećamo se ugroženo u slučaju da u taj odnos uđe i treća osoba. Možda se sećate kada ste imali najboljeg prijatelja, a onda se pojavila treća osoba i uplivala u vaš mali i zatvoren kutak. Odjednom, pažnja vašeg najboljeg prijatelja se podelila, a zapravo, treća osoba je nešto najbolje za odnose jer ako je ona prihvaćena, sebičnost će morati da ustupi mesto nesebičnoj osobini ljubavi. Tada, ne samo da morate da primete ljubav svog prvog prijatelja, već morate da prihvatite da je on/ona prijatelj s drugima. Morate prihvatiti da nije sva pažnja usmerena na vas. Iz tog razloga, tri je najmanja brojčana vrednost ljubavi u svom najčistijem obliku. Ukoliko postoji samo jedna osoba, ljubav se ne može dogoditi. Ukoliko postoje dve osobe, obe su uzajamni primaoci pažnje, što pruža mogućnost za rađanje sebičnosti. Međutim, ukoliko postoje tri osobe, svako mora ponizno da pokloni pažnju trećoj strani, i svako mora da zauzme mesto treće osobe u odnosu na ostale dve. Sada potpuna nesebičnost stupa na scenu.

Da je Bog u jednini, u samoći bez večnog koegzistiranja s drugima, ne bi se moglo reći da je Bog ljubav. Biblijska logička slika Boga kao trosmernog jedinstva savršene ljubavi ubedljiv je dokaz da je Biblija, zapravo, istinito otkrivenje jednog i jedinog, istinitog Boga. Da, aspekti ove istine su izvan našeg razumevanja. Ipak, mi ovde govorimo o Bogu. Mi smo jedna ograničena stvorenja koja pokušavaju da razumeju bezgranično. Ali kada poznajemo Boga koji ima tri ličnosti oduvek ujedinjene po prirodi i karakteru, možemo tek početi da razumevamo da je Bog u osnovi biće odnosa, blaženog prijateljstva požrtvovane ljubavi. Ako je to ono što Bog jeste, šta bi tu moglo da nam se ne dopadne? Odjednom, u svetlu te lepote, shvatamo koliko nas Bog privlači.

POVEŽITE

Isusov život na Zemlji pokazao je uzvišenu i veličanstvenu istinu o Božjoj ljubavi u odnosu prema drugome.

Prema Bibliji, Isus je došao na naš svet iz večnog prapostojanja „u naručju Očevom“ ili, kako to drugi prevod kaže: „u najbliskijem odnosu s Ocem“ (Jovan 1,18). Govoreći Ocu o odnosu koji su imali pre Njegovog utelovljenja, Isus je rekao: „[...] jer si imao ljubav k meni pre postanja sveta“ (Jovan 17,24). Zatim je Isus svom Ocu iskazao svoju nadu u vezi s čovečanstvom: „[...] da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima“ (Jovan 17,26).

Kakav divan uvid u ono što Bog jeste i što želi za nas!

Bog je više, daleko više, od moćnog uzvišenog bića koje vlada svemirom. Bog je epicentar i koren pravog, nežnog i pouzdanog prijateljstva. „Bog je ljubav“ – Otac, Sin i Sveti Duh – a suština njihove želje jeste da ih svako od nas upozna i postane saučesnik i odraz njihove ljubavi.

DOŽIVITE

Čoveče! Bog je divniji nego što sam mislio/la. Mogu Mu potpuno verovati i željan/na sam da saznam više o Njemu.

Od trenutka našeg izlaska iz utrobe na svet, mi čeznemo za povezivanjem s drugima. Živimo žudeći za prijateljstvom, odanošću, privrženosti i poverenjem. Mi smo, u srcu, bića odnosa jer smo stvoreni prema Božjem liku. Svi naši dobri, puni ljubavi i divni međuljudski odnosi jesu šapat odnosa u koji nas Bog poziva.

3. BOŽJA SLIKA

OTKRIJTE

Ako smo mi, ljudi, samo životinje, onda sve čemu se možemo nadati jeste kratak vek životinjskih nagona i konačna smrt. Međutim, ako je čovečanstvo stvoreno prema Božjem liku, onda dostojanstvo, plemenitost i večno blaženstvo mogu biti naši.

DIVERZIVNE PRIČE

Biblija postavlja pitanje koje svi mi postavljamo, na ovaj ili onaj način, u nekom trenutku u životu:

„Kad pogledam nebesa Tvoja, delo prsta Tvojih, mesec i zvezde, koje si Ti postavio; ____ je ____ te ga se ____?“ (Psalam 8,3.4)

Ovde je car David zapanjen prostranstvom svemira i oseća se vrlo malim u poređenju s njim, ali on, takođe, ima svest o svojoj velikoj važnosti u Božjim očima. Davidovo pitanje je jednostavno ali duboko: koji je suštinski identitet ljudskog roda i zašto je Bog zainteresovan za nas?

Jedna popularna priča o čovekovom identitetu slična je ovoj... Nekada davno, ništa nije postojalo – ni vreme, ni prostor, ni materija; a onda, odjednom, oko 13,9 miliona godina ranije, desila se jedna masovna eksplozija ni iz čega, a ni iz čega je postalo sve, pa i mi. Život je biološki iverak koji je pokrenuo prevarni i brutalni evolutivni proces, praznina nekog transcendentnog smisla ili trajnog značenja. Mi živimo po zakonu sebičnosti, grabimo ono što možemo, umiremo, i to je sve. U dogledno vreme, ljudski rod i sve druge životne forme će iščeznuti, a svemir će implodirati i vratiti se u hladno ništavilo u kom je nekada bio. Kraj.

Nije baš tako srećan kraj – niti je sredina, niti početak.

Biblija iznosi jednu radikalno drugačiju i, verovatno ćete uvideti, uverljiviju priču. Uverljiviju jer je u skladu s našom duboko utkanom svešću da smo mi nešto više od životinja. Osećamo da smo bića u konfliktu koja su pala s nekog uzvišenijeg položaja moralnog dostojanstva, i da smo puni nemerljivog potencijala za blaženstvo u odnosima. Pa, šta to Biblija uči o identitetu čovečanstva?

„U početku stvori Bog nebo i zemlju.“ (1. Mojsijeva 1,1)

Tako počinje priča. Prvo poglavlje stvarnosti otvara se planiranim stvaralačkim delom ličnog Boga. Kako se zapis o stvaranju u 1. Mojsijevoj razvija u toku šest dana, predivna materijalna okolina dobija svoj oblik kada, na samom vrhuncu, čitamo:

„I stvori Bog [Elohim] čoveka po svom ____, po ____ Božjem stvori ga; ____ i ____ stvori _____. I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: rađajte se i množite se“ (1. Mojsijeva 1,27.28).

Ovde vidimo da je Božji lik sačinjen i od muškarca i od žene kao jedinke, sa sposobnošću stvaranja zajednice uz treću stranu u tom odnosu. Ovo u potpunosti ima smisla jer je Bog u krugu odnosa, a

ne usamljenosti. Drugim rečima, „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,16), što znači da je Bog požrtvovan i okrenut drugima. Zato, kada Biblija kaže da su ljudska bića stvorena prema božanskoj slici, to znači da mi posedujemo kapacitet da volimo kao što Bog voli.

Razmislite o ovome: kad se Bog usudio da stvara, samo tri mogućnosti su Mu bile na raspolaganju. Mogao je stvoriti (1) mašine, (2) robove ili (3) slobodna moralna bića. Samo bi treća opcija mogla biti dosledna težnji ka ljubavi. I tako, evo nas, bića od ogromnog i veličanstvenog značaja, bića koja poseduju moć da stvaraju prave stvari svojim odlukama, stvari koje imaju odjek u večnosti, ne uticajem koji nema kraja. Mi smo bića obdarena time što je svako od nas jedinstvena ličnost.

Uporedite Psalam 139,1–13; Psalam 56,8; Jeremiju 31,3; Matej 10,29–31 i Dela apostolska 17,26–28 da biste otkrili kako smo svi mi važni Bogu. Razgovarajte o tome šta znači za Boga to što prati svaku našu misao i postupak s interesovanjem, što primećuje sve naše suze, što zna broj vlasni na našoj glavi, i što s providenjem diriguje ključnim događajima u našem životu, nadajući se da ćemo Ga potražiti i naći.

Život svake osobe nosi ono što Pavle naziva „od svega pretežnijom slavom“ (2. Korinćanima 4,17) – pretežniji značaj u moralu i odnosima koji samo večnost može izmeriti. Uticaj koji se ispoljava u našim životima nikada neće dostići finalnu tačku, već će odjekivati zauvek. Kao ljudska bića, imamo moć da realizujemo događaje i odnose večne lepote, koja ne može proći, osim ako mi tako ne izaberemo.

Svaki čin ljubavi sastoji se iz večnog moralnog dobra koje pravi razliku u istorijskom toku, a samim tim, i u samom nacrtu večne stvarnosti. Kad izgovorite reči ohrabrenja otežalom srcu, to ima težinu na velikoj, večnoj skali. Ukoliko posetite bolesnu osobu i prigrlite njeno srce uz saosećanje, to delo ima zapanjujuću večnu vrednost. Ukoliko nahranite gladno dete, time stvarate iskustvo velikodušnosti i u detetovom i u Božjem bitisanju jer je On onaj ko voli to dete kao svoje. Vredno je i briljantno biti ljudsko biće stvoreno prema Božjem liku.

ALI, ZAR NISMO MI ŽIVOTINJE?

Ateizam postaje neverovatno popularan u nekim krugovima zbog priče o evoluciji koju zagovara sekularna nauka. Međutim, da li zdrav razum može poreći Božje postojanje? I koje su implikacije toga?

Ako Bog ne postoji, onda su ljudska bića biološki samo životinje, materijalna stvorenja koje vodi instinkt samoočuvanja. Danas su ovde, a sutra nestaju. Prihvatanje ove ideje o ljudskom identitetu bilo bi jednako prihvatanju života koji nema krajnji smisao, toga da moralne kategorije dobra i zla ne postoje, da je naš pojam o saosećanju, pravdi i dragovoljnosti lažna tvorevina koju smo izmislili, i da je ljubav jedna moćna iluzija. Ali mi osećamo u dubini svoga srca da ovo nije slučaj.

Razmotrite ovo zapažanje iz Biblije u vezi s ateizmom:

„Reče _____ u srcu svom, nema _____“ (Psalam 14,1).

Ovaj tekst ne predstavlja nizak udarac za ateistu, već racionalno opažanje u vezi s logičnom nekoherentnošću ateizma. Naravno, mnogi inteligentni ljudi odbijaju da veruju u Boga jer je religija

često prikazivala Boga kao užasnog i vrednog neverovanja. Međutim, ovde u Psalmu 14,1 – Biblija nudi analitičko zapažanje o opštoj besmislici poricanja Božjeg postojanja. Bezumno je reći „Bog ne postoji“ jer, kad bi to bilo istina, nikada nam ne bi palo na pamet da se pitamo da li On postoji. Činjenica jeste da se ono što postoji u određenom smislu pojavljuje u ljudskoj svesti, dok se stvari koje ne postoje nikada ne mogu pojaviti u našoj svesti. Nemoguće je ljudskom umu da sagleda nešto što apsolutno nema nikakvu osnovu u stvarnosti. Nijedna negacija nije nikada potpuno istinita. Ne možemo da završimo rečenicu „___ ne postoji“ bez reference za postojeću stvarnost. Čak i kada konstruišemo svoje najluđe fikcije, mi smo jednostavno samo presložili delove onoga što već postoji. Činjenica da mi uopšte razmišljamo o Bogu dokaz je da Bog postoji.

Takođe je intelektualno nekoherentno poreći postojanje Boga zato što svi znamo da život ima svoj smisao, da dobro i zlo postoje, da čeznemo za ljubavlju koja je vredna poverenja, a koja ne nalazi svoj savršeni par u trenutnom moralnom poretku našeg pokvarenog sveta. Ateizam je, stoga, kontraintuitivan i zahteva intelektualno i emotivno udaljavanje od onoga za šta znamo da smo stvoreni.

Svi mi imamo tu radoznu sumnju, božanski usađenu intuiciju, da smo stvoreni da budemo bića zapanjujućeg plemstva, i da su zlo, patnja i smrt neprirodni uljezi. Ne možemo a da se ne pitamo da li naša neprestana čežnja ka nečem uzvišenijem postoji baš zato što postoji to nešto uzvišenije.

Bog je „čak i večnost stavio ljudima u srce.“ (Propovednik 3,11; NSP)

U nama živi osećaj večnih stvarnosti od kojih se ne može otrgnuti. Zato što smo stvoreni prema Božjem liku, nećemo moći biti istinski zadovoljni ukoliko i sve dok se ne vratimo Bogu. Samo Bog može ispuniti prazninu za Njim u našim srcima.

POVEŽITE

U Isusu Hristu vidimo šta zaista znači biti čovek onako kako smo na početku i stvoreni.

Ključna reč u ovoj lekciji je 'slika'. Vidimo da je Bog stvorio čovečanstvo prema svojoj slici. U Novom zavetu nalazimo stratešku upotrebu ove iste reči, ali se ona ovog puta odnosi na Isusa Hrista kao nove i obnovljenje manifestacije onoga što znači biti čovek. U 2. Korinćanima 4,4 Pavle nam kaže da je Isus „obličje Boga“. Jevrejima 1,3 kaže da je Isus „sjajnost slave i obličja bića Njegovog“. Isus sada nosi opisnu titulu „slika Božja“, zato što je On, u svojoj ljudskosti, novi obrazac čoveka. On je kao sveže usvojeno ljudsko iskustvo, koje ponovo živi u Božjoj ljubavi, kao što je prvobitno i bilo planirano.

Kroz identifikovanje s Isusom, „[...] kako nosimo obličje zemljanog [Adam] tako ćemo nositi i obličje nebeskog [Isus]“ (1. Korinćanima 15,49). Božji lik može biti obnovljen u nama kroz zajednicu poverenja s Hristom. Dok Ga „gledamo“, objašnjava Pavle, „preobražavamo se u to isto obličje, iz slave u slavu“ (2. Korinćanima 3,18).

DOŽIVITE

Predajem se „gledanju“ Isusa i radujem se promeni u Njegovo obličje.

„Gledati“ Isusa jednostavno znači razmišljati, ispitivati i postati upoznat s Njegovim karakterom i učenjima. Dok svoja srca i umove uključujemo u zadatak gledanja u Njega, Biblija nam obećava da će Božji lik uzeti novi i oživljujući oblik u našim životima.

4. RAT NA NEBU

OTKRIJ

Naš svet je u centru kosmičkog sukoba između dobra i zla s istorijom koja datira još od pobune anđela. Tema sukoba je Božji karakter.

POREKLO ZLA

Biblija nas uči da mi nismo jedina bića u svemiru koja imaju razum, osećanja i slobodnu volju. Od 1. Mojsijeve do Otkrivenja, mi se susrećemo s bićima koja se zovu anđeli. Znamo iz Pisma da su anđeli postojali pre ljudi (Jov 38,4–7; Otkrivenje 1,20), da su mnogobrojni (Jevrejima 12,22), moćni i inteligentni (Psalam 103,20; Danilo 4,17), da funkcionišu u uređenom sistemu vladavine pod imenovanim vođom (Efescima 3,10; Danilo 7,9–10), da su aktivni na našoj planeti, uglavnom nevidljivi, ali ponekad u vidljivom obliku (Jevrejima 1,14; 13,2), i da se realnost zla koja pogađa naš svet prvo pojavila kod njih (Otkrivenje 12,7.12).

Jedan od anđela bio je Lucifer – *svetlonoša* – ime koje mu je dao sam Stvoritelj, a koje oslikava njegov karakter i misiju. Ovo uzvišeno biće zauzimalo je poziciju izuzetno blisku Bogu, kao istaknuti vesnik, učitelj anđelima o Božjem karakteru. Lucifer „beše savršen na putevima svojim“ (u načinu razmišljanja, osećanjima i ponašanju), „dok se ne nađe bezakonje na“ njemu. Od tog trenutka, on je postao sotona, što znači *protivnik*. Dok se slika o sotonu trivijalizovala i fikcionalizovala kroz crvenog čoveka s rogovima i trozupcem, biblijska slika o njemu je sledeća: neverovatno moćan, krajnje inteligentan, veličanstveno lep i u potpunosti stvaran pali anđeo koji je pokretač pravog zla, koje proganja i povređuje svet.

Čitajte i razgovarajte o stihu iz Isaije 14,12–14 i Jezekilja 28,12–19. Na posebnom papiru napravite Luciferov profil ličnosti.

Samouzvišenost je bila crv u jezgru zla koje je Lucifer izabrao da materijalizuje u sebi, a koje je vodilo do tvrdoglave težnje da izbije Boga iz srca anđela i uzurpira njihovu odanost. Pošto je Lucifer gajio sebičnost u sebi, nije više odražavao svetlost Božjeg karaktera, i počeo je da svoje motive pripisuje Bogu. Težnja „uzvisiću se“ bila je praćena sledećim: „izjednačiću se s Višnjim“; to je ukazivalo na Luciferovo pripisivanje želje za samouzvišenjem Bogu, kao opravdanjem za svoju težnju. Poričući suštinsku dobrotu Božjeg karaktera, sotonini postupci poljuljali su poverenje prema Bogu i izazvali pobunu protiv Njega.

Biblija nas obaveštava da „posta ____ na ____“ (Otkrivenje 12,7).

Grčka reč za rat je *polemos*, a u vezi je s rečima 'polemika' i 'politika'. Ovo nas upućuje na pravu prirodu „rata“ koji je sotona pokrenuo protiv Boga. To nije primarno bio rat kao fizički sukob ili borba oružanih sila. Bio je to politički rat, propagandni poduhvat, intriga, gaženje karaktera. Sotona je vodio rat sejući laži o tome ko je Bog u suštini. Zato je on opisan kao onaj koji „vara sav vasioni svet“ i kao onaj koji je „laža i otac laži“ (Otkrivenje 12,9 i Jovan 8,44).

Sastavite ove delove slagalice i dobićete dodatni uvid u suštinu problema u Luciferovoj pobuni:

Jezekilj kaže da je Lucifer bio zbačen s Neba zato što je „grešio“ (Jezekilj 28,16).

Jovan definiše greh kao bezakonje (1. Jovanova 3,4), a Pavle definiše Božji zakon kao ljubav (Rimljanima 13,10).

Jasno je, dakle, da se Lucifer pobunio protiv Božjeg zakona i, na taj način, protiv Božje ljubavi. Podigao je optužnicu protiv Boga i protiv zakona ljubavi kojim Bog vodi svemir. Dok Biblija tvrdi „Bog je ljubav“, i da je Njegov zakon, stoga, zakon koji vlada principima nerazdvojivim od ljubavi (1. Jovanova 4,8; Matej 22,37–40), sotona je rešio da živi bez ljubavi i prikaže Božji zakon kao listu proizvoljnih pravila koja su nametnuta radi kontrole, ali koja su potpuno nepotrebna kao način života.

ZAŠTO ZLO I PATNJA POSTOJE?

U određenom trenutku u životu, svako ljudsko biće postavlja jedno od najnapetijih i najznačajnijih pitanja: „Zašto zlo i patnja postoje?“ Prema onome što smo otkrili u Luciferovoj pobuni, imamo polaznu tačku za odgovor na ovo pitanje. Hajde da krenemo malo dublje tako što ćemo prvo razmotriti činjenicu da, unutar ukupnog obima ljudske misli, postoje samo četiri objašnjenja za postojanje zla:

1. *Naturalizam* (ateistički pogled na svet) kaže da ne postoji takva pojava kao što je zlo, kao moralna kategorija. Sve što postoji jeste prirodni proces. Patnja je deo tog procesa i potrebna je za razvijanje jakih i eliminaciju slabih.
2. *Panteizam* (učenje da je sve bog) kaže da ne postoji Bog kao ličnost, već da priroda po sebi i životni proces čine bezličnu božansku silu. Zlo se smatra silom ravnoteže u prirodi, a patnja neizbežnim procesom u životnom krugu. Kao i u naturalizmu, ne postoji ništa osim prirodnih procesa.
3. *Deterministički teizam* (kontrolisani pogled na svet) kaže da je Božja glavna osobina moć, a Njegov glavni cilj kontrola. Bog predodređuje sve događaje, a ljudska bića su samo subjekti nad kojima On sprovodi svoju volju. Zlo i patnju je, na taj način, Bog odredio prema svojoj suverenoj volji.
4. *Blagonakloni teizam* (relacioni pogled na svet) kaže da je Božja glavna osobina ljubav, a Njegov glavni cilj da mi budemo dobrovoljni nosioci Njegove ljubavi. Zlo i patnja su, stoga, rezultat zloupotrebe slobodne volje u svrhe koje su suprotne ljubavi.

Biblija jasno uči četvrtoj opciji, tvrdeći da je ljubav temeljna suština Božjeg identiteta. Ona, logično, proizlazi iz premise da je Bog ljubav, da je Bog biće odnosa čije je postojanje definisano dinamičnim tokom davanja i primanja. Ako je ljubav suština Božjeg karaktera, onda je ljubav Božji cilj za nas, što znači da nam slobodna volja mora biti zagarantovana – doslovno ugrađena u sistem života – kako bi ljubav mogla da se dogodi. Očigledno je, stoga, što se u težnji da odgovorimo na pitanje postojanja zla, pojavljuje osnovna trodelna jednačina:

LJUBAV – SLOBODA – RIZIK

Rizik unutar slobode uz ideal ljubavi u tome je što moralno slobodni izvršioци s veličanstvenim potencijalom da vole mogu izabrati sebičnost umesto ljubavi. Bog živi unutar rizika kao i mi, sa svim mogućnostima i užasnim opasnostima.

U biblijskoj misli, zlo nije večni princip neophodan i nerazdvojiv od realnosti, niti je ono po Božjoj volji. Zlo je proizvod ličnog, slobodnog izbora, prvo anđela, a onda ljudskih bića. Govoreći o zlu u našem svetu, Isus je rekao: „Neprijatelj čovek to učini“ (Matej 13,28). Drugim rečima, Bog nije izvor loših stvari u našem svetu. Sotona je izvor, uz ljudsku saglasnost i saradnju. Tako je sotonin način postojanja suprotan ljubavi bio usađen u naš svet. „[...] da je Bog stvorio čoveka dobrog; a oni traže svakojake pomisli“ (Propovednik 7,29).

Čitajte i razgovarajte o tekstu iz Isaije 14,15–17; Otkrivenja 12,12; 1.Petrove 5,8 i Rimljanima 1,28–32. Pokušajte tim putem otkriti da svako zlo, pobuna, porobljavanje, predrasude, mržnja, nasilje, maltretiranje i ostalo što se suproti ljubavi potiče iz principa sotoninog carstva.

Zatim čitajte i razgovarajte o stihu iz Jakova 1,17 i Galatima 5,22.23 da biste otkrili da sve što je čisto, ljubazno, oslobađajuće, plemenito, isceljujuće, umirujuće, radosno i lepo potiče iz principa Božjeg carstva.

Ovo nas dovodi do konačne tačke biblijske logike o zlu, a ona glasi ovako: zato što je zlo suštinski suprotno Božjem karakteru i prirodnom funkcionisanju Njegove ljubavi, ono je trenutno i na kraju će biti uništeno.

„Jer će se _____ oni koji čine zlo, a koji čekaju Gospoda nasleđiće zemlju“ (Psalam 37,9).

„Neće _____ ni _____ na svoj svetov gori mojoj, jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjeg kao more vode što je puno“ (Isaija 11,9).

Dok nastavljamo proučavanje Pisma, istinu za istinom, tačku za tačkom, otkrićemo Božji plan za uništenje zla i obnavljanje ljubavi koja je usmerena na druge, kao jednim principom ljudskog postojanja.

POVEŽITE

***Isus je stupio u borbu sa sotonom u naše ime
i pokazao superiornost ljubavi u odnosu na zlo.***

Postoje dva carstva, dva antagonistička principa, dva dijametralno suprotna motiva koja pretenduju na presto našeg sveta i svakog ljudskog srca. Isus vodi carstvo istine i ljubavi. Sotona, protivnik svega što je dobro, lepo i istinito, vodi carstvo prevare i sebičnosti.

Isus je ponudio jedno poređenje kao ilustraciju: „Kad se jaki naoruža i čuva svoj dvor, imanje je njegovo na miru; a kad dođe jači od njega i nadvlada ga, uzme sve oružje njegovo u koje se uzdao, i razdeli šta otme od njega“ (Luka 11,21.22). „Jaki“ predstavlja sotonu, ali Isus tvrdi da je on „jači od

njega“. Sotonino carstvo zasniva se na prevari, samouzvišenju i nasilju. Isusovo carstvo prožima istina, nesebičnost i ljubav, koja ne prisiljava. Kada je Isus podneo ubilački bes ljudi i demona na krstu odgovorivši u ljubavi koja je usmerena na druge, Sotonino carstvo je bilo osvojeno, a njegove optužbe protiv Boga dokazane su kao lažne. Svojevoljnom smrću na krstu s nepokolebljivom ljubavlju prema svojim neprijateljima, Isus je pobedio zlo i pokrenuo proces otkupljenja, koji osigurava sotonin konačni poraz.

DOŽIVITE

Razumem da smo učesnici rata između dobra i zla, i da je Isus nebeski vojnik poslat da nas spase istinom i ljubavlju.

Isus je došao na naš svet „da raskopa dela đavolja“ (1. Jovanova 3,8). Svako od nas ko tako izabere može biti osnažen Njegovom blagodaću da bi se oslobodio iz sotoninih okova. Svojim životom i smrću, Isus je zapalio revoluciju istine i ljubavi koja će konačno istrebiti zlo. Na svakom od nas je da dozvolimo Isusu da pristupi našim životima kako bi đavolja obmanjujuća sila izgubila moć nad nama.

5. PAD ČOVEČANSTVA

OTKRIJTE

Ljudski rod u celini, kao i svako od nas pojedinačno, živi u bolu perceptivnog, relacionog i moralnog pada iz lepote našeg prvobitnog stanja.

PERCEPTIVNI PAD

U srži psihologije palog ljudskog stanja leži duboko urezana perceptivna distorzija. Svi mi imamo značajno shvatanje Boga usled prve laži koju je ljudska svest primila preko Adama i Eve. Priču čitamo u 1. Mojsijevoj 3,1–5.

„Ali zmija beše _____ mimo sve zveri poljske koje stvori Gospod Bog; pa reče ženi: 'Je li istina da je Bog kazao da _____ sa svakog drveta u vrtu?' A žena reče zmiji: 'Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu; samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete.' A zmija reče ženi: 'Nećete vi umreti. Nego _____ da će vam se u onaj dan kad okusiste s njega otvoriti oči, pa ćete postati _____ i znati šta je dobro šta li zlo.'“

Prvo, hajde da vidimo s kim imamo posla. Zmija u ovom tekstu je niko drugi do sotona, pali anđeo čiji smo profil napravili u prethodnoj lekciji. Otkrivenje 12,9 ovo razjašnjava:

„I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove _____ i _____, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni bačeni biše s njom.“

Sotona je prišao čovečanstvu s namerom da prevari, zato je nazvan lukavim. Meta njegove prevare je ljudski um, a njegova tema Božji karakter. Prvo, on sugerše da je Bog restriktivan:

„Da li je Bog stvarno rekao: 'Ne jedite od svakog drveta u vrtu?'“

Zapravo, Bog nije tako nešto izgovorio. On je oblikovao čovekovu situaciju kao skupocenu slobodu s minimalnim restrikcijama, i to samo radi čovekove sigurnosti od štetnih posledica (1. Mojsijeva 2,16). Sotona je došao i suptilno preoblikovao Božje reči da bi preneo ideju o ograničenjima i slobodu izbacio iz igre.

Kao drugo, sotona je predstavio Boga kao nedostojnog poverenja, kao lažova: „Nećete vi umreti“. *Bog kaže da ćete umreti, ali nećete.*

Treća stavka – i ovo je suština prevare – sotona je oslikao Boga kao onoga koji drži monopol nad višim stanjem bića kome bi čovečanstvo moglo pristupiti da ga Bog ne drži samo za sebe: „Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusiste s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo“.

Ključna tačka koju treba razumeti jeste da je problem greha počeo obmanom o Božjem karakteru. U suštini, sotona je porekao da je Bog ljubav i pogrešno predstavio Tvorca kao tiranina, što nas dovodi do relacionog aspekta samog pada.

RELACIONI PAD (PAD U ODNOSIMA)

Onog trenutka kada je prva laž primljena u um, ili kada se u nju poverovalo, slom u odnosima je odmah usledio. U nastavku 1. Mojsijeve piše:

„I žena _____ da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati, i da je drvo vrlo drago radi znanja, _____ rod s njega i _____, pa dade i mužu svom, te i on okusi. Tada im se _____ oči, i _____ da su ____; pa spletoše lišća smokvinog i načiniše sebi pregače. I začuše glas Gospoda Boga, koji iđase po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu. A Gospod Bog viknu Adama i reče mu: 'Gde si?' A on reče: 'Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih.' A Bog reče: 'Ko ti kaza da si go?' Da nisi jeo s onog drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega? A Adam reče: '____ koju __ udružio sa mnom, ____ mi dade s drveta, te jedoh'“ (1. Mojsijeve 3,6–12).

Najpre, vidimo da je vertikalni odnos narušen: Bog i čovečanstvo su postali razdvojeni. Zato što nisu više verovali u integritet Božje ljubavi, nisu uspeli da veruju Bogu i usudili su se da se pobune protiv Njega kako bi sebe sačuvali. Zatim, kao direktan ishod, horizontalni odnos između ljudskih bića se poremetio. Kada je pružena šansa da se prihvati odgovornost, novi prirodni refleks bila je samoodbrana prebacivanjem krivice na drugog, a na kraju na Boga. Onog trenutka kad su prešli liniju, neposredno se pojavio osećaj golotinje ili krivice jer su sada živeli u laži i kretali se ka narušavanju svoje prvobitno oblikovane prirode, prirode po kojoj su živeli u ljubavi i poverenju, ali sada je ona narušena.

MORALNI PAD

Pavle nam pruža jasno poimanje onoga šta je greh kada kaže:

„Jer svi sagrešiše i _____“ (Rimljanima 3,23).

U Bibliji, reč 'slava' odnosi se na blještav odraz onoga što Boga čini Bogom u suštini. To je unutrašnja sadržina Božjeg karaktera, koja sjaji kroz Njegova dela. To je način na koji Bog misli i oseća i postupa.

Otkrij biblijsku zamisao „slave“ čitajući i razgovarajući o tekstu iz 2. Mojsijeve 33,18.19.

Kada Pavle kaže da je greh gubitak Božje slave, on definiše greh kao neslaganje sa suštinom Božjeg karaktera, koji Biblija definiše kao požrtvovanu ljubav (1. Jovanova 4,8). Dakle, greh je sve ono što se suproti Božjem karakteru i tako narušava integritet Njegove ljubavi.

Poređenje sledeća dva teksta pojašnjava nam pravu prirodu greha:

„Greh je bezakonje“ (1. Jovanova 3,4), a „ljubav je izvršenje zakona“ (Rimljanima 13,10).

Pad ljudskog roda uključuje moralni poremećaj. Bog je stvorio ljudski rod da bi živio u ljubavi (vernost u odnosima), a pad je rezultirao pretvaranjem ljudskih bića u stvorenja koja su protiv ljubavi (narušavanje odnosa). Mi povređujemo jedni druge, prelazimo moralne granice, i težimo da uradimo ono što ispunjava naše lične nagone na štetu drugih. Ukratko, pad ljudskog roda podrazumeva sebičnost, koja zauzima mesto ljubavi kao naše prave pokretačke pobude.

Suprotno tome, u Hristu vidimo kristalno jasnu istinu o Bogu. „I poznaćete istinu“, rekao je On, „i istina će vas osloboditi“ (Jovan 8,32). Ne *istine* u generalnom ili apstraktnom smislu, već *istina* u jednini, o Božjem karakteru, za razliku od *laži* u jednini, koju je sotona posejao o Bogu. obraćajući se religijskim vođama svog vremena, Isus ističe jedinstvenu prirodu laži u koju su oni verovali, nasuprot istini koja se u Njemu oteľovila:

„Vaš je otac đavo; i _____ oca svog hoćete da _____; on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na _____; jer nema istine u njemu; kad govori _____, svoje govori; jer je lažov i otac _____“ (Jovan 8,44).

Primitite vezu između prevare, želja i dela. Verovanje sotoninoj laži pokreće antagonističke želje prema Bogu, što, zauzvrat, izaziva dela pobune protiv Boga. Naše misli (uverenja) određuju naša osećanja, što određuje naše postupke, koji dalje pojačavaju naše misli. Pad ljudskog roda počeo je verovanjem u laž o Bogu, što je zatim dovelo do narušenog poverenja i emocionalnog razdvajanja od Boga, koje je dovelo do moralne pobune u pogledu ponašanja.

POVEŽITE

Isus je položio isti ispit kao Adam i Eva, i održao integritet u odnosima, i u vertikalnom i u horizontalnom smislu. Ostao je veran Bogu i nama.

Kao što je sotona prišao našim praroditeljima, suptilno ih izazivajući da posumnjaju u Božju ljubav i prestanu da Mu veruju, tako je prišao i Hristu. Prema tekstu u Mateju 4,1–11, đavoljev napad na

Isusa dogodio se na tri područja. U prva dva, sotona je nastojao da naruši odnos između Isusa i Oca, dovevši u pitanje njihov odnos: „Ako si sin Božji [...]“

Isuse, ti si u problemu, ali ako te Otac zaista voli, onda će te osloboditi patnji i zaštititi te od zla.

Da je Isus posumnjao u Očevu ljubav, poklekao bi iskušenju i objavio nezavisnost od Njega. Ali Njegovo poverenje u Božju ljubav ostalo je netaknuto. U trećem iskušenju, sotona je pritiskivao Isusa da prizna njegovu dominaciju nad ljudskim rodom time što će mu se pokloniti. Da je Isus poklekao, to bi prouzrokovalo napuštanje ljudskog roda zarad samouzvišenja. Ali Njegova ljubav prema nama ostala je nepromenjena. Isus je pošao stopama naših praroditelja i iskupio se umesto njih za njihove neuspehe. U Njemu, potpun integritet u odnosima je obnovljen.

DOŽIVITE

Moja je želja da doživim obnovljeno poverenje u Boga, verujući u istinu Njegove ljubavi prema meni.

Bog „hoće da se svi ljudi spasu, i dođu u poznanje istine“ (1. Timotiju 2,4). Dolazeći u poznanje istine o tome ko je Bog – ne teorijski, već iskustveno – spasićemo se od perceptivnih, relacionih i moralnih efekata pada. Bože, hvala Ti što si svoj karakter obznanio kroz Hrista!

6. OBEĆANI

OTKRIJTE

Stari zavet je dato obećanje odane ljubavi, a Novi zavet je obećanje koje je održano.

PRVO OBEĆANJE O JEVANĐELJU

Rečnik Merijam-Vebster definiše reč 'obećanje' na sledeći način: 'izjava koja govori nekome da ćete definitivno uraditi nešto ili da će se nešto definitivno dogoditi u budućnosti'.

Celokupan Stari zavet može se sažeti u Božje obećanje da će voleti palo čovečanstvo po svaku cenu. Novi zavet može se sažeti u Božje nastojanje da ispuni to obećanje u životu i smrti Isusa Hrista.

Onog trenutka kad su Adam i Eva poverovali sotoninim lažima o Božjem karakteru, prestali da veruju svom Stvoritelju i pali u greh, Bog je odmah preuzeo inicijativu da ih traži i obeća im izbavljenje od neprijatelja:

„A Gospod Bog viknu Adama i reče mu: '_____' A on reče: 'Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih'. A Bog reče: '_____' da si go? _____ jeo s onog drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega?“ (1. Mojsijeva 3,9–11)

Ovde vidimo potpuni prikaz Božjeg srca punog blagodati. Naravno, On je tačno znao gde se oni nalaze. Dok su se krili u žbunju, On je mogao da se pojavi tačno iza njih, potapše ih po ramenu i uplaši ih, ali nije. Mogao je da dođe u vrt glasno izgovarajući reči osude, ali nije. Mogao je da ih ukloni s lica Zemlje, ali nije. Umesto toga, On je došao umilno, inicirajući kontakt s njima i postavljajući razoružavajuće ali istraživačko pitanje kako bi im pokazao da im ne želi zlo, iako je laž u koju su poverovali u njima izazvala očekivanje zla; a onda, obraćajući se sotonu u toku njihovog saslušanja, Bog je izjavio ono što naučnici nazivaju *prvim obećanjem o jevanđelju*:

„I još mećem _____ između tebe i žene, između _____ tvog i _____ njenog; ono će ti na _____ stajati, a ti ćeš ga u _____ ujedati“ (1. Mojsijeva 3,15).

Uočite ključne aspekte ovog obećanja.

Neprijateljstvo: iako je čovečanstvo palo u greh, Bog je ugradio u nas osećaj neprijateljstva prema zlu, želju za pravdom, sklonost da se odupremo zlu i čeznemo za obnovljenjem, povratkom u naše prvobitno stanje nevinosti. Uporedi stihove iz Jovana 1,9 s Rimljanima 7,14.15.23.

Seme: Bog će poslati spasenje svetu u obliku posebnog ljudskog semena (izdanka), u kome će obećano neprijateljstvo dobiti potpun oblik u jedinstvenoj pobiđi nad sotonom. Uporedi stihove iz Jovana 14,30; Galatima 3,16; Jevrejima 1,9; 1. Jovanove 3,8.

Glava: prevod Biblije NIV koristi jaču reč: „On će ti *smrskati* glavu“. Ženino potomstvo pobiđiće sotonu u ime čovečanstva. Uporedi stihove iz Jovana 12,31.32 s Kološanima 2,15.

Peta: a opet, u tom procesu „smrskavanja“ sotonine glave, Spasitelj će biti ranjen. Uporedi stihove: Isaija 53,4–6; Mateja 26,38; 27,46.

Od prvobitnog obećanja u 1. Mojsijevoj 3,15, Pismo nastavlja da otkriva Mesijin karakter i misiju uz dodatni detalj i dublji uvid. Mojsije je predvideo da će Obećani doći na svet kao prorok i kao žrtva za greh (5. Mojsijeva 18,15; 3. Mojsijeva 4,32). Car David je rekao da će Mesija trpeti užasno maltretiranje i napuštanje (Psalam 22 i 88). Isaija Ga je oslikao kao slugu koji pati i kao nenasilnog revolucionara koji će podići nezadrživ pokret pravde (Isaija 42 i 53). Prorok za prorokom, vizija za vizijom, simbol za simbolom, pesma za pesmom, ceo Stari zavet govori o misteriji Obećanog koji će doći i otkriti Božju otkupljujuću ljubav prema čovečanstvu i, na taj način, razotkriti đavolsku laž protiv Božjeg karaktera (1. Mojsijeva 3,1–5).

PROREČENO VREME

Šest stotina godina unapred, prorok Danilo je predskazao vreme kada će Obećani stupiti na javnu scenu i otpočeti svoj posao spasavanja kroz ulogu Mesije, kao i vreme kada će biti razapet. Čitajte izvanredno proročanstvo u Danilu 9,24–27.

Anđeo Gavriilo se javio Danilu i objavio: „Sedamdeset je nedelja određeno tvom narodu i tvom gradu svetom da svrši prestup i da nestane greha i da se očisti bezakonje i da se dovede večna pravda, i da se zapečati utvara i proroštvo, i da se pomaže Sveti nad svetima.“ (24. stih)

Izraelu je ovde dat period od 70 sedmica da ispunji zavet vernosti prema Bogu. Prema biblijskom proročanstvu, dan je jednak godini (Jezekilj 4,6; 4. Mojsijeva 14,34; Marko 1,15), pa je tako 70 sedmica jednako 490 godina. Gavriilo je zatim naznačio poseban istorijski događaj koji će biti početna tačka proročanstva pomoću kog možemo da odredimo tačno vreme kada će Isus otpočeti svoju mesijansku službu:

„Zato znaj i razumi: Otkada iziđe reč da se Jerusalim opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedelja, i šezdest i dve nedelje da se opet pograda ulice i zidovi, i to u teško vreme“ (25. stih).

Zapovest za obnovljenje Jerusalima izdao je persijski car Artakserks 457. godine p.n.e (Jezdra 7,11.12). Šezdeset i devet sedmica je proročkih 483 godine. Ako 457. godini p.n.e dodamo 483 godine, dolazimo do 27. godine nove ere, godine u kojoj Isus počinje svoju službu Mesije, imena koje znači „pomazanik“ Božji (Matej 3,16.17; Jovan 1,29; Dela 10,38).

Gavriilo je nastavio da otkriva proročanstvo Danilu izjavom: „pogubljen će biti pomazanik i ništa mu neće ostati“ i „utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos“. Drugim rečima, usred sedamdesete sedmice – što je 31. godina nove ere – Mesija će biti razapet i tako staviti tačku na simbolični žrtveni sistem u Izraelu. Svojom savršenom požrtvovanom ljubavlju ispoljenom na krstu, Isus je ispunio zavet vernosti prema Bogu. Izraelu kao naciji tako je pružena prilika da primi Mesiju i prihvati Njegov zavet vernosti. Međutim, tragično, oni su svoje odbijanje Mesije završili kamenovanjem Stefana, dok im je propovedao Hrista, 34. godine nove ere, što je bio trenutak kada se proročanstvo od 490 godina ispunilo (Dela 7,54–60).

490 GODINA (70 SEDMICA)

Danilo 9,24—27.

Dva najvažnija detalja u proročanstvu su sledeći:

1. Isus će biti „pogubljen i ništa mu neće ostati“.
2. Svojom smrću, On će „utvrditi zavet“.

Reč 'pogubljen' je normativ biblijskog jezika koji prenosi ideju o potpunom odvajanju od Boga. Reč 'zavet' ukazuje na najjači mogući oblik posvećenosti – Božje „obećanje“ „verne ljubavi“ po bilo koju cenu (Isaija 54,10; 55,3 – prevod NIV). Vidimo, dakle, da je Danilovo proročanstvo predskazalo da će Isus, Mesija, dobrovoljno predati sebe najužasnijoj smrti – potpunom odvajanju od Boga (Matej 27,46). On bi to uradio, kaže Danilo, ne za sebe, već za ljudski rod. On je umro za naše grehe (1. Korinćanima 15,3; Galatima 1,4; 1. Petrova 2,24; 1. Jovanova 2,2; 3,5; 4,10). Učinivši to, On je otkrio svetu najveći, najsilniji i najlepší izraz ljubavi koji je moguće zamisliti – apsolutna dobrovoljna žrtva zarad večne dobrobiti grešnih ljudskih bića.

Apostol Jovan je objavio: „Potom poznasmo _____ što On _____ dušu svoju položi“ (1. Jovanova 3,16).

Pavle je rekao: „Ali Bog _____ svoju _____ k nama što Hristos još kad bejasmu grešnici umre _____“ (Rimljanima 5,8).

Ovo je predivna suština, koja dira srce, suština celog Starog zaveta – da je Bog tako duboko, tako strastveno, tako nesebično voleo svakog od nas, da je bio voljan da nas spase po svaku cenu, a cena je bila velika.

POVEŽITE

Kada Biblija kaže: „Bog je ljubav“, to, u suštini, znači da je Bog veran našem odnosu po svaku cenu. Dobrovoljna Isusova žrtva na krstu je dokaz za to.

Obećanje je dato!

Obećanje je održano!

To je suština Biblije. U Starom zavetu Bog kaže: „Volim vas vernom i nezadrživom ljubavlju koja ne prestaje“, a u Novom zavetu, Bog pokazuje istinu svoje ljubavi u životu, smrti i vaskrsenju Isusovom. Kada apostol Pavle gleda u Isusa, on izjavljuje: „Jer koliko je obećanja Božjih, u Njemu su da, i u Njemu amin, Bogu na slavu kroz nas“ (2. Korinćanima 1,20). Drugim rečima, sve što je Bog obećao preko proroka, ispunjeno je u Isusu. Sve što je Bog rekao da će uraditi, uradio je. Njegova ljubav se pokazala pouzdanom, vernom, istinitom. Možemo Mu verovati zato što je On dostojan poverenja.

DOŽIVITE

Vidim da je Isus Božje obećanje o odanoj ljubavi koja je dobila svoje ispunjenje, a moj odgovor Njemu je „da“.

Ako zaista zastanete i razmislite o tome, najlepša ideja koju može zamisliti ljudski um jeste ideja o savršenoj i odanoj ljubavi. U stvari, to nije samo ideja. Jedini razlog iz kog mi možemo da je zamislimo i priželjkujemo jeste njeno postojanje, ona čeka da prihvatimo Isusa. Reći „da“ Isusu prvi je korak u otvaranju svog srca Božjoj savršenoj i odanoj ljubavi.

7. PUT U BOŽJE SRCE

OTKRIJTE

Postoji tajna staza koja vodi do najneverovatnijeg kraja koji se može zamisliti, a žrtveni sistem koji je Bog dao Izraelu je mapa za taj put.

SIMBOLIČNA STAZA

Svako ljudsko biće se ponekad oseća izgubljeno u pejzažu stvarnosti, osećajući da život mora značiti nešto više od ovog – od ove praznine, slomljenosti, zavisnosti, propale veze, svepristunog bola – težeći za jasnom stazom kroz život ka boljem mestu, ka slobodi i ljubavi za koju znamo da smo stvoreni. Prema Bibliji, kako smo otkrili u prethodnim lekcijama, stvoreni smo za živ odnos ljubavi s našim Tvorcem. Problem je u tome što smo otuđeni od Boga kroz greh (Efescima 4,18). Biblija kaže:

„Nego _____ vaša _____ vas s Bogom vašim“ (Isaija 59,2).

Boga nam je milostivo podario jednu vrstu duhovne mape, da obeležimo korake na tom putovanju koje je osmislio da bi nas spasio, a na koje smo mi pozvani da Ga sledimo. On nam je dao tu mapu u genijalnoj jednostavnoj a moćnoj lekciji zvanoj Svetilište.

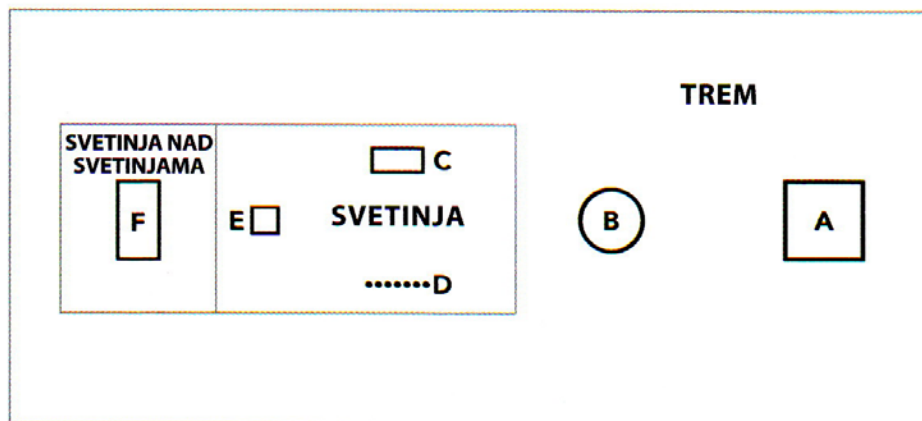
„Bože, ____ je tvoj ____“ (Psalam 77,13).

Hebrejska reč ovde prevedena kao put je *derek*, što znači 'staza' i nosi sa sobom ideju o odlasku na putovanje. Prema Pismu, Svetilište oslikava stazu. Ne stazu u doslovnom smislu, već eksperimentalno putovanje, na koje smo pozvani, krećući se iz svog izgubljenog, otuđenog stanja u obnovljeni odnos s Bogom. Zato, hajde da uzmemo mapu i krenemo na ovo putovanje.

Prvo, vidimo da se Svetilište sastoji od tri osnovne prostorije ili odeljenja kojima se pristupalo kroz tri zavesu, sa šest simboličnih predmeta na koje se usput nailazi (2. Mojsijeva 26–27).

1. Trem, sa (a) mesinganim oltarom za žrtvu i (b) umivaonikom za pranje.
2. Svetinja, u kojoj se nalazio (c) sto s beskrvasnim hlebovima, (d) sedmokraki svećnik i (e) kadioni oltar.
3. Svetinja nad svetinjama, u kojoj je bio (f) kovčeg zaveta.

SVETILIŠTE

Svaki odeljak je simbolizovao posebnu fazu plana spasenja, a svaki predmet je simbolizovao poseban aspekt Hristove službe grešnicima, naročito onima koji Ga prate na ovom putovanju. Koristeći sledeće stihove iz Novog zaveta, šta nas svaki predmet u Svetinji uči o Isusu i planu spasenja?

Svakom od ova tri odeljenja u svetilištu može se pristupiti kroz zavesu koja je ukazivala na Isusa, koji je za sebe rekao: „Ja sam _____. Ko uđe kroza me, spašće se“ (Jovan 10,9).

Primenjujući simboliku svetilišta, apostol Pavle je rekao da kroz Isusa možemo ući u sveto mesto „novim i živim _____koji je on za nas otvorio kroz _____, to jest kroz svoje _____“ (Jevrejima 10,19.20; NSP).

Glavna ceremonija u svetilištu bila je žrtvovanje jagnjeta na mesinganom oltaru. Ukazujući na Isusa kao na žrtvu za naše grehe, Jovan Krstitelj je objavio: „Gle, _____ Božje koje uze na se grehe sveta“ (Jovan 1,29).

Umivaonik koji je korišćen za ceremonijalno pranje uči nas: „Spase nas _____ i _____ Duha Svetog“ (Titu 3,5).

Sto u Svetinji na kome su stajali sveži hlebovi ukazivao je na Isusa koji je rekao: „Ja sam hleb života: Koji meni dolazi neće ožedneti, i koji mene veruje neće nikad ožedneti“ (Jovan 6,35).

Sedmokraki svećnjak je goreo kako bi dao svetlost svetilištu. Isus je rekao o sebi: „Ja sam _____ svetu: ko ide za mnom neće hoditi po tami, nego će imati videlo života“ (Jovan 8,12).

Kadioni oltar ukazuje na poseban aspekt u hrišćanskom iskustvu: „I beše mu dano mnogo tamjana da dâ _____ svih svetih“ (Otkrivenje 8,3).

Deset zapovesti, Božjih deset večnih zakona ljubavi uklesanih na kamenim pločama držani su u Svetinji nad svetinjama u zlatnoj kutiji koja se zove Kovčeg zaveta. U krajnjem smislu, ovo

simbolizuje Božju želju da stavi deset zapovesti na jedno drugo mesto: „Daću zakone svoje u _____ njihova, i u _____ njihovim napisaću ih“ (Jevrejima 10,16).

DNEVNA I GODIŠNJA

Simboličnost godišnjih ciklusa ceremonija otkriva Svetilište koje oslikava kompletnu priču u otkupljenju. Sve glavne dimenzije Božjeg plana da spase čovečanstvo i uništi zlo otkrivene su u seriji simboličnih odredbi. Svetilište je postavljeno u centar izraelskog kampa. Od severa, juga, istoka i zapada, veliki, beli laneni zid koji je okruživao hram mogli su svi videti; on je predstavljao osvešćujuću istinu da je greh odvojio čoveka od Boga, ali i to da je Bog osmislio način na koji će otkupiti čovečanstvo i povratiti prvobitan odnos.

Svakodnevna služba (3. Mojsijeva 1–4): svakog dana, jutra i večeri, prinošene su žrtve za grehe ljudi uopšte. Takođe, pojedinci bi donosili svešteniku svoje životinje za žrtvu bez mane. Stavljanjem obe ruke na glavu nevine žrtve, priznanje greha je učinjeno, što simbolizuje prenos krivice s grešnika na zamenika. Zatim, grešnik bi morao da prereže grlo životinje, što ukazuje na cenu koju Bog mora da podnese radi našeg greha. Određena količina krvi bi završila u sveštenikovo posudi. Žrtveno jagnje je stavljano na oltar i spaljivano. Tada bi grešnik bio oslobođen tereta krivice. Sveštenik je zatim nastavljao proces pranjem ruku i nogu u vodi, u umivaoniku. Uneo bi posudu s krvlju u Svetinju. Tog trenutka, ispunjava se namena i smisao čina. Sveštenik bi umočio svoje prste u krv i pošćropio bi zavesu ispred Svetinje nad svetinjama ponavljajući to sedam puta, upućujući na proročansko obećanje da će se savršeno iskupljenje za greh dogoditi prolivanjem krvi Mesije. Svakog dana, ova ceremonija ponavlja se u toku godine.

Godišnja služba (3. Mojsijeva 16): jedan dan u toku godine bio je određen za praznik Jom kipur, Dan očišćenja. Na ovaj dan, sprovodila se posebna ceremonija koja simbolizuje konačno rešenje problema greha, potpuno obnovenje narušenog odnosa između Boga i čovečanstva, i potpuno uništenje greha. „Bog upisuje sudbinu svakog čoveka u godišnju knjigu, knjigu Života, na Roš hašanah (početak godine), i čeka do Jom kipura da zapečati presudu“ (wikipedia.org, opis Jom kipura). Dan očišćenja je bio dan konačnog suda, na kome se slučaj svakog čoveka zapečaćivao. Kad bi se ceo Izrael skupio oko svetilišta, dva jarca bi bila donesena prvosvešteniku. Jedan je bio Gospodnji jarac, a drugi Azazel. Gospodnji jarac bivao bi zaklan, ukazujući na Hristovu žrtvu na krstu. Određena količina njegove krvi bila bi uneta u Svetinju nad svetinjama i presto milosti nad Božjim prekršenim zakonom ljubavi bio bi pošćropljen sedam puta, ukazujući na potpuno i konačno očišćenje učinjeno za sve grehe Izraela koji su priznati u toku godine. Zatim bi prvosveštenik položio svoje ruke na Azazela i ispovedio sve grehe naroda. Međutim, Azazel nije bio pogubljen. Bio je odveden u pustinju da išćezne u njoj sam. S obzirom na to da Azazel nije Božji jarac i da njegova krv nije prolivena za žrtvu, on onda simbolizuje drugu osobu, koja nosi odgovornost za postojanje zla i pad čovečanstva. Drevni jevrejski narod i jevrejski skolari tumače da Azazel predstavlja sotonu, uzročnika greha i kušaća čovečanstva (wikipedia.org, o Azazelu). Tako Dan očišćenja simbolizuje finalni segment ljudske istorije, kada će greh i sotona biti konačno u potpunosti uništeni.

.....

Diskusija: Ako je smrt Hristova na krstu ispunila fazu u planu spasenja vezanu za trem, i ako se ustoličenje Hrista kao našeg prvosveštenika ispunilo u Svetinji, u kom delu istorije spasenja mi danas živimo, a koji se podudara sa Svetinjom nad svetinjama? (Danilo 7,9.10; Jevrejima 10,1–25.)

POVEŽITE

U jednom epskom prikazu blještave slave, svi simboli u svetilištu ujedinjuju se u Hristu kroz savršeno ispunjenje.

Čitali smo u psalmu 77,13: „Bože, put je tvoj svet.“ Isus je za sebe rekao: „Ja sam put, istina i život. Niko neće doći Ocu osim kroz mene“ (Jovan 14,6). Opisujući put koji je prošao od Oca do nas i nazad, Isus je rekao: „Izidoh od Oca, i dođoh na svet; i opet ostavljam svet, i idem k Ocu“ (Jovan 16,28). Zamišljajući putovanje koje je oslikano svetilištem, vidimo da je Isus došao iz Svetinje nad svetinjama u naš kamp ovde na Zemlji. Zatim se vratio u Svetinju nad svetinjama u našu korist, pozivajući nas da Ga sledimo: kroz zavesu u tremu da bismo se susreli s Njegovom nesebičnom žrtvom na oltaru, do umivaonika radi moralnog očišćenja; u Svetinju da okusimo hleb života, do sedmokrakog svećnjaka da doživimo prosvetljenu službu Svetog Duha da bismo pristupili Bogu kroz Hrista u molitvi kod kadionog oltara, i na kraju da bismo ušli u Svetinju nad svetinjama kako bi Njegov zakon ljubavi bio zapisan u našim srcima.

DOŽIVITE

***Želim da krenem na ovo putovanje do Božjeg srca,
koje simbolizuju razni koraci oslikani u Svetilištu.***

Neverovatno je to kako me Bog toliko voli da je osmislio način da budem potpuno obnovljen u zajedništvu s Njim. „Bože, ti si Bog moj, k Tebi ranim, žedna je Tebe duša moja, za Tobom čezne telo moje u zemlji suvoj, žednoj i bezvodnoj. Tako bih te ugledao u Svetinji, da bih video silu Tvoju i slavu Tvoju. Duša se moja prilepila za Tebe, desnica Tvoja drži me“ (Psalam 63, 1.2.8).

8. SMRT JE DEFINISANA

OTKRIJTE

Jedan za drugim, svi mi prestajemo da dišemo u nekom trenutku. Šta onda?

PRVA SMRT

Dečak je krenuo prečicom kroz groblje na svom putu do kuće. Jedan interesantan spomenik zaustavio ga je na tom putu. Epitaf je slao sarkastičnu poruku: „Kao što si ti sada, tako sam nekada bio ja, a kao što sam ja sada, ti ćeš uskoro biti, zato se pripremi da me slediš“. Dečak je izvadio bojicu iz svog ranca i napisao na spomeniku: „Da te sledim, to ne bih voleo dok ne saznam gde si otišao“.

Smrt je najstrašnija misterija s kojom ljudska bića moraju da se suoče. Ne možemo a da se ne pitamo: da li je ovaj život sve što postoji? Svi mi u nekom trenutku postavljamo pitanje: „Šta se dešava kada umremo?“ Odgovor koji Biblija nudi je zapanjujuće jasan i ispunjen obećanjem.

Kao prvo, Pismo nas uči da postoje dve vrste smrti:

„Koji pobedi, neće mu nauditi _____.“ (Otkrivenje 2,11)

„Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju; nad njime _____ nema oblasti.“ (Otkrivenje 20,6)

Ako postoji „druga smrt“, logično je da postoji i prva smrt. Hajde da istražimo obe.

Pažljivo čitajte i razgovarajte o tekstu u Luki 8,52.53 i Jovanu 11,11–26 da biste jasno definisali prvu smrt. Na osnovu ovih odlomaka odgovorite na sledeća pitanja:

Koju reč je Isus upotrebio da bi definisao stanje mrtvih? _____

Kada je Marta očekivala da će Lazar vaskrsnuti? _____

Koju titulu je Isus sebi dao? „Ja sam _____ i _____.“

Dobro. Dakle, smrt je kao san, a mi možemo očekivati da se probudimo, vaskrsnemo iz mrtvih u poslednji dan, ali hajde da zaronimo dublje da bismo upotpunili svoje razumevanje o prvoj smrti, dozvoljavajući Pismu da odgovori na pitanja:

Koliko mrtvi znaju? (Propovednik 9,5.6) _____

Da li mrtvi imaju ikakvu svest o Bogu? (Psalam 6,5; 115,17) _____

Kada osoba umre, šta se dešava s njenim mislima? (Psalam 146,3.4)

Da li se mrtvi vraćaju da posećuju svoje domove? (Jov 7,9.10)

S obzirom na to da je jasno da su mrtvi u nesvesnom stanju i da, samim tim, ne mogu da komuniciraju sa živima, zaključujemo da se oni koji misle da mrtvi komuniciraju s njima, ne sreću s preminulima. S kime oni, u stvari, komuniciraju u ovim natprirodnim iskustvima?

„Kad uđeš u zemlju koju ti Gospod Bog tvoj daje, ne uči se činiti gadna dela onih naroda. Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svog ili kćer svoju kroz oganj, ni vračar, ni koji gata po zvezdama, ni koji gata po pticama, ni uročnik, ni bajač, ni koji se dogovara sa zlim duhovima, ni opsenar ni koji pita mrtve. Jer je gad pred Gospodom ko god tako čini, i za takve gadove tera te, narode, Gospod Bog tvoj ispred tebe“ (5. Mojsijeva 18, 9–12).

Obratite pažnju u gornjem tekstu na to da je nekromanija ili komunikacija s mrtvima bila jedna od odvratnih radnji paganskih naroda, a na spisku je s radnjama koje uključuju ljudske žrtve i druge okultne aktivnosti. Ovo je izuzetno značajno jer nam Biblija kaže da su bogovi koji su vodili ove paganske narode bili zapravo demoni ili pali anđeli, maskirani kao bogovi (5. Mojsijeva 32,16.17.21; Psalam 106, 36–38). Jasno je da Bog zabranjuje nekromaniju zato što je (1) nemoguće komunicirati s mrtvima zbog njihovog nesvesnog stanja i zato što su (2) mrtvi s kojima mislimo da komuniciramo zapravo demoni koji se pretvaraju u naše voljene koji su preminuli.

Sve ovo savršeno ima smisla u svetlu činjenice da je Isus opisao stanje mrtvih rečju 'san'. Zapravo, Biblija koristi reč 'san' 54 puta kako bi opisala stanje mrtvih. Potpuno smo u pravu kada za mrtve kažemo „Počivaj u miru“ jer su oni u nesvesnom stanju odmora koji je sličan snu.

DRUGA SMRT

Šta je onda druga smrt u odnosu na prvu? Isus nam ukazuje na osnovne razlike između njih u Mateju 10,28:

„I ne bojte se onih koji ubijaju ____, a ____ ne mogu ubiti; nego se bojte Onog koji može i ____ i ____ pogubiti u paklu.“

Prva smrt je smrt tela, ali ne i duše, dok je druga smrt uključena u uništenje i tela i duše. Ali šta, zapravo, ovo znači?

Grčka reč ovde prevedena kao 'duša' je *psyche*, iz koje dobijamo dve reči kao što je 'psihologija' i 'psihijatrijski'. 'Duša' nije najbolji prevod. Um ili čak kompletna osoba bio bi bolji izraz, koji prenosi celu zamisao. Odnosi se na to što Biblija naziva unutrašnjim čovekom (Efescima 3,16) i duhom uma (Efescima 4,23). Prva smrt je obična fizička smrt kojom umiru sva ljudska bića. Druga smrt je potpuno uništenje celokupne osobe u fizičkom i psihološkom smislu, što one koji umiru tom smrću briše s lica Zemlje. Kada osoba umre prvom smrću, Biblija kaže da se događa sledeće:

„I vrati se prah u zemlju, kako je bio, a duh se vrati Bogu, koji ga je dao“ (Propovednik 12,7).

Prah se odnosi na telo koje se vraća u zemlju kao organska materija posle prve smrti. Duh koji se vraća Bogu ono je što je Isus nazvao *psyche*, ili celokupan sadržaj unutrašnjeg bića čoveka: ličnost, misli, osećanja, pobude – sve što definiše jedinstven identitet i moralni karakter te osobe. Već smo otkrili da nema paralelne svesti u smrti, i da je duh koji se vraća Bogu kada osoba umre jednostavno

sačuvan kod Boga u nesvesnom stanju i čeka vaskrsenje, kada će Bog obnoviti fizičko telo duhom, a to je trenutak kada svestan život ponovo počinje.

Sada, obratite pažnju na ovu suštinsku izjavu koju je dao Isus u vezi s vaskrsenjem:

„Ne divite se ovome, jer ide čas u koji će ____ koji su u grobovima čuti glas Sina Božjeg, i izići će koji su činili dobro u vaskrsenje _____, a koji su činili zlo u vaskrsenje _____“ (Jovan 5, 28.29).

Jasno je da će svaka osoba koja je umrla prvom smrću vaskrsnuti – i dobra i zla osoba. Dobri će nastaviti da žive večno s Hristom. „Nad njima druga smrt nema oblasti“ (Otkrivenje 20,6). Zli će, s druge strane, biti dovedeni na „sud“ – ne na sud u osnovnom obliku, na kome se prst upire u njih, već na sud konačne presude, kada će se suočiti s dosijeom njihovog života i iskusiti u *psyche* svu osudu nerazdvojivu od njihovog greha.

Osuda je, zapravo, psihičko, a ne fizičko iskustvo. Ona se događa u umu. Kada je apostol Pavle opisao konačnu smrt onih koji su nepopravljivo zli, on je rekao da oni doživljavaju „nemilost i gnev. Nevolja i tuga na svaku dušu čoveka koji čini zlo“ (Rimljanima 2,8.9). Drugim rečima, druga smrt! Njihov psihološki teret u potpunosti će ih uništiti iznutra.

U našoj sledećoj lekciji otkrićemo da je Isus dobrovoljno doživeo ovo umesto nas kada je visio na krstu i „za sve okusio smrt“ (Jevrejima 2,9). On je podneo potpunu, užasnu stvarnost našeg greha i srama nad svojom svesti, kao da je bio kriv, i tako je pobedio drugu smrt u našu korist.

Razgovarajte o prirodi krivice i efektu koji ona ima na naš um. Kako bi izgledalo da grešnik odjednom doživi potpunu realnost svog greha?

Da rezimiramo, svaka osoba umire prvom smrću, kada se telo vraća zemlji, a duh vraća Bogu, kako bi se sačuvao u stanju sna do vaskrsenja. Kada pravedni budu vaskrsnuti, oni nastavljaju da žive večno s Bogom. Kada zli vaskrsnu, oni doživljavaju potpuno svesno realnost svoje krivice i večno su uništeni, i telom i dušom. (Istražićemo detaljnije konačnu propast zlih u nekoj od sledećih lekcija.)

POVEŽITE

U Božjem srcu se nalazi potpuni oproštaj za svakog od nas. Mi se možemo ili držati za svoju krivicu ili možemo prigrliti Božju milost i biti obnovljeni, nevini pred Njim.

Svaki sebični postupak koji čovek uradi nameće savesti krivicu. Krivica muči zato što nismo stvoreni da se nosimo s njom. Ako krivica zbog našeg greha nije skinuta s naše savesti pokajničkim prihvatanjem Božjeg oprostjenja, ona ostaje kao psihološki teret u podsvesti koji će se razmatrati na konačnom sudu: „Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovom, da primimo svaki šta je koji u telu činio, ili dobro ili zlo“ (2. Korinćanima 5,10).

Božja želja za svakog od nas je oslobođenje od greha i krivice sada da bismo bili potpuno isceljeni i oslobođeni od svega. „Koji nas izbavi od vlasti tamne, i premesti nas u carstvo Sina ljubavi svoje, u

kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje greha“ (Kološanima 1,13.14). Niko od nas nije uspeo, zato niko ne treba da nosi teret krivice i doživi drugu smrt. Isus je okusio smrt za svakog (Jevrejima 2,9). Kao naš dragovoljni zamenik, On je doživeo mračnu strahotu naše krivice da mi ne bismo živeli nijednog trenutka u njenim okovima. Imamo privilegiju da primimo savršeni oproštaj kroz Hrista.

DOŽIVITE

Svoje potpuno poverenje predajem Isusu, svom ličnom Spasitelju, i prihvatam Božje oproštenje kroz Njega.

Dok primam Božje oproštenje, verujem da imam Njegovu naklonost u potpunoj nevinosti pred Njim. Ovo obećanje je za mene: „Blago onome kome je oproštena krivica, kome je greh pokriven. Blago čoveku kome Gospod ne prima grehe i u čijem duhu nema lukavstva“ (Psalam 32,1.2). Hvala Ti, Bože, za Tvoju ljubav koja prašta.

9. POBEĐENA SMRT

OTKRIJTE

Silom požrtvovane ljubavi, Isus je pobedio greh i smrt umesto nas. Njegovo vaskrsenje je dokaz te pobeđe.

HRISTOVA SMRT

U prethodnoj lekciji otkrili smo da postoje dve kategorije smrti. Prva smrt je obična fizička smrt kojom umiru svi ljudi. Kada osoba umre prvom smrću, ona se nalazi u nesvesnom stanju koje je slično snu. Svi ljudi će biti vaskrsnuti iz prve smrti, „i izići će koji su činili dobro u vaskrsenje života, a koji su činili zlo u vaskrsenje suda“ (Jovan 5,29). Pravednici u kojima je obnovljena nevinost i ljubav Božjom spasonosnom blagodaću ući će u večno zajedništvo s Bogom. Zli će stajati odgovorni pred Bogom za svoj život i umreće drugom smrću – ne zato što Bog tako želi, već zbog onoga što su postali poistovećujući se sa zlom, što ih suštinski postavlja izvan sklada s Božjom ljubavlju i stoga ih čini nesposobnima za život s drugima. Druga smrt nije samo smrt tela, već uništenje tela i *duše* (*psyche*) – (Matej 10,28). Druga smrt podrazumeva potpunu moralnu odgovornost pred Bogom, u kojoj će svaka savest nositi svoju krivicu.

Sa stečenim razumevanjem o razlici između prve i druge smrti, mi smo sada spremni da istražimo Isusovu smrt i budemo zapanjeni neverovatnom veličinom i lepotom Njegove požrtvovane ljubavi.

Pažljivo pročitajte stihove iz Mateja 26,36–39; Isaije 53; 2. Korinćanima 5,21. Posebno obratite pažnju na upotrebu reči 'duša' i razgovarajte o psihološkom aspektu patnje koju je Isus podneo. Takođe, razgovarajte o ponovljenim referencama na Isusovo trpljenje, brižljivost i identifikovanje s našim grehom. Odgovori na ova pitanja mogu ti pomoći:

Pre nego što je pretrpeo telesnu torturu, Isus je rekao svojim učenicima da će umreti dušom (*psyche*). Ako uzrok smrti nije telesan, prema gorenavedenim stihovima, usled koje smrtonosne sile je umro? _____

Pavle kaže da je Isus postao greh radi nas, a Isaija kaže: „odrediše mu grob sa zločincima“. Razgovarajte o tome kako je bilo Isusu da oseti teret na svojoj savesti, kao da je On kriv za naše grehe. Koje reči vam dolaze na um, a koje opisuju te emocije? _____

Noseći taj očajnički teret greha na svojoj savesti, Isus je zavapio na krstu: „Oče moj, oče moj, zašto si me ostavio?“ (Matej 27,46). Ako uključimo i stihove iz Jovana 1,18 i Jovana 10,30 – videćemo da je Isus uvek bio u najtešnjem jedinstvu s Ocem.

To nas dovodi do najneverovatnije stvarnosti koja se može zamisliti. Pratite pažljivo logiku sledeće tačke.

Isus je pouzdano govorio o svom vaskrsenju (Matej 17, 22.23), ali sada, dok visi na krstu noseći razoran teret naših greha na svojoj savesti, On biva obavijen duševnom tamom i osećajem razdvojenosti od Oca. Vaskrsenje mu je bledele pred očima. Psalam 88 je mesijansko proročanstvo koje opisuje koliko je duboka bila duševna tama u koju je Isus uvučen:

„Jer je duša moja puna jada, i život se moj primače paklu. Izjednačih se s onima koji u grob odlaze, postadoh kao čovek bez sile, kao među mrtve bačen, kao ubijeni, koji leže u grobu, kojih se više ne sećaš, i koji su od ruke Tvoje daleko. Metnuo si me u jamu najdonju, u tamu, u bezdanu. Oteža mi gnev Tvoj, i svima valima svojim udaraš me. Udaljio si od mene poznanike moje, njima si me omrazio; zatvoren sam, i ne mogu izaći. Oko moje usahnu od jada, vičem Te, Gospode, sav dan, pružam k Tebi ruke svoje. Eda li ćeš na mrtvima činiti čudesa? Ili će mrtvi ustati i Tebe slaviti? Eda li će se u grobu pripovedati milost Tvoja, i istina Tvoja u truljenju? Eda li će u tami poznati čudesa Tvoja, i pravdu Tvoju, gde se sve zaboravlja?“ (stihovi 3–12).

Čoveče! Isus se osetio kao „zarobljen“ u smrti iz koje neće „izaći“, kao da je umirao smrću iz koje nema vaskrsenja. U određenom periodu, Njegova odvojenost od Oca je bila tolika da nije mogao videti život za sebe izvan groba.

Ipak – ne propustite sledeće – Isus je sve ovo podneo dobrovoljno. Kada je Petar pokušao da Ga brani nasiljem, Isus je rekao: „Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti Oca svog da mi pošalje više od dvanaest legiona anđela?“ (Matej 26,53). Jednom drugom prilikom rekao je svojim učenicima: „Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem“ (Jovan 10,18). On nije morao da umre. On je odabrao da dâ svoj život za nas. Nije bio zarobljen i bez izlaza. U bilo kom trenutku, u celom procesu monumentalnog požrtvovanja, mogao je da nas napusti da bi sebe spasio. Ali On nas ne bi napustio jer nas doslovno voli više od sopstvenog postojanja. Usred te mračne odvojenosti od Oca, morao je da odluči da li više vrednuje naš večni život od svog, i izabrao je nas. Isus je pokazao da je bio spreman da umre zauvek i nikada više ne ugleda svetlost dana da bi nas spasio. Takva je veličina Božje ljubavi za nas. Pavle to naziva ljubavlju koja prevazilazi svaki um (Efescima 3,19). Ona se izdiže iznad puke intelektualne računice i mora se primiti u srce da bi se razumela.

Iako je Isus doživeo potpunu, užasnu stvarnost druge smrti radi nas, ona Ga nije mogla zarobiti.

HRISTOVO VASKRSENJE

Pismo objavljuje za Isusa:

„Kog Bog podiže, razrešivši veze smrtne, kao što ne beše moguće da Ga one drže“ (Dela 2,24).

Pitanje je: zašto je bilo nemoguće da Ga smrt zarobi? Da bismo otkrili odgovor, treba da razumemo da postoji direktan uzročno-posledični odnos između greha i smrti:

„Jer je plata za ____ ____.“ (Rimljanima 6,23)

„Jer telesno mudrovanje ____ je.“ (Rimljanima 8,6)

„Tada zatrudnevši slast ____ ____; a greh učinjen ____ ____.“ (Jakov 1,15)

Razgovarajte o stihovima iz Rimljanima poslanice 8,1–4.

Pavle govori o *zakonu* Duha života u Hristu Isusu, suprotnom od zakona greha i smrti (Rimljanima 8,2). Greh je *zakon*, princip uzroka i posledice koji uništava, ne proizvoljna kategorija ponašanja koje je zabranio Bog koji kontroliše. Greh je suštinski destruktivan jer je greh suštinski suprotan ljubavi, što znači da je greh u suprotnosti s osnovnim životnim operacijama koje je Bog osmislio. Kao takav, greh neminovno vodi u smrt – drugu smrt – ako mu se dozvoli da ide svojim tokom.

Tu Isus stupa na scenu kao naš Spasitelj. Pavle objašnjava da Isus „osudi greh u telu“ (Rimljanima 8,3). Pobedio je greh time što nije ništa imao s njim, živeći u odanoj ljubavi prema nama po bilo koju cenu. Tako je on trijumfovao nad smrću, učinivši greh nepovratnim i nemoćnim kroz svoje iskustvo. Živeo je bezgrešno i umro bezgrešan, neiskvaren sebičnošću. Greh Ga nikada nije posedovao zato što mu nikada nije podlegao. Kao naš zamenik, Isus je podneo punu meru naše krivice dok je On sam bio bez krivice, i tako neutralizovao moć greha i smrti. Njegovo vaskrsenje je dokaz te pobeде.

Čitajte i razgovarajte o sledećim tekstovima: Jevrejima 2,9; 14–15; 2. Timotiju 1,10; Otkrivenje 1,18; 2,11; 20,6.

Šta je Isus okusio za svakog od nas?

Kakav efekat je imala Isusova smrt na smrt uopšte?

Ko sada drži ključeve pakla i smrti, i šta ti ključevi znače?

Njegovom pobedom, koliku moć druga smrt sada ima da nam učini nažao?

Smrt je pobeđeni neprijatelj! Isus je pobednik, i naša je prednost što možemo da osetimo korist Njegove pobeде.

POVEŽITE

Kada je Isus umro na krstu, On je pokazao zapanjujuću istinu o tome da Bog voli svakog od nas, više od svog postojanja, i uz silu te ljubavi, On je pobedio greh i smrt radi nas.

Zbog Isusovog vaskrsenja, osigurani su vaskrsenje i večni život svih Njegovih sledbenika: „Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti, a svi ćemo se pretvoriti. Ujedanput, u trenuću oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo se smrtno obuče u besmrtnost, onda će se zbiti ona reč što je napisana: pobeда proždre smrt“ (1. Korinćanima 15,51–54). Zamislite tu neverovatnu stvar koja će se dogoditi kada svi koji su ikada umrli u Božjoj ljubavi vaskrsnu i obuku se u besmrtnost. Ništa što ovaj svet nudi ne može se uporediti s tim velikim i veličanstvenim danom!

DOŽIVITE

U svetlu Božje požrtvovane ljubavi za mene, biram da prihvatim Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja, i biram da živim u zajednici s Njim sada i u večnosti.

Misao o tome da Bog moj život vrednuje više od svog apsolutno je neverovatna. Zauzvrat Njegovoj velikoj ljubavi prema meni, moja je želja da i ja Njega volim. Želim da doživim ono što Jovan opisuje u 1. Jovanovoj 4,19: „Da imamo mi ljubav k Njemu, jer On najpre pokaza ljubav k nama“. Iz ovog teksta je jasno da prihvatanje Njegove ljubavi prema meni podstiče ljubav u mom srcu prema Njemu. Dragi Bože, molim Te da izoštriš moje viđenje Tvoje ljubavi i osnažiš me da i ja Tebe volim.

10. NOVA STVORENJA U HRISTU

OTKRIJTE

Mi ne zarađujemo spasenje dobrim delima.

*Verom, mi primamo spasenje koje nam je već obezbedio Isus Hristos,
a iz toga proizlaze prava dobra dela.*

ČINJENICE JEVANĐELJA

Jevanđelje Isusa Hrista je dobra vest, ne dobar savet. Razlika između vesti i saveta u tome je što vesti objavljuju prošlost, a savet preporučuje budućnost; vesti objavljuju ono što je učinjeno, dok savet određuje ono što se mora učiniti. Svaka religija, filozofija i psihoterapija poznata čovečanstvu nudi moralni i bihevioralni savet o samoispravljanju, samonapredovanju, samopomoći i samoisceljenju. Postoji veliki broj iskrenih ljudi koji traže pomoć putem ovih sistema, ali ovi sistemi fokusiraju se na to šta moralno posrnulo ljudsko biće *mora da uradi, treba da uradi, šta je bolje da uradi da bi moglo da popravi sebe*. Svi sistemi su suštinski orijentisani prema čoveku kao rešenju.

S jednim izuzetkom: jevanđelje ili dobra vest Isusa Hrista.

Pročitajte i razgovarajte o 1. Korinćanima 15,1–4. Prema apostolu Pavlu, koja je sadržina jevanđelja?

Histovo jevanđelje ima radikalno drugačiju poruku, rešenje ili lek od bilo čega što čovek može da zamisli (1. Korinćanima 1, 18–25). Ono usmerava čovekovu pažnju od sebe i menja fokus ka Spasitelju, koji se umešao da bi pružio безусловnu ljubav, oprostaj, milost i blagodat – delovima odnosa u kome se duboka i trajna unutrašnja promena može dogoditi (2. Korinćanima 5,14–21). Jevanđelje nam kaže šta je Bog već učinio za nas u Hristu i poziva nas da Mu predamo svoje poverenje (Titu 3,3–8). To nije mandat koji moramo ispuniti bilo za sebe ili za Njega. To je dobra vest o Njegovim dostignućima radi nas, a to su neverovatno dobra i predivna, i potpuna dostignuća.

Prema jevanđelju, ukupnost spasenja čovečanstva je ostvarena, prošla, istorijska realnost u ličnosti Isusa Hrista. U Njemu vidimo činjenice jevanđelja. On je postao ljudsko biće. Zatim, u toj ljudskoj prirodi živeo je savršenom, nesebičnom ljubavlju, umro za naše grehe umesto nas, ustao iz mrtvih i uzneo se na Nebo, na – pobeđničko postolje s desne strane Ocu (Efescima 1,3–7; 2,1–10). Sve ovo je uradio u ljudskoj prirodi i tako stvorio novo čovečanstvo radi nas (1. Korinćanima 15,21–22, 45–47). Zato Pavle opisuje Hristova dostignuća univerzalnim terminima koja obuhvataju čovečanstvo u celini (1. Timotiju 4,10). Prema Pavlu, savršen život Isusa Hrista vođen je kao predstavnički život svih ljudskih bića; Isusova smrt na krstu je predstavljala smrt svih ljudskih bića; vaskrsenje i vaznesenje Hristovo predstavljalo je vaskrsenje i vaznesenje svih ljudskih bića (Galatima 2,20; 2. Korinćanima 5,14–15).

- Pavle govori o „otkupu Isusa Hrista“ (Rimljanima 3,24). Otkupljenje je stvarnost koju je Hristos obezbedio pre nego što je postala stvarnost koju ćemo mi iskusiti.

- Pavle, takođe, govori o novom životu „sazdano[m] u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog unapred pripravi da u njima hodimo“ (Efescima 2,10). Dobra dela koja Bog ima na umu za nas Isus je već učinio. Mi hodamo u Njemu nakon što ih je On učinio.
- Pavle kaže da zato što Isus „za sve umre, to dakle svi umreše“ (2. Korinćanima 5,14). Sve nas zastupa svojom smrću. U njoj je Isus podneo potpunu, užasnu stvarnost krivice celog ljudskog roda. On je umro kao naša zamena, u naše ime, umesto nas.
- I na kraju, Pavle kaže da je „Bog [...] bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama. I nas koji bejasm o mrtvi od grehova žive s Hristom [blagodaću ste spaseni], i s Njim vaskrse i posada na nebesima u Hristu Isusu“ (Efescima 2,4–6). Isus je umro, izašao iz groba, otišao na Nebo, i zato što je On sada tamo, i mi smo tamo u Njemu kao svom zastupniku.

Sve ovo je, prema Pavlu, „jevanđelje“. Istorijska dostignuća Isusa Hrista u ljudskom telu, s jasnim ciljem, sadrže dobru vest o onome što je Bog učinio za ceo ljudski rod, bez obzira na sve što mi činimo da zaradimo ili zaslužimo spasenje – jednostavno „za premnogu ljubav svoju koju ima k nama“.

SUBJEKTIVAN ODGOVOR VERE

Iz stabilnog temelja istorijskog dostignuća Isusa Hrista u prošlosti, Pavle na prirodan način gradi most kojim se prelazi u sadašnji relacioni pristup kroz ta dostignuća. Činjenica Hristovog iskupljenja teži da postane subjektivni doživljaj iskupljenja u našim srcima i životima. S druge strane, vera je, objašnjava Pavle, način na koji se čovek povezuje s ostvarenom realnošću iskupljenja koje postoji u Hristu. Kad ljudska bića veruju u jevanđelje, ona ne proizvode neke nove činjenice. Vera ne stvara činjenice, već veruje, oslanja se i poistovećuje s činjenicama koje su u Hristu.

Razgovarajte o stihovima iz Galatima 2,20; 2.Timotiju 1,8–10; Titu 2,11–14. Odgovaranje na sledeća pitanja pomoći će u isplivavanju istine na površinu:

Kada je Hristos razapet, ko je s Njim još bio razapet? _____

Koji motiv pokreće novi život vere u Hristu? _____

Bog „koji nas spase“ (prošlo vreme), i u tome nas je takođe „_____ svetim“.

Koju ulogu naša dela imaju u Božjem planu spasenja u Hristu? _____

Kom broju ljudi se pokazuje Božja blagodat, koja donosi spasenje u Hristu? _____

Iako nam naša dobra dela ne mogu obezbediti spasenje, kako nas Božja spasonosna blagodat uči da živimo u sadašnjem svetu?

NOVE STVARI

Apostol Pavle objašnjava kako je Božja ljubav moćna, i on jasno izlaže efekat promene koju ona ima prema onima koji su podložni njenom uticaju:

„Jer ljubav Božja nagoni nas kad mislimo ovo: ako jedan za sve umre, to dakle svi umreše. Hristos za sve umre, da oni koji žive ne žive više sebi, nego Onome koji za njih umre i vaskrse. Zato i mi odsad nikoga ne poznajemo po telu; i ako Hrista poznasmo po telu, ali Ga sad više ne poznajemo. Zato,

ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade. Ali sve je od Boga, koji pomiri nas sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam službu pomirenja. Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne primivši im grehe njihove, i metnuvši u nas reč pomirenja“ (2. Korinćanima 5,14–19).

Razgovarajte o ovom tekstu red po red i izdvojite divna saznanja kroz ova pitanja:

Koja je neodoljiva pokretačka moć jevanđelja? _____

Kako ćemo gledati na ljude i kako to da nećemo poznavati nikoga po telu u trenutku kad shvatimo da je Hristos umro za sva ljudska bića?

Koja je Božja pozicija u odnosu na svet i kako On rešava naše prestupe (naše grehe)?

Koji aspekti našeg života su obnovljeni dok bivamo pomireni s Bogom, koji se pomirio s nama?

U suštini, ono što Pavle govori jeste da Hristova ljubav, kada je sagledamo i prihvatimo, pokazuje neverovatnu moć koja menja sve životne aspekte. Mi prestajemo da živimo za sebe i počinjemo da živimo za Njega, pokrenuti Njegovom ljubavlju prema nama. Na isti način prestajemo i za druge da živimo po telu ili prema našoj usađenoj sebičnosti. Mi počinjemo da ih gledamo u svetlosti činjenice da je Isus umro za njih, i povezujemo se s njima na osnovu njihove mogućnosti da se pomire s Bogom.

POVEŽITE

Njegovim savršenim životom ljubavi, Njegovom nesebičnom smrću na krstu, Njegovom vaskrsenju i vaznesenju s desne strane Ocu, Isus je obezbedio spasenje kao naš zastupnik.

Kao prvi čovek, Adam je bio predstavnik ljudskog roda. Kroz Adama, čovečanstvo je upalo u greh, krivicu i smrt. U 1. Korinćanima 15 Pavle objašnjava da je Isus došao na našu planetu kao drugi Adam... drugi čovek... nebeski čovek. Došao je da otkupi Adamove neuspehe: „Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti.“ Pavle upoređuje i pravi razliku između Adama i Hrista kao dva predstavnika dva različita ljudska iskustva: prvi čovek, Adam, bio je razlog čovekovog pada; drugi čovek („drugi Adam“), Hristos, uzrok je čovekovog otkupljenja. Svako od nas može se poistovetiti s prvim ili drugim Adamom. Za one koji se poistovećuju s drugim Adamom, Pavle kaže: „I kakav je nebeski takvi su i nebeski. I kako nosimo obličje zemljanog tako ćemo nositi i obličje nebeskog“ (stihovi 21.22.44–49). Drugim rečima, oni koji se identifikuju s Hristom biće obnovljeni prema Njegovom liku.

DOŽIVITE

Verom biram da se identifikujem s Hristom kao svojim predstavnikom pred Bogom, i kao ljudskim bićem koje želim da postanem Božjom blagodaću.

Iz Pisma je jasno da je Bog poslao Isusa na svet da živi s ljubavlju kojom ja treba da živim, da umre smrću koju moja krivica zahteva, i da ustane iz mrtvih kao pobednik nad grehom umesto mene. Od danas, ja predajem svoje poverenje, svoj identitet, sve svoje odnose, svoj život – Njemu.

11. ŽIVOT U BOŽJOJ LJUBAVI

OTKRIJTE

***Postoji samo jedna stvar koju Bog želi ljudima:
ljubav koja je usmerena ka drugima.***

KAKO LJUBAV NA DELU IZGLEDA

Zamislite grad s milionima ljudi, kao što je Los Anđeles, na primer, u kome je svaki bračni par u dubokoj ljubavi i živi u svakom trenutku u postojanoj vernosti jedno drugom, i svako od njih je potpuno zadovoljan onim što ima, i nema želju za tuđim, na svakog se može računati da će reći istinu, svako od njih voli i poštuje svoje roditelje, i svako vrednuje život i dobrobit drugih, i nikada ne radi ništa što bi nanelo zlo nekome, bez nasilja i zlostavljanja bilo koje vrste, bez poremećenih odnosa, i svako zna da je Bog Bog savršene ljubavi, i obožava Ga zbog toga što On jeste, dragovoljno mu se diveći.

Da li ovo zvuči kao dobro ili loše mesto, srećno ili nesrećno mesto, mesto na kome biste voleli da živite ili s kog biste želeli da pobjegnute što dalje? Naravno, svi znamo da je ovo što smo upravo opisali najbolje što se može zamisliti za ljude. Međutim, evo u čemu je stvar: sve što smo uradili jeste da smo opisali kako bi izgledala zajednica ljudi u kojoj svi žive u slozi s Božjim zakonom. Kakav je to zakon? Prema zajednici koju smo opisali, to je zakon integriteta u odnosima. Prva četiri zakona opisuju kako ljubav izgleda u vertikalnom odnosu, prema Bogu. Drugih šest zakona opisuju kako ljubav izgleda u horizontalnom odnosu, prema drugim ljudima.

Čitajte 2. Mojsijevu 20,1–17 i Mateja 22,36–40, i razgovarajte na koji način Deset zapovesti opisuju ljubav na delu.

Zato što je Bog ljubav, Božji zakon je ljubav; a zato što je Božji zakon ljubav, on je prepis Njegovog karaktera; a zato što je Božji zakon prepis Njegovog karaktera, on je postojan, nepromenljiv i večan kao sam Bog. Sagledajte logiku sledećih tekstova da biste otkrili nepromenjivu prirodu Božjeg zakona:

Malahija 3,6; Jakov 1,17; Jevrejima 13,8; 1. Jovanova 4,8; Rimljanima 13,10.

ZAKON SLOBODE

Nekim ljudima se ne dopada zamisao o Božjem zakonu, ali to je obično usled nerazumevanja njegove prirode i namere. Reč 'zakon' dočarava zamisao o kontroli, ograničenju ili proizvoljnim pravilima koja se suprote slobodi i zadovoljstvu, ali ništa ne može biti daleko od istine.

Jakov naziva Božji zakon „savršenim zakonom ____“. (Jakov 1,25)

David za Božji zakon kaže: „Putem zapovesti tvojih ____, jer si ____ srce moje“ (Psalam 119,32).

Čovekova sposobnost da bude slobodan i srećan širi se unutar obimnih parametara vernosti u odnosima i sužava se unutar uskih parametara narušavanja odnosa. Božji zakon, zapravo, nije restriktivan. Naprotiv, on oslobađa do krajnjih granica. On ne umanjuje čovekovo iskustvo slobode i zadovoljstva, već uvećava slobodu i zadovoljstvo do najvišeg mogućeg stepena.

Ko je srećniji? Osoba koja je iskrena i u koju, samim tim, svi imaju poverenja, ili osoba koja laže i vara i kojoj niko ne veruje? Ko ima veće šanse za ispunjenošću – par u kom vlada posvećenost, i koji doživljava dublju sigurnost, intimnost i poverenje, ili par u kom dvoje ljudi povređuju jedno drugo time što se upuštaju u vanbračne veze? Ko je slobodniji – osoba koja je besna i nasilna ili osoba koja ne gaji loša osećanja prema drugima?

Poenta shvaćena.

MORALNI BANKROT

Postoji jedan problem, i to ozbiljan. Apostol Pavle opisuje našu nezgodu na savršen način.

„Tako je, dakle, zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra. Jer znamo da je zakon duhovan; a ja sam telesan, prodan pod greh: jer ne znam šta činim, jer ne činim ono što hoću, nego na šta mrzim ono činim“ (Rimljanima 7,12.14–15).

Sve je u redu s Božjim zakonom, ali s nama nije. Reč koju Pismo koristi da opiše naše stanje u suštini je 'greh', a 'greh' je jednostavno definisan kao 'bezakonje' (1. Jovanova 3,4), a zakon je 'ljubav' (Rimljanima 13,10). Reći da smo „grešnici“ reći je da smo okrenuti od ljubavi ka sebičnosti. Mi smo u stanju koje Martin Luter opisuje kao „homo incurvatus in se“, što znači „čovek okrenut sebi“. Naša okrenutost samima sebi tako je jaka da Pavle upotrebljava jezik ropstva: mi smo „prodani pod greh“. Bez obzira na naš trud, nemoguće nam je da živimo u skladu s Božjim savršenim zakonom ljubavi. Mi smo u moralnom bankrotu. Potrebno nam je nešto više od knjige o samopomoći, religijskih običaja, leka ili podsticaja dobre snage volje.

Potreban nam je Spasitelj.

Uvedite Isusa!

NOVI ZAVET: POSLUŠNOST IZNUTRA

Kroz Isusa Hrista, Bog je obezbedio plan spasenja koje Biblija naziva „opravdanje verom“ (Galatima 5,5).

U dva mesijanska proročanstva, Jeremija pripisuje titulu Spasitelju koji će doći: „GOSPOD PRAVDA NAŠA“ (Jeremija 23,6 i 33,16). U ovome je zamisao o pravdi koju je obezbedio spoljašnji izvor, nasuprot čoveku koji proizvodi pravednost u samom sebi za sebe. To je *Božja* pravednost, a u isto vreme i *naša*. On sam je NAŠA PRAVEDNOST.

Kad se osvrnemo na Novi zavet, vidimo da apostol Pavle proširuje ovu neverovatnu zamisao. On uči da Bog spasava grešnike time što im pripisuje Hristovu pravednost. Vrlinom pravednog života i isкупljujuće smrti Hristove, Bog čini nešto neverovatno za grešnike: „I zove ono što nije kao ono što

jeste“ (Rimljanima 4,17). Bog se odnosi prema nama kao da smo pravedni, iako nismo, kao da nikada nismo sagrešili, iako jesmo, kao da smo nevini, iako smo krivi.

Pavle naziva ovu jednostranu božansku akciju besplatnim darom i blagodaću Božjom i blagodaću jednog čoveka Isusa Hrista, i darom pravde (Rimljanima 5,15.17). Zatim, sumira celu zamisao na sledeći način:

„Jer kao što neposlušanjem jednog čoveka postase mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednog biti mnogi pravedni“ (Rimljanima 5,19).

Drugim rečima, Isusova poslušnost Božjem zakonu jeste posrednička poslušnost koja je grešnicima data kao besplatan dar. Ipak, Bog na nas ne gleda kao na pravedne da bi nas utvrdio u našoj nepravednosti, već da bi iz naših srca izbacio svaku osudu i uznemirenost u pokušaju da zaradimo spasenje, navodeći nas na svoju безусловnu ljubav, pokazujući svoju viziju za nas, i podstičući veru u nama. Onda kad je odnos s Bogom obnovljen zaslugom Njegove blagodati – Njegove nezaslužene milosti – poslušnost Božjem zakonu počinje da izvire iznutra. To je vera koja odgovara na veru, ljubav koja odgovara na ljubav.

To nas dovodi do novog zaveta.

Kada je Bog dao Izraelu svoj zakon na Sinaju, ljudi nisu dobro procenili svoje moralno stanje i dali su samouvereno obećanje Bogu: „Što je god rekao Gospod činićemo i slušaćemo“ (2. Mojsijeva 24,7). Ono što je usledilo dugačka je istorija nepokornosti, pobune i greha svake vrste, obeležena ponovnim obećanjima o poslušnosti Božjem zakonu. Ovo je poznato kao „prvi“ ili „stari“ zavet (Jevrejima 8,7.13). Ali Bog je imao nešto drugo na umu, što je postalo poznato kao novi zavet, koji je zasnovan na Božjem obećanju da će oprostiti grehe i napisati svoj zakon na našim srcima.

Čitajte Jeremiju 31,31–34 i Jevrejima 8,7–12 i razgovarajte o specifičnostima novog zaveta.

POVEŽITE

Unutar novozavetnog odnosa s Bogom, mi ne držimo zakon da bismo zaradili spasenje, već zbog besplatno darovanog spasenja koje je motivisano ljubavlju u Hristu.

U Rimljanima 7,1–6 Pavle koristi brak da bi ilustrovao razliku između starog zaveta i novog zaveta. Ako žena ima muža, zaključuje on, ona je prema zakonu vezana za njega do kraja života. Ako se uda za drugog čoveka, ona čini preljubu, ali ako njen muž umre, ona je slobodna da se uda za drugog čoveka.

Pavle zatim upoređuje prvog muža s našim naporima da obezbedimo spasenje kroz zakon, a drugog muža upoređuje s Hristom kao jedinim pravim sredstvom spasenja. On apeluje na nas da „umremo zakonu“ kao sredstvu spasenja i da se „venčamo“ za Hrista kao našeg Spasitelja. Tako smo u vezi s Bogom, kome služimo „u obnovljenju Duha, a ne u starini slova“ (6. stih).

Drugim rečima, u paradigmi starog zaveta, mi pokušavamo da slušamo slovo zakona da bismo bili ispravni pred Bogom. U novom zavetu, mi se povezujemo s Bogom kroz premisu koja nam je već obezbedila Njegovu milost kroz Hrista; tako poštujemo Njegov zakon iz srca jer nas podstiče i osnažuje Njegova ljubav.

DOŽIVITE

Moja je želja da budem sledbenik novog zaveta u Isusu Hristu.

Priznajem svoju potpunu nesposobnost da živim u poslušnosti Božjem zakonu ljubavi, prihvatajući verom Hristovu pravednost kao svoju jedinu nadu, i moleći Ga da svoj zakon napiše u mom srcu. Neka moje iskustvo bude kao Davidovo: „Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu“ (Psalam 40,8).

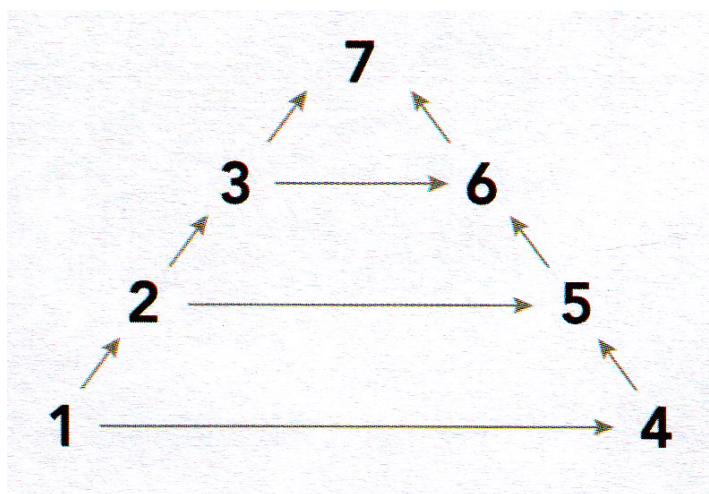
12. ODMOR U HRISTU

OTKRIJTE

Subota je sedmični podsetnik i stvaranja i otkupljenja. Ona označava odmor u Bogu kroz odnos s Njim: slobodu od uznemirenosti u pokušaju da zaradimo Njegovu milost, uz premisu da je već imamo.

SPOMENIK STVARANJA

Izveštaj o stvaranju u 1. Mojsijevoj 1 i 2 otkriva se na predivan način da bi se oblikovala specifična literarna shema koja se zove *hijazam*, što jednostavno znači da je priča ispričana u obliku dve korespondentne i uzlazne strane koje dostižu vrhunac fokusa, u obliku planine ili slova <A>. Prvi dan odgovara četvrtom danu, drugi dan odgovara petom danu, treći dan šestom danu, sve do sedmog dana, koji je vrhunac:

Sa ovom jednostavnom poetičnom strukturom, vidimo Boga koji se kreće kroz obrazac formiranja i popunjavanja. Prva tri dana, Bog formira prostor odvajajući materijalne elemente stvaranja. Sledeća tri dana, Bog popunjava taj prostor divnim stvarima. Prvog dana, Bog formira nebesa i Zemlju i odvajava svetlost od tame, a onda četvrtog dana, On ispunjava taj prostor Suncem, Mesecom i zvezdama. Drugog dana, Bog formira vodeni i nebeski prostor, a onda, petog dana, On ih popunjava ribama i pticama. Trećeg dana, Bog formira suhu zemlju, a šestog je ispunjava životinjama i ljudima. Zatim dolazimo do ključne tačke u procesu stvaranja: na vrhuncu hijazma, na sedmi dan, Bog se odmara od svog posla i ispunjava dan blagoslovima i svetošću:

„Tako se _____ nebo i zemlja i sva vojska njihova. I _____ Bog do sedmog dana dela svoja, koja _____; i _____ u sedmi dan od svih dela svojih koja _____; i _____ Bog sedmi dan, i _____ ga, jer u taj dan _____ od svih dela svojih, koja _____“ (1. Mojsijeva 2,1–3).

Ovde se ne radi o odmoru usled fizičke iscrpljenosti jer bi za njega bio potreban san; već o odmoru u smislu posvećenja, gde je potrebno uživanje. Bog nije umoran, On je srećan, zadovoljan, ispunjen, a to je upravo i Njegov plan za nas – da budemo blagosloveni, živeći život u sreći i uživanju. Reč

’posvećeni’ znači *jedinstveni* ili *drugačiji*. Tako je Bog dao subotu, kao jedinstveni vremenski okvir radi zajedničkog uživanja u zajednici s Njim. Neki tvrde da je subota samo za Jevreje, ali u izveštaju iz 1. Mojsijeve vidimo da je subota načinjena radi čoveka (Marko 2,27), pre nego što su Jevreji postojali kao nacija. To je sveto vreme radi posebne povezanosti svih ljudi s njihovim Tvorcem.

To nas dovodi do sledeće životne pojedinosti u priči o stvaranju: ljudska bića su stvorena u drugoj polovini šestog dana, nakon što je sav „posao“ stvaranja Bog već „završio“. Oni nisu učestvovali u delu Stvaranja, niti su bili svedoci Božjeg dela stvaranja. Oni su oživeali kao objekti milosti, primaoci vere života i svih njegovih zadovoljstava kao besplatnog dara. Ta ista vrsta odnosa takođe važi i za delo spasenja, kao što ćemo upravo otkriti.

SPOMENIK SPASENJA

Čitajte 2. Mojsijevu 20,8–11. Ovde otkrivamo da je subota jedna od Božjih deset zapovesti, što znači da je večna i nepromenljiva. Koja je logika u tome što je subota deo Božjeg večnog zakona? Jednostvano ova: ona označava ko je Bog i ko smo mi u odnosu na Njega. On je Tvorac, a mi smo stvorena bića. Zato je naše mesto u mirnoj zavisnosti od Njega. Sav posao koji obavljamo radi se unutar postojećih parametara onoga što je On već uradio time što nas je stvorio, sve naše moći i materijalni svet u kome živimo.

Uporedimo sada prethodni tekst s 5. Mojsijevom 5,12–15. Ovde otkrivamo da je Deset zapovesti dato po drugi put. Međutim, ovog puta, subota nije data kao spomenik stvaranja, već kao spomenik izbjavljenja iz ropstva ili otkupljenja. Baš kao što je stvaranje ostvareno isključivo Božjom silom, a mi smo primaoci tog dara, tako je spasenje ostvareno isključivo Božjom silom, a mi smo primaoci i tog dara.

Biblija govori neprekidno o spasenju koristeći jezik *stvaranja*:

„_____ mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni. Nemoj me odvrgnuti od lica svog, i Svetog Duha svog nemoj uzeti od mene. Vрати mi radost _____ svog, i duh vladalački neka me potkrepi“ (Psalam 51,10–12).

„Jer ste blagodaću _____ kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, ne od dela, da se niko ne pohvali. Jer smo Njegov posao, _____ u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog unapred pripravi da u njima hodimo“ (Efescima 2,8–10).

Ako se okrenemo Jovanovom Jevanđelju, vidimo da Isus koristi jezik subote iz 1. Mojsijeve: „Jer Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim“ (Jovan 17,4). U 1. Mojsijevoj čitamo o dovršenom delu stvaranja. Sada Isus govori o dovršenom delu spasenja. Zatim, kada je Isus razapet, uzviknuo je: „Svršeno je!“ (Jovan 19,30). Isus je umro završivši posao isklupljenja; a umro je u drugoj polovini šestog dana, u petak. Zatim se odmorio u grobu na sedmi dan, subotu, i vaskrsao na prvi dan sedmice, u nedelju (Luka 23,54–24,3). Svojom smrću na krstu, Isus je potvrdio da je subota večni spomenik Njegovog „dovršenog dela“ spasenja.

Vidimo da je subota Božji sedmični podsetnik da je naše spasenje u potpunosti besplatan dar Njegove blagodati, i Njegovo dostignuće, a ne naše, koje mi u svoje srce primamo verom. Subota,

kao takva, čuva nas od legalizma i oslanjanja na sebe, i osigurava našu nadu i poverenje u Isusa, koji je naš Stvoritelj i Spasitelj. Subota nam kaže da dobra dela nemaju nikakav značaj, dok, u isto vreme, otkrivaju Božje moćno delo stvaranja u nama, što podstiče kvalitetnu poslušnost iznutra. Ovo nas dovodi do odnosa između subote i novog zaveta.

SUBOTA I NOVI ZAVET

Zato što je subota spomenik spasenja blagodatni samo kroz veru u Isusa Hrista, ona, takođe, predstavlja i novi zavet, koji nas uči da istinska poslušnost Božjem zakonu proizlazi iz ljubavi koja pokreće. U Isaiji 56,1–7 nalazi se proročanstvo o Mesiji koji treba da dođe, Isusu Hristu, i formiranju novozavetne crkve. Pročitajte ovo proročanstvo i razgovarajte o onome što kaže o novozavetnim vernicima, i Jevrejima i ne-Jevrejima, u pogledu subote. Obratite pažnju na reči 'spasenje', 'zavet' i 'subota', kao i na reference o ne-jevrejskim vernicima.

Okrenimo se sada jednoj knjizi u Novom zavetu – Delima apostolskim. U 13. poglavlju čitamo da je apostol Pavle došao u Antiohiju, „i ušavši u zbornicu u dan _____ sedoš“ (14. stih). Vođe su pozvale Pavla da govori, što je i učinio. Nakon iznesene poruke, čitamo ove reči:

„A kad izlažahu iz zbornice jevrejske, moljahu _____ da im se ove reči u drugu _____ govore“ (42. stih). Pavle je prihvatio poziv, „a u drugu _____ sabra se gotovo sav grad da čuju reči Božje“ (44. stih).

Baš kao što je u Isaiji 56 predskazano, vidimo da su vernici novog zaveta, i Jevreji i neznabošci, svetkovali subotu. Ovo u potpunosti ima smisla jer je subota spomenik i dovršenog dela stvaranja i dovršenog dela spasenja.

Ipak, postoji jedna užasna, nebiblijska zabluda koja se popularizovala u hrišćanstvu. Smatra se da su Isus i Njegovi učenici ukinuli subotu i zamenili je nedeljom, i da je držanje subote legalizam. Međutim, kao što smo upravo otkrili, potpuno je suprotno. Prvo, subota se ne menja jer je ustanovljena za celo čovečanstvo pri stvaranju, i deo je Božjeg zakona ljubavi. Drugo, subota, koja je bila spomenik Božje stvaralačke moći, takođe, spomenik je Božje spasonosne moći, i tako prava antiteza legalizma zbog uspomene koju nosi. Ne postoji nijedna izjava u Bibliji koja bi ustanovila svetkovanje nedelje umesto Božje subote. Zašto, onda, mnoge crkve odbacuju subotu i drže nedelju? Istorija nudi samo jedan odgovor: svetkovanje nedelje u hrišćanstvo je uveo rimokatolicizam – iz paganskog kulta obožavanja Sunca u Rimskoj imperiji.

POVEŽITE

Prirodna je naklonost palih ljudskih bića da veruju sebi i trude se da zarade Božju milost. Isus nas poziva na radikalno drugačije hrišćansko iskustvo.

„Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.“ (Matej 11,28–30)

Umor na koji Isus misli nije posledica fizičkog rada, već psihološkog i emocionalnog tereta zbog osećaja da mi moramo da radimo da bismo zaradili spasenje. Znamo da je to suština Njegovih reči jer našoj „duši“ (*psyche*), a ne našem telu, On nudi „odmor“. To je taj dublji odmor koji nam je zaista potreban; odmor u saznanju da nas Bog spasava svojom blagodaću, zato što nas voli, a ne zato što smo mi učinili dovoljno kako bismo sebe učinili dostojnima Njegove ljubavi. Onda, kada uđemo u spokoj Njegove milosti, bivamo uzdignuti, dobijamo energiju, motivaciju da Ga zauzvat volimo. Svake sedmice nam subota objavljuje ovu istinu, pozivajući nas da se odmorimo u Božjoj ljubavi.

DOŽIVITE

Biram da svetkujem subotu kao uspomenu na dovršeno delo stvaranja i dovršeno delo spasenja.

Isus je rekao: „Subota je načinjena čoveka radi, a nije čovek subote radi. Dakle je Gospodar Sin čovečji i od subote“ (Marko 2,27.28). Subota je Gospodnji dan. Ona pripada Njemu, On ju je posvetio. Ja takođe pripadam Njemu, otkupljen/a Njegovom blagodaću, u kojoj imam mir kroz veru, slavim Boga jer je stvorio subotu radi čovečanstva, što uključuje i mene, kao sedmični podsetnik moje potpune zavisnosti od Njega.

13. ŽIVOT ZASNOVA NA RECIPROCITETU

OTKRIJTE

Božje carstvo je zasnovano na jednom moćnom principu: davanju; a davanje je najveća odlika božanskog uticaja koji čovek može usvojiti.

DAVANJE FORMIRA KRUG

Bez ikakvog preterivanja, potpuno je tačno da su sva patnja i bol ovog sveta rezultat uzimanja: emocionalnog uzimanja, uzimanja u odnosima, materijalnog uzimanja. U Božjem sistemu nema mesta uzimanju, već davanju i dobijanju. Isus je objasnio predivnim jezikom da davanje formira krug blagoslova:

„____, i ____ vam se: meru dobru i nabijenu i stresenu i prepunu daće vam u naručje vaše. Jer kakvom merom dajete, onakvom će vam se vratiti“ (Luka 6,38).

Isus ovde opisuje recipročnu prirodu ljubavi: ona se kreće ka drugima, zatim se vraća od drugih, koji je takođe daju. Oni koji daju, dobijaju samo da bi davali više i da bi dobili ponovo. Možemo ovo nazvati *kolom dobročinstva*. Krug počinje s Bogom kao velikim darodavcem:

„Svaki dobri dar i svaki _____ savršeni odozgo je, dolazi od _____ svetlosti, u kog nema promenjivanja ni menjanja videla i mraka“ (Jakov 1,17).

Božja darežljiva priroda dovela Ga je do toga da nam da konačan dar:

„Jer Bogu tako omile svet da je Sina svojega jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“ (Jovan 3,16).

„Jer je jedan Bog i jedan, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Isus Hristos, koji _____ u okup za sve“ (1. Timotiju 2,5.6).

Šta je još Bog spreman da nam daruje kroz dar Isusa Hrista? (Rimljanima 8,32)

Ali to nije kraj priče. Božji cilj je da preslika svoj darežljivi karakter i na nas. On nas je opremio težnjom koja pokreće davanje u nama, i kroz nas – davanje u drugima. Kako biste otkrili istinu pročitajte i razgovarajte o predivnim porukama u Filibljanima 2,1–6. Božje davanje pokreće promenu u načinu na koji živimo u odnosu na druge.

Pavle kaže da je Isus „dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izbrani koji čezne za dobrim delima“ (Titu 2,14). Pošto je Božji zakon ljubav (Rimljanima 13,10), biti izbavljen od „svakog bezakonja“ znači da smo izbavljeni od *svakog dela bez ljubavi*. Drugim rečima, plan spasenja nas transformiše iz onih koji uzimaju u one koji daju. Malo drugačijim jezikom, Pavle je poručio istu stvar Galatima:

„Blagodat vam i mir od Boga Oca i Gospoda našeg Isusa Hrista, koji _____ za grehe, da _____ nas od sadašnjeg _____, po volji Boga i Oca našeg, kome slava va vek veka. Amin“ (Galatima 1,3–5).

Na drugom mestu, Pavle opisuje princip „sadašnjeg sveta zlog“:

„Jer će ljudi postati _____, _____, hvališe, ponositi, hulnici, nepokorni roditeljima, neblagodarni, nepravedni, neljubavni, neprimirljivi, opadači, neuzdržnici, besni, nedobroljubivi, izdajnici, nagli, naduveni, koji više mare za slasti nego za Boga, koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njene odrekli“ (2. Timotiju 3,2–5).

Isus je dao sebe da bi nas izbavio iz svega ovoga. Njegova darežljivost ima za cilj da nas oslobodi od sebičnog života, i okrene nas životu posvećenom drugima. On započinje krug, a mi ga dovršavamo osnaženi i pokrenuti Njegovom ljubavlju. On pokazuje inicijativu da se spusti i dotakne naša srca i živote, a mi treba samo da pružimo svoju ruku iz zahvalnosti.

Krug je zatvoren!

Kako je samo taj krug divan!

BOŽJI FINANSIJSKI PLAN

Većina finansijskih planova u našem svetu zasnovana je na uzimanju i zadržavanju. Cilj je steći sve što se može steći i trošiti na sebe i na lični profit, koji treba uvećati. Božji finansijski plan zasniva se na davanju drugima, što, zauzvrat, donosi veći profit u našem životu na mnogo dublji način od puke materijalne dobiti. Bog je postavio genijalan sistem materijalnog dobročinstva koje simultano pruža finansijsku podršku napredovanju jevanđelja i olakšava ljudske patnje, dok nas uči suštinskom principu jevanđelja.

Božji finansijski plan počinje tačnim uvidom u Njegovu poziciju nad svim materijalnim stvarima kao velikog darodavca, i našu poziciju kao primalaca i pristava.

Kome pripadaju sva materijalna bogatstva? (Psalam 24,1 i Agej 2,8.) _____

Ko daje mogućnost za sticanje bogatstva? (5. Mojsijeva 8,18) _____

Koju reč Isus koristi da opiše naš odnos prema materijalnom bogatstvu koje nam On daje? (Luka 12,42–44) _____

Kada dajemo Bogu i drugima, šta se zapravo dešava? (1. Dnevnika 29,14)

Za koji procenat našeg dobitka Bog kaže da Mu je svet? (1. Mojsijeva 28,22 i 3. Mojsijeva 27,30)

Za šta se koristi desetak? (4. Mojsijeva 18,21) _____

Koju jaču reč Bog koristi da opiše one koji ne vraćaju desetak? (Malahija 3,8.9)

Koje je još jače obećanje onima koji vraćaju desetak? (Malahija 3,10)

Pored desetka, koliko Bog očekuje da odvajamo od svojih finansija? (5. Mojsijeva 16,17)

Sistem davanja desetka je praktična ilustracija jevanđelja jer nas uči da je Bog veliki davalac svih dobrih stvari, uključujući i materijalna bogatstva u životu. Vraćanjem deset procenata našeg prihoda Bogu, mi priznajemo da je sto procenata tog prihoda došlo od Njega u vidu poklona. Stoga, vraćanje desetka je čin vere kao odgovor na Božju blagodat. Iznad svega, naša je privilegija da pokažemo Božju ljubav svetu tako što dajemo sve što možemo da pomognemo i ispunimo potrebe nevoljnih.

NIJE POD PRINUDOM

Jevanđelje je radosna vest o spasenju Božjom blagodaću, kroz veru u Hrista. U onima koji je prime, jevanđelje pokreće reku dobrih dela koja se vraćaju Bogu i svetu, dela koja su motivisana Božjom ljubavlju prema nama u Hristu (2. Korinćanima 5,14). Ovo je suština onoga što Biblija naziva Novim zavetom, što je pokornost Božjem zakonu ljubavi iznutra, a ne iz nade da ćemo na taj način zaraditi spasenje. U svetlu jevanđelja, Pavle ovo napominje radi načina na koji treba da posmatramo svoje finansije:

„Ovo pak velim: koji s tvrdom seje, s tvrdom će i požnjeti; a koji blagoslov seje, blagoslov će i požnjeti. Svaki po volji svog srca, a ne sa žalošću ili od nevolje; jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje. A Bog je kadar učiniti da je među vama izobilna svaka blagodat, da u svemu svagda svako dovoljstvo imajući izobilujete za svako dobro delo; kao što je pisano: Prosu, dade siromasima; pravda njegova ostaje vavek; a koji daje seme sejaču, daće i hleb za jelo; i umnožiće seme vaše, i daće da uzrastu žita pravde vaše“ (2. Korinćanima 9,6–10).

Život zasnovan na reciprocitetu zaista je jedini održiv način življenja, i to je jedini način života koji donosi ispunjenost i radost. Celokupan život funkcioniše po principima setve i žetve, izlivanja i ulivanja, davanja i primanja. Naravno, Bog ne želi da vrši pritisak na nas ili da nas kroz krivicu natera da dajemo. Njemu nije stalo do našeg novca, već do naših srca. On nas moli da dajemo radi svog napredovanja i obnavljanja Njegove slike velikog darodavca u nama.

POVEŽITE

Vraćanje desetaka i darova nije religijski oblik samopravičnog povinovanja, već opipljivo i praktično sredstvo odražavanja naše ljubavi prema Bogu i svetu.

Dok je Isus jasno želeo da svi njegovi sledbenici učestvuju u davanju desetaka, On je oštro prekorevao samopravičnost iskazivanu kroz desetke i molio da ne zapostavimo „najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i veru; a ovo je trebalo činiti i ono ne ostavljati“ (Matej 23,23). Prema Isusu,

davati desetak kao deo religijskog običaja, dok se u isto vreme zapostavljaju pravda, milost i vera, što je izraz ljubavi Božje (Luka 11,42) – licemerno je, puko pretvaranje i gluma.

Celokupna poenta u Božjem sistemu ekonomije desetaka i prinosa jeste služba drugima. Mi ne vraćamo desetke i prinose da bismo se povinovali religijskim pravilima kako bismo uzdigli sebe iznad drugih u moralnom ponosu. Naprotiv, mi vraćamo desetke i prinose da bi naša srca, kroz davanje, bila ispunjena ljubavlju prema čovečanstvu, a kao rezultat, naši materijalni blagoslovi bivaju upotrebljeni za donošenje svetu dobre vesti o Božjoj ljubavi kroz propovedanje, pravičan rad, misije spasavanja, medicinsku službu i druge načine za predstavljanje Božje milosti ljudima, ženama i deci.

DOŽIVITE

***Želim da iskoračim u veri i postanem učesnik
u Božjem finansijskom planu kroz vraćanje desetaka i darova.***

Kakvo neverovatno saznanje da je sve moje materijalno bogatstvo dar od Boga. „Jer je od Tebe sve, i iz Tvojih ruku primivši dasmo ti“ (1. Dnevnika 29,14). Neka moji srce i život, uz Božju blagodat, budu uključeni u predivan krug dobročinstva koje je On pokrenuo.

14. ZDRAVLJE I CELOVITOST

OTKRIJTE

Zato što je Bog ljubav, logično je da je On zainteresovan za naše celokupno zdravlje i dobrobit.

UZROK I POSLEDICA

Drevni narodi su verovali da se sve dobro i loše dešava u skladu s Božjom proizvoljnom silom. Mnogi ljudi modernog društva veruju u isto. Radi se o tome da Bog uzrokuje sve događaje, kao da na nebu pritiska čas dugme za blagoslov, čas za prokletstvo. Ali, zapravo, nije tako. Mi ne živimo u zatvorenom sistemu u kome se svaki minut kontroliše, već u otvorenom sistemu u kome naše odluke imaju posledice. Zato što je ljubav, Bog je stvorio svet koji funkcioniše prema zakonima uzroka i posledice, što jednostavno znači da je tako osmislio svet da ono što činimo slobodnom voljom stvara realne rezultate. Da bi prava ljubav mogla postojati, mora postojati i prava sloboda, a da bi prava sloboda postojala, mora postojati uzročno-posledično dejstvo na svim nivoima našeg postojanja. Primena proizvoljne sile bilo bi, u stvari, odsustvo slobode i, samim tim, ljubavi. Opisujući kako svet zaista funkcioniše, Biblija kaže:

„Tako kletva _____ neće doći“ (Priče 26,2).

„Jer šta čovek _____, ono će i _____“ (Galatima 6,7).

U Bibliji postoji nešto što se zove 'mudrost', *chokmah* na hebrejskom. Reč doslovno znači 'veština' – veština u razumevanju principa života i donošenja dobrih odluka. U Pričama Solomonovim, „Mudrost“ kaže: „Blago čoveku koji me sluša [...] jer ko mene nalazi, nalazi život i dobija ljubav od Gospoda; a ko o mene greši, čini krivo duši svojoj; svi koji mrze na me, ljube smrt“ (Priče 8,34–36).

Kada osoba raspozna uzročno-posledične odnose i donese odluke koje imaju pozitivne posledice, to je mudrost. Rezultat je blagoslov, reč koja znači sreću u blagostanju.

Živimo u svetu i telima koji su vođeni principom uzroka i posledice. Ne treba da nas iznenadi da Boga zanima način na koji živimo. Ipak, On nas voli, zato je Njemu nemoguće da nam ne želi dobro. Zapravo, prema Bibliji, spasenje podrazumeva proces vaspitanja kroz koji Bog želi da nam poveća kvalitet života, time što nas uči principima koji upravljaju stvarnošću i pomaže nam da živimo u skladu s njima.

ISCELJENJE I CELOVITOST

O „spasenju“ se često razmišlja u užem smislu izbavljenja iz pakla i odlaska na Nebo kad se život završi. Međutim, prema Bibliji, ono je mnogo više od toga. U Novom zavetu, grčka reč za 'spasiti' je *sozo*. To je predivna reč koja ima ogromno značenje za kvalitet života za sadašnje vreme. *Sozo* doslovno znači 'izbaviti, osloboditi, učiniti dobrim, isceliti, povratiti zdravlje, učiniti celim'. Ona pokazuje da Bog želi da iskusimo zdravlje i celovitost ovde i sada.

Čitajte sledeće tekstove i razgovarajte o onome što kažu u vezi s Božjom zainteresovanošću za kvalitet našeg života za sadašnje vreme: Jovan 10,10; 3. Jovanova 2; Rimljanima 12, 1–2; 1.Korinćanima 6,19.20; 1.Korinćanima 10,31. Koje se tri ključne ideje izdvajaju u ovim stihovima?

1. _____
2. _____
3. _____

ZDRAVSTVENA PORUKA BIBLIJE

Kao što smo upravo otkrili, Bog želi da naše zdravlje cveta. Ako je centralna istina Pisma da je Bog ljubav, onda je logično da Bog brine o našem zdravlju.

Koji je način ishrane Bog prvobitno namenio čovečanstvu? (1. Mojsijeva 1,29.)

Ljudsko telo funkcioniše onda kada primi dovoljnu količinu voća i povrća; orašastih plodova, semenja, celog zrna žitarica i mahunarki. Ona su bogata veoma hranljivim materijama potrebnim našem telu da bi se oduprlo i borilo protiv bolesti. Moderna nauka je dokazala da je ovo prava hrana koja je našem telu potrebna. U svetlu prvobitne ishrane koju je dao Tvorac, i uz podršku moderne nauke, zašto da ne razmotrimo ovakav način ishrane? Bićete blagosloveni i nećete se s kajanjem osvrnati.

Nakon što je potop uništio veći deo vegetacije na Zemlji, Bog je dozvolio da se određene vrste životinja koriste kao hrana. Ovo je stanje u kome se naš pali svet našao, ali to nije bio Božji idealni plan. U koje dve kategorije je Bog podelio životinje? (1. Mojsijeva 7,2)

Razgovarajte o 5. Mojsijevoj 14, 3–20. Na posebnom papiru napravite dve kolone i ispišite životinje za koje je Bog rekao da su čiste i one za koje je rekao da su nečiste.

Neki ljudi smatraju da zakon o čistim i nečistim životinjama više ne važi jer živimo u novozavetnoj eri. To je kao da kažete da je zakon gravitacije važio tada i više ne. Bog je tačno odredio koje su životinje čiste, a koje nečiste, putem zdravstvenog zakona, a ne putem ceremonijalnog zakona, koji bi postao nevažeći onog trenutka kad Hristos ispuni njegovo značenje. Zdravstveni zakoni nisu simbolični, i zato ne mogu zastareti. Oni imaju posledice na čovekovo telo u svako istorijsko doba. Teško ćete ubediti svoje arterije, svoje srce i druge vitalne organe da je zdravstveni zakon Biblije simboličan. Moderna nauka to i potvrđuje.

Čitajte i razgovarajte o tekstu iz Danila 1,8–16. Kao zatočenik u Vavilonu koji je pokazao intelektualnu nadarenost, Danilu i njegovoj trojici prijatelja bila je ponuđena „privilegija“ obožavanja za carskim stolom. Hrana je obilovala „specijalitetima“ – mesom i vinom – uglavnom, hranom Zapadnog sveta danas. Danilo je zatražio neku vrstu studije u kojoj bi se njegovi prijatelji i on odrekli carske hrane, a konzumirali povrće za jelo i vodu za piće u periodu od deset dana. Zatim je predložio da se njihov izgled ispita i uporedi s onim mladića koji su jeli s carske trpeze. Rezultat? Na kraju deset dana, oni su izgledali bolje od svih mladića koji su jeli carske specijalitete.

Ovo je neverovatno. Priča o Danilu, koja je napisana pre 2500 godina, kaže nam ono što nauka tek sad otkriva. Najveća dva uzročnika smrti u Sjedinjenim Američkim Državama jesu bolesti srca i kancer, bolesti vezane za način života, za loše navike u ishrani, nedostatak vežbanja, toksične odnose, i negativne emocionalne stresove. Mnogi od nas svojim načinom ishrane prokrče put preranoj smrti i mnogim usputnim mukama. Danilova drevna ishrana je preporuka zdravom razumu i usklađena je s modernim nutricionizmom. Osnovna poruka Biblije o ishrani jeste ova: jedite hranu, ne stvari koje imaju takvu masku.

Zašto je Danilo odbio vino s carevog stola? Kako biste saznali odgovor, pročitajte i razgovarajte o stihovima iz Priča 20,1; 23,29–35 i 1. Korinćanima 6,9–11.

Podaci o destruktivnim posledicama alkohola su poražavajući:

- Zabeleženo je 2,5 miliona smrtnih slučajeva izazvanih alkoholom.
- Alkohol je treći po opasnosti faktor rizika za sve bolesti širom sveta, drugi u Evropi, a prvi u zemljama Zapadnog Pacifika i na oba američka kontinenta.
- Alkohol je uključen u mnoge ozbiljne društvene nesreće, uključujući nasilje, zlostavljanje dece i odsustvo s posla.
- U Sjedinjenim Državama, jedna četvrtina svih hitnih slučajeva, trećina svih samoubistava, i više od polovine ubistava i incidenata nasilja u porodici vezani su za alkohol.
- Alkohol će ubiti veći broj mladih ljudi nego sve ilegalne droge zajedno.
- U Sjedinjenim Državama, svakog dana umre 4,65 studenata usled povreda uzrokovanih alkoholom.
- Problemi s alkoholom koštaju Sjedinjene Države 185 milijardi dolara godišnje.

Ne iznenađuje to što Biblija ima šta da kaže o onome što jedemo i pijemo. Bog je, ipak, ljubav. Svaki dobar roditelj brine o onome što njegovo dete unosi u sebe jer mu je stalno do njegovog zdravlja. Zašto, onda, ne bi naš nebeski Otac brinuo o našem zdravlju? Imamo tako moćnu prednost na dohvata ruke: Onaj ko je projektovao naša tela nudi nam jasne instrukcije o najboljoj hrani za ove veličanstvene mašine. Zašto ne bismo postupali onako kako On kaže i požneli beneficije, snagu i dugovečnost?

POVEŽITE

Isus je na naš svet došao kao iscelitelj srca i tela.

Radujući se spasenju koje nam je Isus podario, Isaija kaže: „Ranom njegovom mi se iscelismo“ (Isaija 53,5). To znači da Hristova ljubav, koju je pokazao kroz svoju žrtvu, ima isceliteljsku moć nad našim grehom zahvaćenim srcima. U poslednjoj knjizi Starog zaveta, prorok Malahija proriče Hristovu misiju ovim rečima: „Granuće Sunce pravde, i zdravlje će biti na zracima Njegovim“ (Malahija 4,2). Kad je Isus došao, anđeo je rekao Mariji: „I nadeni mu ime Isus; jer će on izbaviti svoj narod od greha njihovih“ (Matej 1,21). Biblija kaže da Isus „prođe čineći dobro“ (Dela 10,38). Njegovu službu karakterisale su dve stvari: (1) On je propovedao dobru vest o Božjoj ljubavi koja

donosi isceljenje poraženim srcima koje je morio stid i (2) On je isceljivao ljudska tela, pokazujući da Bog brine o našem fizičkom stanju. On je zainteresovan i za naše duhovno i za telesno zdravlje danas.

DOŽIVITE

Koji je blagoslov razumeti da Bog brine o mom zdravlju i dobrobiti! Zbog toga Ga volim i odlučio/la sam da Ga, uz pomoć Njegove blagodati, slavim svojim zdravim navikama.

Isusovo obećanje je upućeno meni: „Ja dođoh da imaju život i izobilje“ (Jovan 10,10).

Ja se pridružujem! Želim da naučim sve što mogu u vezi s principima koji pružaju izobilan život.

15. POTAPANJE/URONJAVANJE

OTKRIJTE

Krštenje simbolizuje potpuno potapanje/uronjavanje u Božju ljubav, kao što je prikazano u smrti, pokopu i vaskrsenju Isusa Hrista.

POTPUNO NOVI TI

Šta bi se desilo kada bi bio pojačana verzija sebe... čekaj... kada bi se sve dobre stvari pojačale, a loše izbrisale? Pa, znaš šta? To je ono što Bog ima na umu za tebe, i namerava da te tamo odvede ako želiš da ideš. Ali kako?

„Ljubim __ ljubavlju večnom, zato __ jednako _____ milost“ (Jeremija 31,3).

Prvo, obrati pažnju na to da si *ti* taj kog Bog voli, baš onakvog kakav si. Pošto te želi, On pokušava da se ponovo poveže s tobom, dok u isto vreme čuva tvoju slobodu – time što te privlači, a ne vuče na silu. To znači da ono što ti jesi ostaje netaknuto dok prolaziš kroz proces promene. Tvoja individualnost je od večnog značaja za Boga. On nije diktator ili neko ko ima bolesnu kontrolu. Religija često prikazuje Boga kao takvog, ali On to nije. On ne želi da te liši sebe samog i pretvori te u roba ili mašinu. U stvari, ti se Njemu dopadaš. On je oduševljen koliko si ti neverovatan, predivan i sjajan. „Hm, pa, nije sve u vezi sa mnom tako divno, a nešto je čak i ružno.“ Da, i to On zna. Naravno, Njemu se ne dopada ono što činiš a utiče na druge i izaziva zlo. Ali postoji dobar razlog iz kog On to sve ne voli kod tebe, a to je zato što te toliko voli da ne može voleti nešto što te uništava. Zato je Njegov cilj da izbriše sve loše stvari iz tvog života i pomogne ti da izrasteš u najbolju verziju sebe.

U sledećim tekstovima, zastani i razmisli koliko je Bogu stalo do tebe.

Čitaj Luku 15,20. Šta je učinio otac (koji predstavlja Boga) u ovoj paraboli kada je ugledao svog sina u daljini (koji predstavlja tebe)? _____

Čitaj Jovan 17,23. Koga Bog voli toliko kao tebe? _____

Čitaj 1. Jovanovu 3,16. Koliku žrtvu je Bog podneo da bi ti pokazao koliko te vrednuje?

Ovde vidimo da si toliko vredan u Božjim očima da je voljan da podnese večne muke da bi te spasio. Hristov krst ovo otkriva, kao što smo otkrili u prethodnim lekcijama. Sada otkrivamo da Bog ima plan za našu individualnost. Isus je opisao ovu promenu u smislu novorođenja. U Jovanu 3 čitamo o razgovoru između Isusa i Nikodima, u kome je Isus sve nas imao na umu. Svako od nas se mora „nanovo roditi“. To zvuči teško i prilično čudno ako ga posmatramo doslovno. I Nikodim je to mislio. Ali Isus je mislio na nešto dublje od fizičkog rođenja. On je govorio o iskustvenom novorođenju uma, srca, pobuda i volje.

Čitajte Jovan 3,1–17 i razgovarajte o implikacijama ponovnog rođenja.

Najpre, biti nanovo rođen znači početi ispočetka, vratiti se na početak na mesto nevinosti pre nego što se akumulirala mentalna, emocionalna i moralna negativnost koju nosimo u sebi, i pre nego što nas svako to oštećenje gurne u nesigurnost, pretvaranje, bes, pohlepu, požudu i krivicu.

Sada obrati pažnju na kontrast na koji Isus ukazuje između dva ključna uticaja:

Šta je podstaklo Boga da Isusa dâ radi našeg spasenja? (16. stih) _____

Šta Bog na nama ne želi da upotrebi? (17. stih) _____

Činjenica da Bog koristi ljubav, a ne osudu kako bi podstakao naše nanovo rođenje, govori mnogo o tome ko je On i šta želi za nas. Ljubav je podstrekač koji uključuje aktivnost volje. Osuda je manipulativna taktika koja zahteva saglasnost, dok zaobilazi volju. Jasno je da Bog traži našu dragovoljnu uključenost, a ne robovanje. Iako sam nanovo rođen – to sam još ja – novi ja, ali svakako ja, uz obnovljenu nevinost i čistu situaciju u kojoj se može pisati nova biografija. Prazna strana je preda mnom i moja priča se može ponovo napisati.

NANOVOROĐEN VODOM I DUHOM

Hajde da se vratimo na stihove iz Jovana 3,5; obratite pažnju na to da je Isus rekao da se moramo ponovo roditi „_____ i _____“. Šta to znači?

U širem kontekstu jevanđelja, jasno je da Isus kaže da je potrebno da se krstimo vodom i primimo Duha Svetog u svoje srce. Sam Isus je bio kršten kao primer nama, da „ispuni svaku pravdu“, i dok je izlazio iz vode, Duh Sveti je sišao na njega „kao golub“ (Matej 3,15.16). Mi smo pozvani da idemo Njegovim stopama, da budemo kršteni i primimo dar Svetoga Duha.

Čitajte i razgovarajte o tekstu iz Rimljanima 6,1–11, u kome Pavle objašnjava krštenje kao čin poistovećivanja sa smrću, pokopom i vaskrsenjem Isusa Hrista. Krštenjem govorim da je moj stari život greha i krivice prošao, i da sam ustao u novi život u Hristu.

Petar dodaje ključnu zamisao celoj slici:

„_____, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetoga Duha“ (Dela 2,38).

Krštenje je nešto što činite kada doživite ono što Biblija naziva pokajanjem, *metanoia* na grčkom. Ova reč doslovno znači 'podvrgnuti se promeni uma'. Kao što smo otkrili u prethodnim lekcijama, čovekov problem greha ima duboke korene u umu – u našem razmišljanju, osećanjima u vezi s Bogom, što utiče na to kako mislimo i osećamo u odnosu na sebe i druge. Zatim, kao rezultat toga kako razmišljamo i osećamo, mi u skladu s tim i postupamo. Mi činimo greh. Učestvujemo u narušavanju odnosa. *Metanoia* podrazumeva potpunu reorijentaciju pejzaža stvarnosti. Prestajemo da verujemo u laži o Bogu i počinjemo da verujemo u istinu jevanđelja, a to je dobra vest da je Bog Otac baš kao Isus. Kada se ova suštinska promena uma dogodi, menja se i način na koji živimo. Mi se okrećemo od greha, od narušavanja odnosa s Bogom i drugima, i počinjemo da volimo kao što Bog voli. Pavle nam kaže šta je to što uzrokuje *metanoia*-u u nama: „dobrota Božja na pokajanje

vodi“ (Rimljanima 2,4). Kada dobijemo jasnu viziju o Božjem karakteru, On nas menja. Ulazimo u proces radikalne promene na svim nivoima u životu. Krštenje simbolizuje našu odluku da učestvujemo u procesu s Isusom.

KRŠTENI U IME...

Pre nego što je napustio naš svet, Isus je dao poseban uvid u krštenje:

„Idite dakle i _____ sve narode _____ ih u ime Oca i Sina i Svetog Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio“ (Matej 28, 19.20).

Reč prevedena kao 'krstiti se' je *baptizo*. To znači 'potopiti'. Zato je Isus bio kršten u reci i „izašao“ iz vode (Matej 3,13–16). Zato je Jovan Krstitelj pozivao ljude tamo gde je bilo „mnogo vode“ (Jovan 3,23). Krštenje zahteva potapanje u vodu zato što to simbolizuje smrt, pokop i vaskrsenje Hristovo, našeg zamenika. Iz tog razloga, prema Pismu, ne postoji krštenje dece. Potapanje u realnosti Božje ljubavi zahteva svesno prihvatanje te ljubavi kao posledice ličnog izbora postojanja.

Isus je uputio svoje sledbenike da krštavaju ljude „u *ime* Oca i Sina i Svetoga Duha“. U Bibliji, ime osobe, mesta ili stvari označava nečiji karakter. *Isus*, na primer, znači 'Bog spasava'. *Vitlejem* znači 'kuća hleba' jer je, očigledno, ovaj grad imao barem jednu dobru pekaru. Krstiti se u ime Oca, Sina i Svetoga Duha znači biti potopljen u Božji karakter ili ljubav, koju Otac, Sin i Sveti Duh imaju jedan prema drugom. Krštenje u troimenog Boga znači da sam ja saučesnik u Njihovoj ljubavi, i da dobrovoljno biram da upravim svoj život prema odrazu Njihove ljubavi. Isus je izrazio ovu želju za nas u molitvi svom Ocu u Jovanu 17: „da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima“ (26. stih).

POVEŽITE

Krštenje je simbolični čin koji upućuje na odluku neke osobe da bude potopljena u realnosti Božje ljubavi, koja se pokazala kroz smrt, pokop i vaskrsenje Hristovo.

Kao što smo upravo otkrili u Mateju 28, 19.20, Isus je rekao da se oni koji su kršteni moraju podučavati i upućivati. To znači da novorođeni život ima nedvosmislen sadržaj, doktrinarni sadržaj koji sačinjava sliku Boga koji izgleda baš kao Isus. Krštenje označava nešto posebno. Stoga, ono što označava mora se govoriti ljudima kako bi znali s čime se poistovećuju. Naravno, mi ne treba da čekamo da saznamo sve o Bogu, doktrini i teologiji pre nego što se krstimo. Zapravo, mi ćemo učiti kroz svu večnost. Ali pre krštenja, moramo dovoljno znati da bismo bili sigurni da je ono što vidimo u Isusu ono što zaista želimo. Bog poštuje našu slobodu zato što je On ljubav (1.Jovanova 4,16). On ne pokušava da nas natera ili prevari da učinimo nešto. U stvari, sve što Bog želi jeste naša sloboda, ne sloboda radi nje same, već radi ljubavi. Sve što On želi jeste da se nanovo rodimo u istoj ljubavi koju imaju Otac, Sin i Sveti Duh u svom zajedništvu. To znači da moramo naučiti šta Božja ljubav podrazumeva. U suprotnom, naša će se inteligencija i sloboda zaobići. Svako od nas je pozvan kao slobodan moralni nosilac da ispita sadržaj Božjeg karaktera otkrivenog u Hristu, i kaže „Da“ Njegovoj ljubavi kroz opipljiv čin krštenja.

DOŽIVITE

***Da, želim da se krstim i pokažem
da sam poistovećen s Isusom i da prihvatam sve što je učinio za mene.***

Kakva je to neverovatna stvar što *me* Bog voli, baš onakvog kakav sam! Zapanjen sam činjenicom da on ne želi da me kontroliše ili negira ono što jesam, ili izbriše moju individualnost, već da želi da me osnaži i pomogne da budem što bolji. Od danas moja je svrha da živim u živom odnosu s Njim.

16. ZAJEDNICA KOJA ISCELJUJE

OTKRIJTE

Bog gradi globalnu zajednicu radi obnavljanja i otkrivanja Njegove ljubavi.

ZAJEDNIŠTVO

Pri našem dolasku na svet, rađamo se kao deo porodice. Ovo je dobro zato što nam je porodica potrebna kako bismo rasli i razvili se kao ljudska bića. Ista je stvar i s duhovnom rođenjem. Mi se nanovo rađamo kao deo Božje porodice da bismo duhovno rasli.

Kao što smo otkrili u drugoj lekciji, Bog živi u zajednici, nesebičnom prijateljstvu, zajedništvu tri ličnosti koje su jedno. Zatim smo u trećoj lekciji otkrili da je Bog stvorio čovečanstvo prema svojoj slici. Logički zaključujemo iz ove dve osnovne istine da ljudi postoje da bi bili u zajednici, da smo mi društvena bića, psihološki, emocionalno i biološki projektovani za nesebične odnose. U četvrtoj lekciji otkrili smo da je problem greha doveo do narušavanja odnosa između ljudi i njihovog Tvorca, ali i među njima samima. Vidimo da je greh narušavanje odnosa koje vodi do nesloge u odnosima. Plan spasenja, koji smo istražili od šeste do petnaeste lekcije okrenut je obnavljanju tih odnosa. U ovoj lekciji ćemo otkriti da Bog gradi globalnu zajednicu da bi obnovio i otkrio svoju ljubav. Biblija ovu zajednicu naziva crkvom.

Hajde da krenemo s 1. Jovanovom 1,1–4. U stihovima 1 i 2, Jovan svedoči da je i on, kao i drugi, imao susret s „Rečju života“, Isusom Hristom. Zatim u 3. i 4. stihu on dolazi do ključne tačke:

„Što videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate _____; a naša je _____ s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom. I ovo vam pišemo da _____ vaša bude _____.“

Reč koja je ovde prevedena kao 'zajednica' znači *koinonia* na Grčkom, a ona označava zajedništvo, intimnost, život koji se deli, povezan život. Jovan nam kaže da *koinonia* jednih s drugima, u kontekstu *koinonia*-e s Bogom, vodi do potpune radosti ili sreće koja se ne može zamisliti. Tako je naša prva tačka u vezi s crkvom ova: to je zajednica vernika koji dele zajedništvo jedni s drugima i s Bogom.

Sada, hajde da zaronimo dublje i otkrijemo praktične aspekte crkvene zajednice. Čitajte i razgovarajte o tekstu iz Dela 2,40–47, i obratite pažnju na četiri ključne akcije rane crkve:

1. Oni koji su pristupali zajednici crkve bivali su 'spaseni' (stihovi 40 i 47). Grčka reč koja je ovde upotrebljena je *sozo*, što doslovno znači isceliti, obnoviti, učiniti celim. Dakle, crkva je zajednica u kojoj ljudi pronalaze isceljenje i postaju potpuni.
2. Oni koji pristupaju zajednici crkve „ostaju jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hleba, i u molitvama“. Crkva je zajednica u kojoj se istine iz Pisma proučavaju i uče, a ljudi provode vreme zajedno i mole se.
3. Oni koji pristupaju zajednici crkve dragovoljno učestvuju kroz svoje materijalne blagoslove. Oni na ovaj način žive da bi pomogli onima koji su u potrebi.

4. Kao rezultat ove zajednice, rana crkva je imala „milost u sviju ljudi.“ Crkva je bila privlačna. Njeno zajedništvo je svetu otkrivalo način života koji je karakterisala Božja ljubav i ljubav prema ljudima.

Tako *koinonia* izgleda na delu. Kako je divno biti deo nje!

OBJAVA

Crkva ne postoji radi sebe. Ona je pozvana da „objavljuje“ poruku – ne jednu recitaciju teoloških činjenica, već živu poruku koja je oblikovana i ispunjena kroz *koinonia*-u s Bogom:

„A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da _____
_____ koji vas dozva iz tame k čudnom videlu svom“ (1. Petrova 2,9).

Obratite pažnju na to kako je poruka crkve pozitivna objava Božje slave. Drugim rečima, poruka je o Njemu – privlačnoj ljupkosti Njegovog karaktera – dok budi u ljudima hvalu onog trenutka kad Ga zaista upoznaju. Istina koju crkva ima i objavljuje nije apstraktna ideja, akademska teorija ili načelo verovanja o kome se debatuje i raspravlja, već složena slika Božjeg slavnog karaktera, u kojoj svaka doktrina doprinosi portretu. Pavle se slaže s Petrom u vezi sa sadržajem crkvene poruke, definišući je na sledeći način: „Zasvetli videlo jevanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga [...] zasvetli u srcima našim na svetlost poznanja slave Božje u licu Isusa Hrista“ (2.Korinćanima 4,4.6). Drugim rečima, poruka koju je crkva pozvana da objavljuje jeste lepota Božjeg karaktera nesebične ljubavi otkrivene u Hristu.

Dakle, duh kojim se članovi crkve odnose jedni prema drugima i stav kojim govore istinu svetu od suštinskog je značaja. Efescima 4,1–16 ovo razjašnjava. Čitajte stih po stih u ovom tekstu.

Stih 1. Kao članovi Božje crkve, kako bi trebalo da „hodamo“ ili vodimo svoj život?

Stihovi 2. i 3. Kako treba da se odnosimo jedni prema drugima unutar crkve?

Stihovi 7, 11. i 12. Kome je sve Bog dao posebnu milost u obliku duhovnih darova i ko je sve pozvan da se uključi u „delo spasenja“?

Stih 13. Koji je veliki cilj ka kome Bog vodi svoju Crkvu?

Stihovi 15. i 16. S kojim stavom i s kojim ciljem treba objavljivati istinu?

Jasno je da je poruka koju crkva propoveda uverljiva onoliko koliko u njoj ima ljubavi, što nas dovodi do poziva crkve da služi praktičnim potrebama sveta.

SLUŽBA

Isaija 58,1–11 neverovatno rasvetljava Pismo po pitanju svrhe zbog koje crkva postoji i načina na koji njeno svedočanstvo može da bude privlačno i uverljivo svetu. Radi se, naravno, o Izraelu. Ali ovaj odlomak je, takođe, proročanstvo u kome Bog predviđa kako želi da crkva izgleda i kako ne želi da ona izgleda. Čitajte i razgovarajte o celom tekstu.

Da li je moguće da religija postane arogantna i okrenuta samoj sebi? _____

Stihovi 3–5. Šta Bog misli kada kaže da mi „nalazimo zadovoljstvo“ u religijskim običajima (kao što je post), dok se u isto vreme bavimo poslovnim poduhvatima koji „eksploatišu“ ljude iz lične koristi? _____

Stih 4. Da li Bog odobrava ili ukorava religijske rasprave i debate? _____

Stihovi 6. i 7. U koju vrstu društveno-korisnog rada Bog želi da se Njegov narod uključi? _____

Stihovi 8–11. Kada Božji narod služi svetlu na ove načine, koji efekat se postiže?

Stih 9. Šta Bog misli o religijskom „upiranju prsta“? _____

Čitajte i razgovarajte o sledećim tekstovima u vezi s Božjim pozivom crkvi da se uključi u ispunjavanje praktičnih potreba ljudi i unapređenje pravde u društvu: Priče 31, 8.9; Isaija 1,15–17; Jeremija 22,3; J Ezekilj 16, 49.50; Zaharija 7,9.10; Luka 10,30–37; Rimljanima 12,15–18; Matej 7,12.

Razmotrite koristan sažetak o tome zašto crkva postoji u knjizi koja prenosi priču o apostolskoj crkvi.

„Crkva je Božje imenovano oruđe za spasenje čoveka. Organizovana je radi službe, a njena misija je da nosi jevanđelje svetlu [...] Crkva je skladište bogatstva blagodati Hristove; i kroz nju će se pokazati [...] konačan i potpun prikaz Božje ljubavi.“ (E. G. Vajt, *Dela apostolska*, str. 9)

POVEŽITE

Crkva treba da bude poznata po ljubavi koja postoji među njenim članovima, po požrtvovanoj službi koju pruža svetlu, i po objavljivanju Božjeg karaktera.

Ljubav se ne može dogoditi u izolaciji: svako od nas mora da se uključi u zajednicu s Božjom crkvom da bi rastao u svom kapacitetu da voli onako kako Bog voli, da daje i prima ljubav kao neizostavni deo kruga dragovoljnosti. Ljubav je neodrživa bez akcije. Svrha postojanja crkve jeste da služi svetlu kroz praktičnu, isceliteljsku službu, službu od pomoći. Zato je Isus rekao: „Ljubi bližnjeg

svog kao samoga sebe“ (Matej 22,39). Ljubav prema drugima u crkvi i služba s ljubavlju van nje moćna je kombinacija faktora koji će pružiti kredibilitet poruci koju crkva objavljuje. „Po tome će“, kaže Isus, „svi poznati da ste moji učenici ako budete imali ljubav među sobom“ (Jovan 13,35). Ova ljubav će podstaći nanovo rođenje drugih, pridruživanje porodici, i zajedničko napredovanje kroz brigu zrelijih u veri.

DOŽIVITE

Voleo/la bih da budem deo zajednice vernika koji su voljni da, uz Božju milost, mobilišu svoje snage, talente i resurse da bi uticali na svet dobrom vešću o Božjoj ljubavi.

Gospode, uvedi me u zajedništvo svoje crkve i pokaži mi kako mogu da služim svetu. Nauči me kroz odnose s drugim vernicima kako da volim kao što Ti voliš. Otkrij posebne darove koje si mi dao za službu. Neka Te ljudi upoznaju kroz dobro koje činim u Tvoje ime.

17. VELIKI OTPAD

OTKRIJTE

Dva suprotna carstva koja pokreću dva različita principa upravljanja su u sukobu u našem svetu, a pokreću ih dva dijametralno suprotna motiva.

OBRNUTO CARSTVO

U prethodnoj lekciji otkrili smo da Bog gradi globalnu zajednicu da bi obnovio i otkrio svoju ljubav. Novi zavet naziva ovu zajednicu „crkvom Boga živoga, stupom i tvrdom istine“ (1. Timotiju 3,15). Jedinstvena istina na kojoj je Isus sagradio crkvu jeste Njegova žrtva i ljubav bez prisile (Matej 16,16–18). Sada ćemo otkriti da je Pismo proreklo veliki otpad koji će pokušati da zamrači istinu na kojoj je Hristos osnovao crkvu.

Čitajte i razgovarajte o tekstu iz Luke 22,24–30 uz sledeća pitanja:

Oko čega su se apostoli raspravljali? „Koji bi se držao među njima da je _____.“

Kako je Isus objasnio princip kojim se carevi ovog sveta služe da bi upravljali? „Carevi narodni _____ narodom, a koji njime _____, zovu se dobrotvori.“

Kako je Isus objasnio princip koji vlada u Njegovom carstvu? „Koji je _____ među vama neka bude kao najmanji, i koji je starešina neka bude kao _____.“

Koje dve reči je Isus, kao veliki Car svemira, upotrebio u Mateju 11,29 da bi sebe opisao? „_____ i _____ u srcu.“

Opisujući sebe kao gospodara u Luki 12,37, kako je Isus objasnio na koji način će se odnositi prema nama u svom večnom carstvu? _____

Jovan 13 počinje Isusovom izjavom: „Kako je _____ svoje koji behu na svetu, _____ ih _____“ (1. stih). Zatim je Isus uradio nešto neverovatno kako bi ilustrova uzvišenu prirodu svoje ljubavi: obmotao je peškir oko struka, napunio posudu vodom, klekao i oprao prljave noge apostolima (stihovi 2–5). Nakon toga, Isus je rekao u Jovanu 14,9: „Koji vide mene, vide Oca.“

Na kraju, Isus je sebe dobrovoljno podvrgao nasilnom gnevu onih koje je došao da spasi, pokazujući vrhunac otkrivenja Božjeg karaktera i carstva. Ono što se ponekad naziva „mit otkupljujućeg nasilja“ jeste ideja o odgovaranju na nasilje nasiljem da bi se ono zaustavilo. Smrću na krstu, Isus je postavio jedini princip kojim je moguće zaustaviti nasilje: požrtvovanost, nenasilna ljubav, vraćanje dobra za zlo. Razgovarajte o principu koji je objašnjen u Luki 6,27–38 i 1. Petrovoj 2, 21–24.

Jasno je da je Isus zasnovao svoju crkvu na principu požrtvovane ljubavi. On u metodi nije demonstrirao moć, već poniznost, u kojoj se veličina meri kroz službu drugima i u kojoj požrtvovanost trijumfuje nad silom. Njegovo carstvo je „obrnuto carstvo“: veličina se pokazuje u

poniznosti, uzvisivanje kroz službu, a moć kroz ljubav. Božji svemir je stvoren da funkcioniše na taj način.

OTPAD

U 2. Solunjanima 2, Pavle otkriva da će biti „otpada“ (3. stih), na grčkom *apostasia*, od čega potiče engleska reč za otpad – *apostasy*, što znači 'napustiti istinu'. Podmukla stvar u vezi s otpadom u tome je što on neće imati oblik otvorenog napuštanja istine, već će učestvovati u formiranju lažne crkve koja ima obličje prave. Pavle objašnjava da će taj otpad biti vođen od strane samouzvisujuće ličnosti koja je opisana kao „čovjek bezakonja, sin pogibli koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog“ (stihovi 3 i 4). Pavle je predvideo razvoj lažnog religijskog sistema u kome je centar čovek koji glumi Boga. On dalje nastavlja: „Jer se već radi tajna bezakonja“ (7. stih). Otpad koji dolazi imaće karakteristike „bezakonja“ ili *anomia*-e, što znači protiv zakona ili bez zakona – a što se dalje odnosi na Božji zakon požrtvovane ljubavi.

Da bi identifikovali ovaj religijski sistem, treba da potražimo u istoriji neospornu hrišćansku silu koja uzdiže čoveka na mesto Boga i pokreće rad protiv Božjeg zakona. To je vrlo jednostavno. Međutim, hajde da pogledamo šta prorok Danilo kaže mnogo pre nego što je Pavle predskazao otpad.

MALI ROG

Prorok Danilo je imao viziju u kojoj je video da „četiri vetra nebeska udariše se na velikom moru. I četiri velike zveri iziđoše iz mora, svaka drugačija“ (Danilo 7,2.3).

Šta predstavljaju četiri „zveri“ u Danilovoj viziji? (Danilo 7,17–23)

Šta predstavljaju „vetrovi“? (Jeremija 25,32; 49,36–37)

Šta predstavljaju „mora“? (Otkrivenje 17,15)

Pročitajte sad tekst u Danilu 7,4–7. Danilo je proživeo i napisao ova proročanstva kao zarobljenik u Vavilonu pod carem Navuhodnosorom. Razumeo je da su zlatna glava u carevom snu i lav u njegovoj viziji simboli Vavilona (2,36–40). S naše tačke gledišta, redosled carstava potpuno nam je poznat.

Lav predstavlja Vavilon (Jeremija 4,7; 50,17; 43,44). Krila na lavu ukazuju na brzinu osvajanja (5. Mojsijeva 28,49).

Medved je Medopersijska imperija, uzdignut s jedne strane zato što je Persija bila jača od Međana. Tri rebra u ustima medveda jesu tri oblasti koje je osvojila Medopersija: Vavilon, Lidija i Egipat.

Ris je Grčka, oslikana s četvoro krila, a ukazuje na užasnu brzinu kojom Aleksandar Veliki osvaja Persijsko i bilo koje drugo carstvo koje mu se nađe na putu. Četiri glave na risu predstavljaju četiri carstva na koja se Grčka podelila nakon Aleksandrove smrti, a koja su vodili njegovi generali: Kasander, Lizimah, Ptolomej i Seleuk.

Četvrta zver, s gvozdenim zubima, jeste Rimska imperija, koja je osvojila Grčku. Deset rogova predstavljaju deset glavnih carstava u Zapadnoj Evropi koja su se podigla iz Rima, koji se rušio: Vizigoti (Španija); Anglosaksonci (Engleska); Franci (Francuska); Alemeni (Nemačka); Burgundi (Švajcarska); Lombardi (Italija); Svebi (Portugalija); Heruli (uništeni); Ostrogoti (uništeni); Vandali (uništeni).

Zatim je Danilo opisao kako „drugi mali rog izraste među onima“ (8. stih). Druga sila će se podići da vlada nad deset rogova ili među zapadnoevropskim carstvima. Nema greške u onome što nam je Danilo otkrio. Kao što istorija kaže, Vavilon je pokorila Medopersija, Medopersiju Grčka, Grčku Rim, a takođe nam otkriva da je paganski Rim nasledio papski Rim ili Rimokatolička crkva.

Dodatne karakteristike date su kako bi se identifikovao mali rog:

1. Samouzvišenje. Govorio bi „reči na Višnjeg“ (stihovi 8,11 i 25). Kako se paganski Rim rušio, a papski Rim podizao na njegovim ruševinama, papa je počeo da zauzima uzvišenu poziciju koju je nekad imao Cezar, tvrdeći da ima autoritet Boga na Zemlji.
2. Sila i nasilje u Božje ime. „Taj rog vojevaše sa svecima“ i „potiraće svece Višnjeg“ (stihovi 21 i 25). U toku više od hiljadu godina, za vreme mračnog doba, Rimska crkva je ubila oko 50 miliona ljudi koji su odbili da priznaju njihovu nadmoć u pitanjima savesti.
3. Protiv Božjeg zakona. „I pomišljaće da promeni vremena i zakone“ Svevišnjeg (stih 25). Samouzvišena, Rimska crkva se usudila da promeni drugu Božju zapovest, koja zabranjuje obožavanje idola, omogućujući obožavanje paganskih idola; sebi je dala za pravo da promeni Božju subotu sa sedmog na prvi dan, nedelju, dan paganskog obožavanja Sunca.

Ovo proročanstvo je neverovatno i izuzetno važno, ne samo zato što je predskazalo pojavu papske države, već zbog toga što nas obaveštava da kolosalni sistem poznat istoriji kao hrišćanstvo nije prava Hristova crkva, već optadništvo, lažni sistem koji se maskirao u Njegovu crkvu. Prisvajajući samouzvišenje i silu, Rimska crkva je na užasan način predstavila Božji karakter. Međutim, mi smo sigurni da Bog nije onakav kakvim ga prikazuje Rimska crkva. U Isusu Hristu – dok se savija da opere prljave noge i dobrovoljno daje svoj život na krstu bez oklevanja – mi vidimo kakav je Bog zaista.

POVEŽITE

***Ljubav navodi Boga da nam pokaže istinu,
i ta će nas ljubav pokrenuti da se držimo istine u poniznosti.***

„Razum, dakle, nadima, a ljubav popravlja“ (1. Korinćanima 8,1). Poistovećujući katoličanstvo s malim rogom koji je prorokao Danilo, i veliki otpad u istoriji koji je prorokao Pavle, Pismo osuđuje

sistem, a ne individue, i jedini razlog iz kog osuđuje sistem jeste sopstvena ljubav prema ljudima. Religijski sistem koji zamračuje Božji karakter kroz učenja gde je prikazan strogim, okrutnim, nasilnim, može imati efekat ropskog straha ili direktne pobune protiv Boga u ljudskim srcima. Sistem se mora identifikovati radi opasnosti koju predstavlja i mora biti optužen lažnim kroz standarde Božje ljubavi. Mi koji razumemo ova proročanstva treba da zapamtimo nešto od suštinskog značaja: niko nije bolji od drugih. Svi smo podložni samouzvišenju i imuni na poniznost. Bog voli svakog čoveka i Isus je umro za sve. Dok je sistem okarakterisan kao opasan, Bog čuva ljude kao dragocene predmete svoje ljubavi.

DOŽIVITE

Želim da upoznam Boga onakvim kakav je, u svoj Njegovoj lepoti, nenarušenoj lažnim učenjima ljudi koji su se usudili da sebe postave ispred Boga.

Dok učim značenje ovih proročanstava, moja iskrena želja je da otkrijem celu istinu koja je otkrivena u Biblijskom proročanstvu, dok u isto vreme volim one koji ne poznaju tu istinu.

18. CRKVA U PUSTINJI

OTKRIJTE

Bog je oduvek imao ljude koji su objavljivali znanje o Njegovom pravom karakteru – čak i u najmračnijim periodima istorije ove Zemlje i pod najstrašnijim progonstvima.

ŽENA U PUSTINJI

Otkrivenje 12 je u najmanju ruku zadivljujuće. Ova glava nam predstavlja simboličnu proročku sliku koja govori o putu Božje crkve od Hristovog rođenja sve do kraja sveta. Čitajte celo poglavlje i razgovarajte o stihovima dok pokušavamo da otkrijemo bogatu simboliku neverovatnog proročanstva.

„I znak veliki pokazao se na nebu: _____ obučena u _____, i _____ pod nogama njenim, i na glavi njenoj venac od dvanaest _____“ (Otkrivenje 12,1).

Prema Bibliji, žena predstavlja crkvu (Jeremija 6,2; Isaija 51,16; 2. Korinćanima 11,2; Efescima 5,22.23). Sunce koje oblači ženu predstavlja isceliteljsku istinu Božje ljubavi utelovljene u Hristu, koji je nazvan Suncem pravde i svetlošću sveta (Malahija 4,2; Jovan 8,12). Mesec pod njenim nogama pogodan je simbol manjeg svetla starozavetnih proročanstava i simbola koji su ukazivali na Hrista (Jevrejima 1,1–3; 10,1; 5–10).

Kako se Jovanova vizija otkrivala, on je primetio da je žena bila „trudna“ i „mučala se da rodi“ (Otkrivenje 12,2). Jovanova pažnja je odmah bila preusmerena na „veliku crvenu aždahu“, koju on naziva „starom zmijom, koja se zove đavo i sotona“ (stihovi 3 i 9). „I aždaha stajala je pred ženom koja htela da se porodi, da joj proždere dete kad rodi“ (4. stih). Hristos je ovde oslikan kao dete Božjeg obećanja, rođen u Izraelu baš kao što je Pismo predskazalo da će biti (1. Mojsijeva 3,15; 12,1–3; Isaija 42,6). Sotona je oslikan kao aždaja koja pokušava da uništi dete – zli car Irod, koji je bio đavoljevo oruđe za užasan zadatak (Matej 2,16). Pokušaj ubistva nije uspeo, i Isus je porastao i ispunio svoju misiju svedoka Očeve ljubavi (Jovan 1,14.18; 5,19; 14,9; 16,25–28; 17,3.4); bio je razapet, ustao iz mrtvih i „bio uzet k Bogu i prestolu njegovom“ (Otkrivenje 12,5). Kao rezultat toga, rođena je novozavetna crkva kao Izraelov naslednik svetlu, koju su činili svi koji bi poverovali u istinu o Ocu otkrivenoj u Hristu (Rimljanima 9,6–9; Galatima 3,29).

U ovom trenutku, Jovanova vizija nakratko se vraća da bi otkrila „ženu“, crkvu u kritičnoj fazi njene istorije:

„A žena pobeže u pustinju gde imaše mesto pripremljeno od Boga, da se onamo hrani hiljadu dvesta i šezdeset dana“ (Otkrivenje 12,6).

Ovo je crkva u mračno doba, kada je papski Rim bio na vrhuncu progonstava i naterao verne Hristove sledbenike na sakrivanje. U biblijskim proročanstvima dan je jednak godini (Jezekilj 4,6), tako da je 1260 dana zapravo 1260 godina. Baš kao što je prorečeno, istorija beleži papsku vladavinu u periodu od 1260 godina: od 538. godine p.n.e, kada je papa postao zvanični i neosporni vladar

hrišćanskog sveta dekretom rimskog imperatora Justinijana, sve do 1798. godine, kada je general Luj Aleksandar Bertje, pod Napoleonovom komandom, svrgnuo papu s vlasti i zarobio ga.

1260 GODINA PAPSKE VLADAVINE

538.

Justinijanov dekret

1798.

Papa svrgnut

Zatim, u stihovima 7–12, pre nego što opišemo crkvu za vreme perioda u pustinji, Jovan se vraća na prvobitni rat između dobra i zla, koji je „postao na nebu“ između „Mihaila i anđela njegovih“ s jedne strane i „aždahe i anđela njenih“ s druge strane. Najvažniji trenutak je ovaj u kome Jovan genijalno spaja prvobitni rat na Nebu s ratom između Hrista i sotone na krstu, što usmerava našu pažnju ka činjenici da su život i smrt Isusa Hrista porazili đavola.

Otkrivenje 12,7–12; Jovan 12,31.32; Kološanima 2,15.

Jovanova vizija se zatim vraća, u stihovima 13–16, crkvi u periodu pustinje. Nakon što je poražen na Golgoti, sotona progoni ženu. Istorija ponovo bez greške otkriva da je ljudsko oruđe, kroz koje je sotona započeo rat s Hristovim sledbenicima, niko drugi do Rimokatolička crkva, koja je politički naslednik palog paganskog Rima. Dalje nastavlja i kaže da će se Isusovi sledbenici „hraniti vreme i vremena i po vremena, sakriveni od lica zmijinog“. U 6. stihu, Jovan kaže da je Bog odveo ženu u pustinju da bi je tamo hranio. Negovanje i hranjenje žene u pustinji ukazuje na to da će Bog svoju crkvu održati živom s čistim jevanđeljem za vreme mračnog perioda papskog progonstva. Istorija nam govori da je bilo mnogo zajednica u divljini koje su sačuvale čistu apostolsku veru: valdežani, hugenoti, albižani i mnoge druge grupe vernika koji su iz generacije u generaciju čuvali Bibliju i vaspitavali svoju decu u skladu s negovanim istinama jevanđelja.

Ovo proročanstvo je toliko prosvetljujuće zato što nas obaveštava, na našu veliku radost, da naširoko proklamovan hrišćanski sistem Rimokatoličke crkve nije zapravo predstavljao pravo hrišćanstvo. To je bio lažni sistem koji je funkcionisao po principima koji su se protivili Hristu i njegovim pravim sledbenicima. Kada budemo razumeli da je pravo, apostolsko hrišćanstvo otišlo pod zemlju u „doba mračnjaštva“ – u pustinju – postaje očigledno da su sva ta krvava progonstva, inkvizicije i krstaški ratovi u ime Hristovo od strane Rimske crkve služili samo da bi pogrešno predstavili Hrista.

OSTATAK NJENOG SEMENA

U poslednjem stihu Otkrivenja 12, Jovan upućuje našu pažnju na apostolsku veru u poslednje vreme:

„I _____ zmija na ženu, i otide da se pobije sa _____ semenom njenim, koje drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista“ (Otkrivenje 12,17).

Reč 'ostatak' jednostavno znači ostatak od količine ili komad nečega. Ideja o ostatku nalazi se u Starom zavetu, u kome se ona odnosi na grupu iz izraelskog naroda koja će biti sačuvana u vreme rata, zarobljeništva, a zatim se u veri podiže Bogu (Isaija 10,20–22; 11,11.16; 37,31.32; Jeremija 23,3). Slično tome, „ostatak“ u Otkrivenju 12,17 sastoji se od onih koji su se podigli nakon 1260 godina

papskog progonstva, kako bi nastavili s apostolskim jevanđeljem. Jovan nam kaže da je ostatak lako prepoznati jer će on biti telo vernika „koji drže zapovesti Božje i imaju svedočanstvo Isusa Hrista“.

S druge strane, istorija donosi ispunjenje tog proročanstva. Krajem 18. veka, dominaciji pape je došao kraj usled kombinovanog uticaja reformacije, francuske revolucije i američke revolucije. Ljudi su konačno bili slobodni da razmišljaju sami za sebe i javno govore o svojoj veri. Prema proročanstvu, ovo je period u kom možemo da potražimo ostatak koji „drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista“. I to je upravo ono što i nalazimo.

Međutim, u prvoj polovini 19. veka, reformisani protestantizam podelio se u više denominacija, koje su imale svoje tačke obnovljene istine i zadržane doktrinarne greške nasleđene iz papstva. U ovo vreme, podigao se novi pokret u istoriji koji je počeo da sakuplja različite istine obnovljene iz različitih delova protestantizma i da ih sve spaja u jedan teološki sistem. Adventni pokret sastojao se od vernika iz različitih denominacija. Baptisti, baptisti sedmog dana, metodisti – sakupili su se i proučavali Pismo. Tako je lanac biblijskih proročanstava ponovo spojen, s potencijalom da se Božji karakter uzvisi pred svetom, uz obnovljenu apostolsku nedvosmislenost. „Ostatak“ ženinog semena polako se vraćao iz pustinje. U sledećoj lekciji nastavićemo da istražujemo identitet i misiju ostatka.

POVEŽITE SE

Zaista je neverovatno kako je Biblija prorekla stotinama godina unapred da će Hristova crkva biti proganjena od strane lažnog sistema, da će pobeći u pustinju na 1260 godina da bi se sačuvala apostolska vera, i da će onda ustati u poslednje vreme kako bi ponovo objavila čisto jevanđelje.

Pavle nas podseća da treba da govorimo „po istini u ljubavi“ (Efescima 4,15). Koncept ostatka u Pismu suštinska je istina koja se može preneti na takav način da postane neistinita u duhu. Biblijska ideja nema dodirnih tačaka s elitom, odnosno ostatak je sačinjen od ljudi koji su bolji od ostalih. Bog nije imao nameru da napravi arogantni sistem *mi protiv teizma*. Ostatak iz Otkrivenja je pokret koji pokreće misija kojoj se svako može pridružiti jer je to poziv za objavljivanje istine o Božjem karakteru svetlu u širem smislu. Kao ljudska bića, svi smo pogođeni tamom koja ispunjava ovaj svet, i svima nam je potrebna svetlost Božje ljubavi, otkrivene u Hristu. Ostatak se sastoji od palih, slabih ljudskih bića – grešnika, baš kao i ostali, koji zavise od Božje blagodati. Oni koji spoznaju i poveruju u proročanstvo o ostatku treba da drže tu istinu u poniznosti i ljubavi, ne s arogancijom i netrpeljivošću.

DOŽIVITE

***Želim da budem deo Božjeg pokreta ostatka
i pomognem da se istina o jevanđelju prenese svetlu.***

Koja je to prednost i odgovornost da razumemo proročanstvo u Otkrivenju 12. Ove stvari me pokreću da naučim više i motivišu me da delim ova saznanja s drugima. Neka Bog nastavi da otvara moj um istinama iz Njegove reči i pomogne mi da govorim istinu u ljubavi.

19. OSTATAK

OTKRIJTE

U toku finalne faze ljudske istorije, Bog će imati ljude u svetu koji će čuvati znanje o Njegovom zakonu, i ukazivati na Isusa kao pravo otkrivenje Božjeg karaktera.

ČUVARI ZAKONA

U simbolu žene obučene u sunce, Otkrivenje 12 priča nam o Božjoj crkvi u tri istorijske faze: apostolski period, period u pustinji i period ostatka. U prošloj lekciji istražili smo prve dve faze i nakratko uveli treću, koju ćemo sada dublje proučiti kroz dve ključne karakteristike ostatka:

„I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije s ostalim semenom njenim, koji drži zapovesti Božije i ima svedočanstvo Isusa Hrista“ (Otkrivenje 12,17).

U 17. lekciji videli smo da je jedna karakteristika raspoznavanja velikog otpada prореčenog u Bibliji antinominalan religijski sistem, odnosno pokušaćе se izjednačiti s Božjim zakonom. Pavle naziva taj sistem „tajnom bezakonja“, a njegovog vođu naziva „bezakonikom“ (2.Solunjanima 2,7.8). Primetili smo da je Rimska crkva zaista napala Božji zakon.

U ovom istorijskom kontekstu, logično je da se ostatak, koji se pojavio na istorijskoj sceni nakon mračnog doba papske prevlasti, prepoznaје kao telo vernika „koje drži zapovesti Božје.“ Grčka reč prevedena kao 'držati' jeste *tereo*, što doslovno znači 'čuvati', što ukazuje na to da je pojmu o kome se govori potrebna zaštita protiv napada. Na taj način, u ostatku imamo ljude koji, u istorijskoj putanji „bezakonika“, čuvaju Božji zakon.

Kao što je prorokovano, adventni pokret, koji se podigao u ranom 19. veku, u direktnom istorijskom kontekstu velikog antinominalnog otpada, otkrio je u biblijskom proročanstvu napad na Božji zakon i obnovio hrišćansku veru. Dok su katolicizam i većina protestantskih denominacija učili da je Božji zakon podložan promenama koje ljudi nameću, a neki su čak i učili da je on potpuno ukinut i, stoga, nevažan za hrišćane, adventni pokret je počeo da propoveda nepromenjivu prirodu Božjeg zakona kao prepis Njegovog karaktera. Oni su potvrdili drugu zapovest i tako odbacili sve oblike obožavanja likova, i odigrali veliku ulogu u vraćanju subote na njeno pravo mesto, Božjeg dana od odmora i obožavanja. Usmerivši pažnju na Božji zakon, pokret je otvorio put ka obnovljenom znanju o Božjem pravom karakteru ljubavi i razumevanju spornih pitanja u velikom ratu između dobra i zla.

SVEDOČANSTVO ISUSOVO

Ne samo da je proročanstvo tvrdilo da će ostatak držati zapovesti Božје, već i da će imati „svedočanstvo Isusa Hrista“. Ova karakteristika je od izuzetnog značaja u istorijskom kontekstu opisanom u Otkrivenju 12, zato što je papstvo oslikano ne samo kao antinominalno (protiv zakona), već i kao antihrist (protiv Hristovog jevanđelja). Apostol Jovan je upozorio:

„Deco, poslednje je vreme, i kao što čujete da će doći antihrist, i sad mnogi antihristi postaje“ (1. Jovanova 2,18).

Prefiksoid *anti* - znači i 'protiv' i 'umesto'. Biblija s objašnjenjima tačno posle reči 'antihrist' ubacuje pomoćnu napomenu: „onaj ko se protivi Hristu prurušen u Hrista“.

„Ko je lažljivac osim onog ko odriče da Isus nije Hristos? Ovo je antihrist, koji se odriče Oca i Sina. Koji se god odriče Sina, ni Oca nema; a koji poznaje Sina, i Oca ima“ (1. Jovanova 2,22.23).

Grčku reč ovde prevedenu kao 'odriče' koriste i Petar i Juda da opišu lažna učenja, ili one koji tvrde da predstavljaju Hrista dok Ga lažno obznajuju (2. Petrova 2,1; Juda 1,4). Kao što je Pavle napisao u 2. Solunjanima 2,4, antihrist se Hrista ne odriče otvoreno, već će „on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog“. Nakon što je antihrist došao i pogrešno predstavio Hrista u toku 1260 godina, Jovan vidi „ostatak“, koji stupa na otvorenu scenu u istoriji, kao narod koji „ima svedočanstvo Isusa Hrista“. Hajde da otkrijemo iz Pisma šta ova terminologija znači.

Prvo, reč *svedočanstvo* odnosi se na ono što osoba iz prve ruke zna da je istina, te to obznajuje drugima. Jovan Krstitelj je objasnio da je Isus došao na naš svet „odozgo“ kroz svedočanstvo:

„I šta ____ i __, ono ____; i _____ niko ne prima. Koji primi Njegovo _____, potvrdi da je Bog _____“ (Jovan 3,32.33).

Dakle, Isus svedoči na osnovu onoga što je video i čuo. Ali šta sadrži svedočanstvo Isusovo?

„____ niko nije _____ nikad: Jedinorodni Sin koji je u naručju _____, On Ga ____“ (Jovan 1,18).

„Zaista, zaista ti kažem da mi [Isus i Sveti Duh] govorimo šta _____, i _____ šta _____, i svedočanstvo naše ne primite“ (Jovan 3,11).

„Zaista, zaista vam kažem: Sin ne može ništa činiti samo od sebe nego šta ____ da ____ čini; jer šta On čini ono i Sin čini onako (Jovan 5,19).

„Kao što mene zna Otac i ja znam Oca; i dušu svoju polažem za ovce [...] Dela koja tvorim ja u ime Oca svog ona svedoče za mene [...] Ja i Otac jedno smo [...] Mnoga vam dobra dela javih od Oca svog“ (Jovan 10,15.25.30.32).

„Koji vide mene, vide Oca“ (Jovan 14,9).

„Jer sam Otac ima ljubav k vama“ (Jovan 16,27).

Kada sve rezimiramo, „svedočanstvo Isusa Hrista“ je „pravo“ otkrivenje Božjeg karaktera, nesebične ljubavi koju je Isus dao svetu. U kontekstu šireg biblijskog narativa, a posebno ere ostatka, Isusovo svedočanstvo je istina koju je Isus obznatio u vezi s tim ko Bog zaista jesta nasuprot lažnom svedočanstvu protiv Oca koje je pokrenuo sotona i zemaljski antihrist, oličenje lažnog svedočanstva.

Kada Otkrivenje 12,17 kaže da „ostatak [...] ima svedočanstvo Isusa Hrista“, to znači da će ostatak nositi posebno svedočanstvo u vezi s Božjim karakterom, koji ukazuje na Isusa: „Svedok Verni i Istiniti“ (Otkrivenje 3,14). To nas dovodi do posebne manifestacije „Isusovog svedočanstva“, koje će imati ostatak, kako Jovan kaže.

DUH PROROŠTVA

U Otkrivenju 19,10, anđeo je rekao Jovanu: „Jer je svedočanstvo Isusovo Duh Proroštva“. Šta ovo znači? Reč 'Duh' odnosi se na Svetog Duha. Sveti Duh je taj koji nadahnjuje misli proroka: „Naučeni od Svetog Duha govoraše sveti Božji ljudi“ (2. Petrova 1,21). „Duh proroštva“ je natprirodni fenomen u kome ljudsko biće prima posebno nadahnuto saznanje od Svetog Duha. Pitanje je da li nalazimo bilo kakvu manifestaciju „Duha proroštva“ u fazi ostatka crkvene istorije? Odgovor je jasno *da!*

Kao što se rani adventni pokret uključio u iskreno proučavanje Biblije, tako je devojka po imenu Elen, sa samo 17 godina, počela da dobija vizije s posebnim saznanjem. Strogo proveravajući ono što ona govori, adventni pokret je prepoznao da je „Duh proroštva“ nad ovom devojkom. U narednih 70 godina, Elen Vajt je napisala brojne knjige i članke koji govore o Isusu kao božanskom Sinu i Spasitelju sveta, o velikoj borbi između Hrista i sotone, o Božjem karakteru, i misionarskom zadatku crkve. Dok je i sama potvrđivala Bibliju kao izvor prema kom treba formulisati doktrinu, pozivala je na obraćanje posebne pažnje na Isusov život i smrt kao savršeno otkrivenje Očeve ljubavi:

„Postoji jedna velika centralna istina koju treba imati na umu u proučavanju pisma – Hrista, i to raspetog. Svaka druga istina je uvedena uz uticaj i silu koja je u vezi s ovom tematikom“ (*The Faith I Live By*, str. 50).

„Videće se da je slava koja blista s Hristovog lica slava požrtvovane ljubavi. U svetlosti s Golgote videće se da je zakon te ljubavi pun samoodricanja, zakon života za Zemlju i Nebo; da ljubav koja 'ne traži svoje' ima svoj izvor u Božjem srcu; da se u Onome koji je bio krotak i ponizan otkrio karakter Onoga koji prebiva u svetlosti kojoj nijedan čovek ne može pristupiti.“ (*Čežnja vekova*, str. 19)

POVEŽITE

Teološki i iskustveni genije, kako je ostatak nazvan, jeste skladno jedinstvo jevanđelja i zakona, vere i dela, ljubavi koja se pokazuje kroz neprisilnu poslušnost Božjem zakonu.

Ostatak je pozvan da pred svetom drži Božje zapovesti i svedočanstvo Isusovo. On treba da bude čuvar Božjeg zakona dok u isto vreme upućuje na Božju ljubav utelovljenu u Hristu kao jedinom oruđu spasenja. Paralelni tekst s Otkrivenjem 12,17 jeste Otkrivenje 14,12, koji kaže da će Božji narod poslednjeg vremena „držati zapovesti Božje i imati veru Isusovu“. Božji narod poslednjeg vremena je poslušan Božjem zakonu, ne radi spasenja, već kao plod toga što im je spasenje poklonjeno kroz Isusovu veru. Nijedno se ne suproti onom drugom. Zakon Božji ne negira

jevanđelje, ali ni jevanđelje ne negira zakon. Isus je rekao: „Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite“ (Jovan 14,15), a Pavle je rekao da je „ljubav izvršenje zakona“ (Rimljanima 13,10). Vrlo jednostavno, ljubav stvara ljubav, i to je cela priča o otkupljenju.

DOŽIVITE

***Računajte i na mene. Želim da budem deo onoga
što Bog sada čini u našem svetu kroz svoj narod ostataka.***

Oče, volim Te zato što si Ti prvo voleo mene (1. Jovanova 4,19). Hvala Ti što si privukao moju pažnju i poverio mi istine iz svoje Reči. Osnaži me da bih ti bio veran u svetlosti Tvoje vernosti, i da bih držao/la istinu u poniznosti i dobroti.

20. DAN OČIŠĆENJA

OTKRIJTE

Trenutno živimo u završnoj fazi istorije izbavljenja, u čije vreme će Bog doneti konačno i potpuno razrešenje problema greha.

ZAPEČATI I OTVORI

Bog je u stalnoj komunikaciji s nama zato što želi da znamo Njegovu nameru u ljudskoj istoriji. U ovoj lekciji razmatraćemo Biblijsko proročanstvo o Božjem trenutnom zadatku, koji zahteva naše angažovanje.

Čitajte Otkrivenje 10, a zatim uporedite Danila 8,14.26 i 12,4–10.

Veza između ovih tekstova razjašnjava to da su se dva proroka, iako u razmaku od 600 godina, bavila istom tematikom: zatvaranjem i otvaranjem Danilovih proročanstava. Jedna od Danilovih vizija obuhvata i proročanstvo o 2300 dana i noći, što je posebno privuklo njegovu pažnju:

„Do dve hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti“ (Danilo 8,14).

Kad se Danilo molio za razumevanje ove vizije, rečeno mu je da se ona odnosi na „poslednje vreme“, a ne na njegovo. „Zato ti zapečati utvaru,“ rekao je anđeo. Kasnije, Danilu je rečeno: „Idi Danilo jer su zatvorene i zapečaćene ove reči do poslednjeg vremena.“ Ova čudna terminologija odnosi se na drevni metod učenja. Spisi Pisma bili su odmotavani na dugim stolovima, a učenik bi išao napred-nazad upoređujući pismo s pismom. Anđeo govori Danilu da će njegova zapečaćena knjiga biti otvorena za razumevanje 'mnogih' koji će proučavati pismo u poslednje vreme.

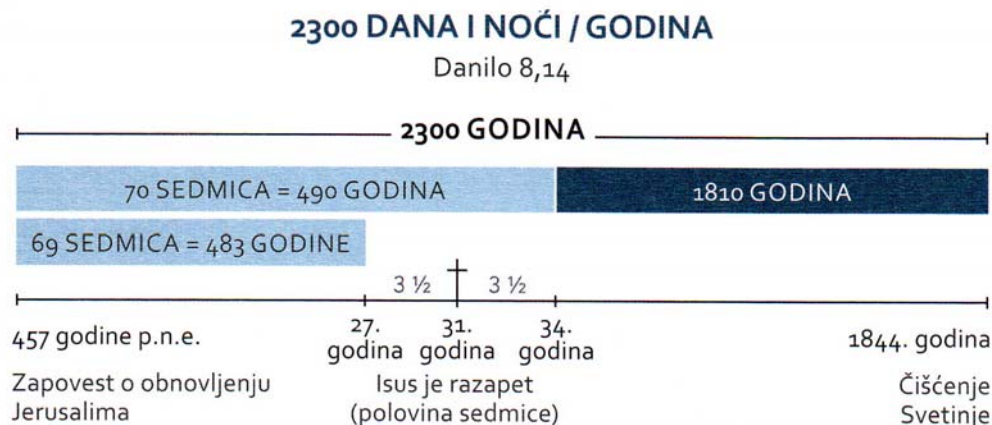
Isti anđeo koji je rekao Danilu da „zapečati“ svoju knjigu javio se apostolu Jovanu „i imaše u ruci svojoj knjižicu otvorenu“ (Otkrivenje 10,2). Zatim je anđeo poručio Jovanu da prenese proročanstvo:

„Idi i uzmi _____ iz ruke onog anđela [...] Uzmi i _____ je; i _____ će biti u trbuhu tvom, ali u ustima biće ti _____ kao med“ (stihovi 8. i 9).

Na kraju vremena Danilova knjiga će se pojesti ili proučavati, a njena zapečaćena proročanstva će se razumeti. I opet će biti i gorkog i slatkog u ovom iskustvu.

Baš kao što je prorečeno, u prvoj polovini 19. veka, jedinstven fenomen proučavanja Biblije pojavio se na sceni s posebnim zanimanjem za razumevanje Danilovih proročanstava. Mnogi su pohrili tome. Ključna ličnost u prvim redovima pokreta bio je američki baptistički propovednik Vilijam Miler. Mnogi propovednici širom sveta razumeli su princip da je dan u proročkom tumačenju jednak godini (Jezekilj 4,6; 4. Mojsijeva 14,34). Znali su da je 2300 dana i noći iz Danila 8,14 u stvari 2300 godina. Miler je primetio da je proročanstvo od 70 sedmica u Danilu 9 prekid događaja koji će se desiti u toku prvih 490 godina perioda od 2300 godina (pogledajte šestu lekciju). Ovo je značilo

da je događaj kojim je Gavriilo trebalo da označi početak proročanstva od 490 godina takođe označio početak proročanstva od 2300 godina.

To je bio događaj o zapovesti za obnavljanje Jerusalima, koju je izdao persijski car Artakserks 457. godine p.n.e (Danilo 9,25; Jezdra 9,25). S ovim početnim datumom, Miler je shvatio da se 2300 godina navršava 1844.

Ovo je značilo da će se nešto od neverovatne proročke važnosti dogoditi 1844. Ali šta? Vilijam Miler i proučavaoci Biblije širom sveta zaključili su da je događaj koji se očekuje sigurno drugi Hristov dolazak. Poruka je obišla svet: „Isus dolazi 1844. godine!“ Međutim, On nije došao. Baš kao što je Jovan pretekao, iskustvo koje je u ustima slatko, u stomaku postaje gorko. Poražavajuće iskustvo postalo je poznato kao „Veliko razočaranje“. Miler i adventni vernici nisu bili u pravu, jednostavno rečeno. Sve je to bila užasna greška. Ili možda i nije?

Čitajte Otkrivenje 10,11 i razgovarajte o tome šta je ono značilo za razočarane vernike adventnog pokreta i šta ono za nas znači danas:

„I reče mi: Valja ti opet _____ narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogima“ (Otkrivenje 10,11).

SVETINJA

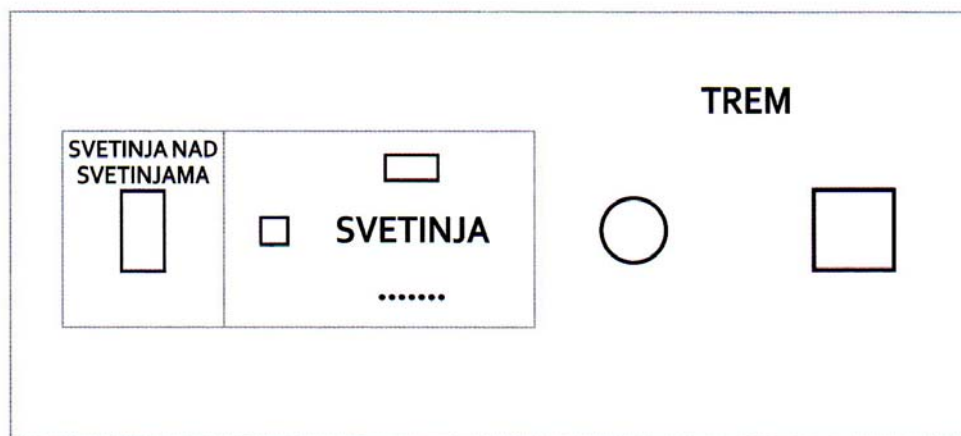
Šaka rasejanih adventnih vernika ponovo se sastala i vraćala nazad na Pismo. Dve stvari su postale jasne.

Prvo, pretpostavili su da čišćenje Svetinje, koje je pretekao Danilo, mora ukazivati na čišćenje Zemlje vatrom pri drugom Isusovom dolasku. Ali sada su videli da ne postoji biblijski dokaz koji ukazuje na to da je Zemlja Svetinja. To je bila njihova greška. Vreme ispunjenja proročanstva bilo je nedvosmisleno tačno, ali su očekivali pogrešan događaj.

Drugo, otkrili su da je drevna Svetinja koju su Izraelci napravili simbol prave Svetinje na Nebu, gde Isus služi kao naš prvosveštenik. Čitajte i razgovarajte o tekstu iz Jevrejima 8,1–5 i psalma 102,9 kako biste sami otkrili vezu. Otkrili su da je Svetinja služila kao nacrti simbol plana spasenja koji će

se otkriti u tri istorijske faze: (1) život i smrt Isusa Hrista, što je u vezi s tremom; (2) vaskrsenje i vaznesenje Isusovo kao posrednika koji služi radi onoga što donosi Njegova iskupiteljska žrtva; što je u vezi sa Svetinjom. Na kraju (3) rešenje problema greha koje donosi Isus kao naš prvosveštenik, što je u vezi sa Svetinjom nad svetinjama.

SVETILIŠTE

U starom Svetilištu, dnevne žrtve bile su prinošene u tremu i paljenje na oltaru, i ukazivale su na Hristovu žrtvu. Određena količina krvi svake žrtve prenošena je u Svetinju i njome se zavesa ispred Svetinje nad svetinjama škropila sedam puta, što je ukazivalo na to da će Isusova žrtva obezbediti večno iskupljenje nakon Njegovog vaskrsenja.

Zatim je došao i veliki vrhunac u celokupnom simboličnom sistemu.

Desetog dana sedmog jevrejskog meseca, koji se zove Jom kipur ili Dan očišćenja, prvosveštenik bi ulazio u Svetinju nad svetinjama kako bi izveo konačno čišćenje krvlju žrtvenog jarca. Zatim bi poslao drugog jarca, Azazela, u pustinju, označavajući konačan kraj zla i njegovog začetnika, sotone.

Dakle, Dan očišćenja je upućivao na konačno rešenje problema greha. Daniloovo proročanstvo je upućivalo na vreme kada će veliki antitip Dana očišćenja početi, a Jovan je pretekao gorko-slatko iskustvo proučavalaca Biblije koji će ovo otkriti.

Dan očišćenja i čišćenje svetilišta, razumeli su, jedan je događaj. Godine 1844. Isus je ušao u završnu fazu plana spasenja. On je sada predsedavao kao prvosveštenik nad konačnim rešenjem problema greha pre pripreme za svoj drugi dolazak.

POVEŽITE

Isus služi za nas kao naš prvosveštenik i posrednik između Boga i čoveka (1. Timotiju 2,5).

Postoje beneficije koje menjaju život a koje su nam dostupne dok gledamo na Isusa Hrista kao našeg prvosveštenika. On „[po]strada sa našim slabostim“ i poziva nas da „pristupimo slobodno k prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć“

(Jevrejima 4,15.16). On nam, takođe, otvara put da pristupimo verom u onog „koji ulazi iza najdalje zaves“ u smislu „jake utehe“ pred Bogom (6,18.19). Uteha na engleskom jeziku, takođe, znači komfor (*comfort*), što je suprotno od nekomfora. Čoveče! Isus nas vodi do mesta snažne utehe – komfora pred Bogom, rešavajući sve ono što čini da se osećamo neudobno. On u nama ostvaruje i novi zavet pišući svoj zakon u naš um i srce, opraštajući nam grehe i bezakonja (8,10–12). On čisti našu savest od mrtvih dela – dela proizašlih iz krivice kojom želimo da zaradimo spasenje – da bismo služili živom Bogu, slobodni od svake potrebe da pridobijemo Njegovu milost (9,14). I na kraju zbog svoje večne žrtve za greh, Isus je ušao u Svetinju nad svetinjama za sve nas i „nađe večni otkup“ da bismo mi mogli podneti „sud“, znajući da se „Hristos jednom prinese, da uzme mnogih grehe“ (Jevrejima 7,27; 9,12; 26–28).

DOŽIVITE

Znajući da živimo u Danu očišćenja u isto vreme je i otrežnjujuće i uzbuđljivo.

Moja je svrha da uložim svoju nadu u žrtvu Isusa Hrista, koju je podneo mene radi. Samo se na Njega ugledam kao svog posrednika i prvosveštenika, pozivajući Ga da očisti moju savest od svake potrebe da zaslužim Božju milost, i molim Ga da ispiše svoj zakon ljubavi u moj um i srce. Saznanje i uverenje da je Njegova ljubav prema meni velika ono je što mi daje hrabrost pred Dan suda (1. Jovanova 4,16–18).

21. PORUKA PRVOG ANĐELA

OTKRIJTE

Bog je u Hristu pokazao da je on veran našem odnosu po bilo koju cenu. Svi koji poveruju u dobru vest obožavaće ga uz strahopoštovanje, veličati lepotu Njegovog karaktera i stajati pred Njim bez straha na sudu.

SVAKOJ OSOBI NA ZEMLJI

U Otkrivenju 14,6–12 susrećemo se sa tri anđela koji lete nad Zemljom objavljujući Božju poslednju poruku čovečanstvu, što simbolizuje delo crkve Božje pre drugog Hristovog dolaska (stihovi 14–20). Kroz ovu lekciju istražićemo prvu poruku anđela.

Pročitajte poruku prvog anđela u Otkrivenju 14,6.7 i obratite pažnju na njenih pet delova:

1. Večno _____.
2. _____ Boga.
3. I podajte Mu _____.
4. Jer dođe čas _____ Njegovog.
5. _____ Onome koji je _____ nebo i Zemlju.

Nakon što ste popunili ovih pet delova, vratite se na početak svakog dela i napišite svojim rečima objašnjenje tematike o kojoj se govori.

DOBRA VEST

1. Večno jevanđelje = _____

Reč 'jevanđelje' jednostavno znači *dobra vest*. Reč 'večno' znači *zauvek* ili *uvek*. Tako nam „večno jevanđelje“ govori nešto jako pozitivno o Bogu što je oduvek bilo i biće istina. Ali šta je to? Obratite pažnju kako Jeremija u 31,3 svoje knjige koristi reč *večno*:

„_____ te _____ večnom, zato ti jednako činim _____.“

Reč koja je prevedena kao 'milost' je *chesed* na jevrejskom i znači 'vernost' ili 'neiscrpna ljubav'. Jevanđelje je istina o Božjoj neiscrpoj ljubavi prema nama koja je izražena kroz Isusa. Kada govori o sadržini jevanđelja, Pavle kaže da „se u Njemu javlja pravda Božja“ (Rimljanima 1,17). Jevanđelje je dobra vest zato što otkriva Boga onakvim kakav jeste; otvara Njegov karakter našem razumevanju; otkriva način na koji Bog misli i oseća, i način na koji postupa u odnosu na nas grešnike. To je dobra vest zato što je Bog *pravedan* u načinu na koji se odnosi prema nama.

'Pravednost' je biblijska reč koja je ekvivalentna ideji o „vernosti u odnosima“ ili „nenarušenim obrascem nesebičnosti prema drugima“ (Osija 2,19.20; Psalam 36,5–8; 37,21; 40,10; 143,1). Kada Biblija kaže da je Bog pravedan, to znači da On uvek čini ono što je dobro za druge (5. Mojsijeva

32,4; Sofonija 3,5). Pravednost je opisana kao život u veri (Avakum 2,4; Rimljanima 1,16) i kao verna služba u ljubavi (Galatima 5,5.6). Reč 'pravedan' je usko povezana s konceptom držanja zaveta (Isaija 42,6; Danilo 9,4.7). Sa svoje strane, bez obzira na to šta mi radimo, Bog održava integritet u odnosima (Plač Jeremijin 3,22.23; Isaija 11,5; 2. Timotiju 2,13). On nama ostaje veran bez obzira na bol koji podnosi. Zato je Hrista pravednost odvela na krst (Isaija 53,11; Rimljanima 5,8). Pitanje koje se vijorilo pred celim svetom bilo je: *da li Bog voli druge više od sebe?* Krst je odgovorio na pitanje jasnim *da!* Kada je Isus ispustio svoj poslednji dah u svojoj agoniji na Golgoti bez upotrebe sile koja bi ga oslobodila ili sačuvala, dokazano je van svake sumnje da Bog voli sve više od samog sebe. Zato je Pavle ukazivao na Hristovu poštovanost na krstu kao na jevanđelje. Na krstu vidimo konačni prikaz pravednosti Božjeg karaktera jer je druge stavio na prvo mesto (1. Korinćanima 1,9.17.18; 2,2; 15,1–4), a to je jevanđelje u svojoj svojoj uzvišenoj lepoti.

Šta, onda, Božja pravednost (Njegova odana ljubav) znači za nas u praktičnom smislu? Čitajte i razgovarajte o Rimljanima 3,20–31, gde Pavle objašnjava Božju pravednost kao osnovu za spasenje. Pažljivo razmislite o onome što Pavle govori u ovom tekstu jer je to najbolja vest koju ćete ikada čuti. Svi smo mi krivi i kada bismo bili prepušteni samima sebi, greh i krivica bi nas uništili. S druge strane, zbog Božje pravednosti – vernosti Njegovog karaktera, koji Ga nagoni da nas voli uprkos našoj krivici – On je izabrao da nas opravda u nevinosti pred sobom po cenu velike patnje s Njegove strane. Učinio nas je pravednim kroz Božju pravednost!

Ovo je, Pavle kaže, dobra vest, a ovo, kako kaže prva poruka anđela, ono je što Božja crkva poslednjeg vremena treba da objavljuje svakoj osobi na Zemlji.

NAŠ ODGOVOR NA DOBRU VEST

2. *Bojte se Boga* = _____

Zašto, onda, u ovom izuzetno pozitivnom kontekstu, poruka prvog anđela kaže „bojte se Boga“?

Reč 'strah' je upotrebljena na dva načina u Bibliji. Način na koji je mi koristimo ukazuje na negativni strah, kao užas, koji zli ljudi istrajavajući u svom zlu treba da osećaju na pomisao o pravednom Bogu, kome su odgovorni (Psalam 9,20; 14,4–6; 36,1–3; Isaija 33,14). Drugi način na koji je reč 'istraj' upotrebljena jeste strahopoštovanje pred Božjom milošću i dobrotom (Psalam 22,23; 25,14; 31,19; 33,8.18; 40,3.4; 89,7; 115,11; Psalam 130,4). Objava prvog anđela „bojte se Boga“ može značiti „plašite ga se“ ili „imajte strahopoštovanje“. Oba značenja su moguće emotivne reakcije u odnosu na Boga. Sve zavisi da li osoba koja se susretne s Njim oseća krivicu ili nevinost pred Bogom. Prema 1. Jovanovoj 4,16–19, kada znamo i verujemo u ljubav koju Bog ima prema nama – jevanđelje – uplašenost nestaje iz naših srca i mi doživljavamo pouzdanost pred Bogom. Za one koji veruju u jevanđelje, prva poruka anđela glasi: „U svetlosti dobre vesti Božje odane ljubavi za tebe, imaj strahopoštovanja prema onome što Bog jeste i što je učinio za tebe.“

3. *Podajte Mu slavu* = _____

Reč 'slava' (*doxa*) doslovno znači 'izraziti čvrsto *mišljenje*, *sud* ili *pogled* o nekoj osobi'. U ovom slučaju, mi smo pozvani da damo slavu Bogu u svetlosti jevanđelja. Slava Božja je Njegova dobrota (2. Mojsijeva 33,18.19). Dati slavu Bogu znači objaviti rečju i delom divnu stvarnost Njegove

dobrote, priznajući da je naša „pravednost i posvećenje i iskupljenje“ od Gospoda, a ne naša zasluga (1. Korinćanima 1,30.31; Matej 5,16).

4. Čas suda Njegovog = _____

Prvi anđeo najavljuje „čas suda Njegovog“. Bog je odredio vreme za konačan sud čovečanstvu, za koje su Isus i Pavle znali da će se desiti u budućnosti (Matej 12,36; Dela 17,31). U Delima 24,24.25 Pavle obrazlaže Feliksu „sud koji će doći“. Prva poruka anđela objavljuje se onima koji žive u trenutku istorije u kome „dođe čas suda Njegovog“.

Neki ljudi govore da je sud loša vest, ali je zapravo obrnuto. Prorok Danilo nam kaže zašto. Prvo, kad se Božji konačan sud dogodi, „zver“ – Danilov termin za antihrista koji vodi rat protiv Boga i Njegovog naroda – biće „ubijena“ (Danilo 7,9–11). Drugo, „sud“ će biti „dat svecima Višnjega“ (Danilo 7,21.22). U svetlosti Božje odane ljubavi prema nama, možemo imati „slobodu na dan sudni“ (1. Jovanova 4,16.17). Zato je sud dobra vest – zato što je sudija pravedan i dobar u svim svojim presudama (Psalam 9,8; Isaija 33,22).

5. Poklonite se Onome koji je stvorio = _____

Ovaj deo prve anđeoske poruke citira četvrtu zapovest, zapovest o suboti. Čitajte 2. Mojsijevu 20,8–11 i otkrijte zašto ova poruka, upućena onima koji žive u poslednje vreme, usmerava našu pažnju ka suboti. Najpre, subota je zapovest koja prepoznaje Boga kao Stvoritelja svih stvari ili samog Isusa Hrista (2. Mojsijeva 20,8–11; Kološanima 1,16.17; Marko 2,27.28). Drugo, subota nas uči da se oslonimo na Hrista za spasenje, a ne na svoja dela, što je centralna istina jevanđelja (Efescima 2,8–10). I treće, subota se logički uklapa u istorijski kontekst poruke za poslednje vreme jer, kao što smo otkrili u 17. lekciji, lažni sistem hrišćanstva izjednačio je sebe sa zakonom i jevanđeljem. Ukazujući na subotu, prva anđeoska poruka usmerava pažnju sveta na Božji, ugnjeten, zakon ljubavi i odmor koji imamo samo u Hristu.

POVEŽITE

Jevanđelje Hristovo je potpuni preokret za ljudski um.

Pavle kaže da je sotonin poseban cilj da stavi veo preko jevanđelja da bi blokirao naš pogled na Božji karakter, ali svetlost Božje slave u Isusu rasvetljava naša srca (2. Korinćanima 4,3–6). Sve religije sveta predstavljaju ljudski problem kao nešto što sami moramo rešiti da bismo se uzdigli ka Bogu i spasili sami sebe. Nasuprot tome, jevanđelje objavljuje da je Bog došao da nas spase svojom odanom ljubavlju. Ljudske religije nude *dobar savet* u vezi s onim šta ljudi treba da rade – moraju da rade, bolje bi im bilo da rade kako bi se uzdigli, spasili i zadobili Božju milost. Hristovo jevanđelje nudi *dobru vest* o onome što je Bog iz svoje dobrote učinio za nas u Hristu. *Dobar savet* za promenu ponašanja može izazvati samo osećaj obaveze i veći trud, i još veći osećaj krivice u slučaju neuspeha. *Dobra vest* o Božjoj odanoj ljubavi otkrivenoj u Hristu budi duboku zahvalnost i strahopoštovanje, podstičući u nama želju da živimo na slavu Božju. Prirodni nagon da sačuvamo sebe ustupa mesto novom nagonu ljubavi prema Bogu u svetlosti Njegove ljubavi prema nama.

DOŽIVITE

Kako je ova poruka neverovatna! Želim da budem deo objavljivanja jevanđelja.

Moja je odluka da primim poruku prvog anđela u svoje srce i da je objavljujem svetu. Svako treba da čuje dobru vest o Božjoj vernoj ljubavi, da oseća strahopoštovanje prema neverovatnom Bogu, da Mu da slavu za sve što je učinio da bi nas spasio, da Ga obožava kao Tvorca i Spasitelja, i da slobodno stoji na sudu. Neka moj život ukazuje na Njega!

22. PORUKA DRUGOG ANĐELA

OTKRIJTE

Naš svet je pun mračne konfuzije u vezi s Božjim karakterom i načinom na koji se spasavamo. Bog nas poziva da izađemo iz te konfuzije u divnu svetlost Njegove ljubavi koja se pokazala u Hristu.

U prethodnoj lekciji naučili smo da Otkrivenje 14,6–12 sadrži tri suštinske poruke za zemljine stanovnike, koje vode do drugog Hristovog dolaska. Prva poruka anđela, kako smo otkrili, jeste „večno jevanđelje“ – večna dobra vest o Božjoj odanoj ljubavi materijalizovana u Hristu. Sada ćemo istražiti drugu poruku anđela:

„I drugi anđeo za njim ide govoreći: Pade, pade _____ veliki: jer otrovnim _____ svog napoji sve narode“ (Otkrivenje 14,8).

Vavilon je vrlo važan u Bibliji. Prvo, postoji drevni Vavilon, koji počinje Vavilonskom kulom. Zatim se razvija u imperiju koju karakteriše samouzvišenost i lažno obožavanje, da bi kasnije postao žrtva svog sopstvenog ponosa. Zatim, u Otkrivenju, sećanje na drevni Vavilon koristi se kao simbol za globalni sistem poslednjeg vremena koji vara i vlada svetom.

DREVNI VAVILON

Istražite sledeće karakteristike drevnog Vavilona čitajući i razgovarajući o svakom tekstu koji je naveden:

1. *Pobuna i neverovanje:* Vavilon je osnovao čovek pod imenom Nevrod, ime koje znači 'pobunjenik'. U biblijskom tekstu nalazimo poseban kontekst u Nevrodovoj pobuni. Ljudski rod je postao skoro potpuno zao i bio na ivici istrebljenja putem nasilja (1. Mojsijeva 6,1–13). Bog je intervenisao potopom i novim početkom s Nojem. Nakon Potopa, Bog je sklopio zavet s Nojem, koji je uključivao i obećanje da nikada više neće biti potopa (8,20–22; 9,8–17). Odmah nakon ovog obećanja, nalazimo Nevroda, pobunjenika, koji se poistovećivao s Bogom time što je odlučio da ne veruje u Božje zavetno obećanje (1. Mojsijeva 10,8–10).
2. *Samouzvišenje:* Ono što je pratilo Nevrodovu pobunu jeste pokušaj naroda da sagradi kulu čiji će vrh dosegnuti do neba. Umesto da prigrlje Božje zavetno obećanje, oni su nastojali da sami sebe spasu od mogućih potopa, iako je Bog obećao da ih više neće biti. Graditelji Vavilonske kule želeli su da ustanove svoj sistem spasenja (1. Mojsijeva 11,1–4).
3. *Pometnja:* Dok su graditelji kule bili zauzeti drskom preduzimljivošću ka samoočuvanju, Bog je pomešao njihove jezike. Slom u komunikaciji njihov poduhvat je doveo kraju i razbacao ljude širom Zemlje, sprečavajući konsolidaciju moći i zla, kao što je bio slučaj s ljudima pre potopa (1. Mojsijeva 11,4–9).

4. *Prisilino obožavanje:* Vavilon je dostigao vrhunac svog razvoja za vreme cara Navuhodonosora, koji je svoju samouzvišenost pretvorio u glavni princip Vavilona (Danilo 4,30). Tako je car Navuhodonosor ustanovio sistem obožavanja u kome je on bio centar, ustanovio zakone i preteće kazne, koje će podstaći njegovu dominaciju. Napravio je lik od zlata koji predstavlja njegovo carstvo, odvažno delo koje negira sva ostala carstva, uključujući i Božje. Zatim je zapovedio da svi narodi, plemena i jezici treba da se poklone i obožavaju zlatni lik uz smrtnu pretnju disidentima (Danilo 3).
5. *Pad Vavilona:* U Danilu 5 čitamo izveštaj o padu Vavilona. Car Valtazar je organizovao dekadentnu idolopokloničku zabavu na kojoj je sebe uzdigao i otvoreno hulio na Boga nebeskog. Kada je zabava krenula, pojavila se ruka i počela da piše po zidu „MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN“ – što je upućivalo na kraj Vavilona i njegov pad u ruke Medana i Persijanaca. Poenta priče je da samouzdanje dovodi do pada.
6. Zbog samouzvišenja i dominacije nad drugima, Isaija je vavilonskog cara upotrebio kao simbol samog Lucifera (Isaija 14,1–17). Jeremija je Vavilon povezao sa „zmajem“, biblijskim simbolom za sotonu, s naglaskom na „nasilje“ (Jeremija 51,34.35; Otkrivenje 12,7–9).

Čitajte i razgovarajte o tekstu iz Filibljanima 2,5–11 i obratite pažnju na korake koje je Isus preduzeo, a koji su ga doveli do večnog uzvišenja, dokazujući da su poniznost i požrtvovana ljubav pravi principi veličine. Zatim, čitajte Isaiju 14,12–15, o aspiracijama Lucifera da sebe uzdigne, i obratite pažnju na njegovu nameru koja ga je na kraju dovela do konačne i večne smrti.

VAVILON POSLEDNJEG VREMENA

Otkrivenje 17 daje nam dovoljno podataka za prepoznavanje sile koja karakteriše Vavilon poslednjeg vremena.

1. Vavilon je oslikan kroz simbol „velike [bludnice]“ (1. stih). U Pismu, Božji narod je predstavljen čistom ženom ili nevestom (Jeremija 6,2). Logično je, onda, da je bludnica simbol neverne crkve.
2. Bludnica „sedi na vodama mnogima“ (1. stih) koje predstavljaju „ljude i narode, i plemena i jezike“ (15. stih). Ovo je internacionalni religijski sistem koji obuhvata velike delove populacije.
3. „S kojom se kurvaše carevi zemaljski“ (2. stih). Ona predstavlja crkvu koja se upustila u političke saveze da bi postigla svoj cilj. Anđeo dalje kaže Jovanu da „žena koju si video, jeste grad veliki, koji ima carstvo nad carstvima zemaljskim“ (18. stih). Ona predstavlja crkvu koja istovremeno funkcioniše kao država i vlada nad carevima u svojoj opakoj karijeri.
4. „Beše puna imena hulnih“ (3. stih). Huljenje je definisano kao ljudsko biće koje tvrdi da zauzima Božje mesto (Jovan 10,33) ili tvrdi da ima moć da oprašta grehe (Marko 2,7).
5. Jovan kaže da bludnica „imaše čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine kurvarstva svog“ (4. stih). Dakle, ovo je crkva koja je počinila užasne stvari u toku svog nezakonitog političkog manevrisanja.
6. Ona je bila „pijana od krvi svetih i od krvi svedoka Isusovih“ (6. stih). Ovo je crkva koja je ubila mnoštvo ljudi u ime Božje.

7. I konačno, bludnica je „grad veliki“ koji „sedi“ ili je geografski postavljen na „sedam gora“ (stihovi 8. i 9).

Prema ovih sedam karakteristika, Vavilon predstavlja veliki, multinacionalni crkveno-državni sistem koji je zauzeo Božje mesto na Zemlji, sklopio političke saveze koji su imali užasne posledice na svet i prolili krv mnogih mučenika. Kada je Jovan napisao ovaj detaljan opis Vavilona u prvom veku, sila na koju je ukazivao još uvek nije postojala. S naše tačke gledišta, nedvosmisleno je jasno da je Jovan opisivao Rimokatoličku crkvu-državu, koja jedina ispunjava sve ove uslove koje smo naveli.

Čitajte Otkrivenje 18 i uz pomoć ovih pitanja razgovarajte o konačnom padu Vavilona u poslednje vreme:

Stih 1 – Padu Vavilona je prethodila „slava“ poruke koja obasjava svet. Na šta se reč 'slava' odnosi? Uporedite 2. Mojsijevu 34,18.19; 2.Korinćanima 3,18; 4,6 i Kološanima 1,27.

Stih 2 – Koja je vrsta uticaja, koji ne dolazi od čoveka, na snazi u Vavilonu? Uporedite tekst iz Marka 9,25 i Otkrivenja 16,13.

Stihovi 3. i 9–20 – Do koje mere je Vavilon uključen u naš svetski ekonomski sistem i njegov konačni kolaps?

Stihovi 4. i 5 – Koji se Božji poziv Njegovom narodu nalazi unutar sistema Vavilona? Uporedite Osiju 2,23.

Stih 7 – Koga Vavilon veliča i na koji način živi? Uporedite Jovan 7,18; Jevrejima 5,5.

Ukratko, poruka drugog anđela otvara naše oči pred činjenicom da je hrišćanski sistem koji je sebe prozvao jedinom pravom Božjom crkvom, zapravo, ispunio svet mračnom konfuzijom u vezi s Bogom, uzvišujući sebe na prisilan način, baš kao i stari Vavilon. Takođe, vidimo da je ovaj religijski sistem u konfederaciji s većim političkim sistemom koji obuhvata mnoge narode. Ali druga poruka anđela, takođe, obaveštava nas da će Vavilon poslednjeg vremena pasti pod težinom i lepotom Božje istine, koja je objavljena kroz jevanđelje.

POVEŽITE

U Pismu, Vavilon je prototip carstva zla, sačinjen od atributa koji se direktno suprote Božjem karakteru, dok istovremeno objavljuje da predstavlja Boga.

Nasuprot popularnom hrišćanskom mišljenju, ateizam nije najgora stvar na svetu. Loša religija jeste. Razlog je očigledan: mnogi ljudi u našem svetu ili služe Bogu iz straha kao robovi ili mrze Boga kao da je On okrutno čudovište – u oba slučaja zbog lažnog predstavljanja Boga. Biblija direktno govori o lošoj religiji uopšte, a posebno o lošem hrišćanstvu. Poruka drugog anđela donosi olakšanje i oslobođenje od svih pogrešnih slika o Bogu koje lažne religije nameću svetu i poziva svakog od nas da izađe iz te zbrke u svetlu istinu slave Božje koja je otkrivena u Hristu. Vavilon, ipak, nije samo veliki, loš, politički i religijski sistem negde daleko, već je on u svima nama. Pavle nas poziva da

uočimo da je „telesno mudrovanje neprijateljstvo Bogu“ (Rimljanima 8,7), što je optužnica koja uključuje sve nas. Veliki demonstrant Martin Luter dobro je primetio: „Više se bojim svog sopstvenog srca nego pape i svih njegovih kardinala. Jer u sebi imam velikog papu, svoje JA“. Papstvo je jednostavno korporativna manifestacija čovekovih težnji da uzdigne sebe na mesto Boga, da opravda sebe umesto da se odmori u Božjoj blagodati, koja opravdava, i kontroliše druge ljude nametnutim taktikama umesto da garantuje slobodu savesti.

DOŽIVITE

Božjom blagodaću želim da moj život odražava nesebičnu, nenametljivu Božju ljubav u svim mojim odnosima.

Jovan kaže za Vavilon da „se proslavi“ i da je „trgova[o] telesima i dušama čovečjim“ (Otkrivenje 18,7.13). Očigledno je da je bilo koji religijski sistem koji uzdiže sebe iznad drugih suštinski pogrešan i protivan Božjoj ljubavi, jasno otkrivenoj u Isusu Hristu. Prihvatam Božji poziv da izađem iz takvog religijskog sistema, i molim se da Bog ukloni iz mene principe Vavilona.

23. PORUKA TREĆEG ANĐELA

OTKRIJTE

Pravo obožavanje pokrenuto je ljubavlju prema Bogu zbog Njegove ljubavi prema nama jer se jedino ljubavlju budi ljubav.

ZVER I NJENA IKONA

Ideja o *prisilnom obožavanju* kontradiktorna je samom terminu obožavanja. Tamo gde ima prisile, nema istinskog obožavanja. Kada Biblija kaže: „Bog je ljubav“, to znači, u najmanju ruku, da Bog želi odnos s nama koji nam čuva slobodu. Poruka trećeg anđela upozorava nas na globalnu krizu u kojoj će zakoni obožavanja biti nametnuti svetu od strane lažnog hrišćanskog sistema.

Počnite čitanjem Otkrivenja 14,9–12.

„Zver“ u Bibliji simbolizuje carstvo (Danilo 7,17.23). „Zver“ iz poruke trećeg anđela prikazana je u Otkrivenju 13,1–10. Ovde prepoznavajmo sedam karakteristika:

Stih 1 – Zver stupa na scenu i „izlazi iz mora“. Uporedite s Otkrivenjem 17,15.

Stih 1 – Ona ima „sedam glava i rogova deset, i na rogovima njenim deset kruna.“ Uporedite Danila 7,24 i Otkrivenje 17,9.10.

Stih 2 – Zver „beše kao ris, i noge joj kao u medveda, i usta njena kao usta lavova.“ Uporedite s Danilom 7,4–6.

Stih 2 – „I dade joj zmija silu svoju, i presto svoj, i oblast veliku.“ Uporedite Danila 7,7.8 i Otkrivenje 12,9.

Stih 5 – „I dana joj bi oblast da čini četrdeset i dva meseca.“ Uporedite Otkrivenje 12,6 i Jezekilja 4,6.

Stih 6 – „I otvori usta svoja za huljenje na Boga.“ Uporedite s Danilom 7,8.11.25.

Stih 7 – „I dano joj bi da se bije sa svetima.“ Uporedite s Danilom 7,21.25.

Koje carstvo je u istoriji postalo moćnije od deset nacija s različitim jezicima, osililo se pri smeni imperija koje je opisao Danilo, dobilo svoj politički tron od četvrte zveri u Danilovom proročanstvu (Rim), vladalo u periodu od 1260 godina, hulilo na Boga preko svojih učenja i koristilo svoju moć da progoni Isusove sledbenike? Samo jedan odgovor se može dati: papski Rim. Iako odgovor može izazvati neugodnost, on otvara vrata olakšanju i oslobođenju time što dobijamo dozvolu da verujemo u bolje stvari o Bogu nego što je Rimski crkva nudila u svojoj mračnoj i krvavoj istoriji.

Poruka trećeg anđela dalje upozorava na „ikonu“ zveri. Osnovni način funkcionisanja zveri jeste upotreba sile u ime Božje. Logično je da će „ikona zverina“ nastupiti kada Rimski crkva nadjača

neke političke sile kako bi nametnula svoj religijski autoritet. Ali koja je to politička sila u pitanju? Otkrivenje 13,11–15 to otkriva.

Dok je papstvo opisano kao sila koja se podiže iz mora, tako je druga zver iz Otkrivenja 13 opisana kao ona koja „izlazi iz zemlje“ ili relativno nerazvijenog područja. Dok je papstvo opisano kao skup predatora, ova zver je „kao jagnje“, poslušna zver koja predstavlja Hrista (Jovan 1,29). Dok je papstvo opisano kako vlada na geografskom području s deset rogova (nacija), i s deset kruna na rogovima, koje označavaju nacije s carevima na čelu, zver koja liči na jagnje ima dva roga bez krune, što ukazuje na naciju bez cara. Koja se nacija podigla nakon 1260 godina vladavine papstva, u nerazvijenom području, s blagom upravnom strukturom, i bez kralja? Očigledno je da biblijsko proročanstvo ovde opisuje protestantsku Ameriku.

ŽIG ZVERI

Lako možemo da odredimo šta je „žig zverin“ analizirajući reči koje opisuju njenu osnovnu prirodu:

„Ko se god _____ zveri i ikoni njenoj, i primi ____ na čelo svoje ili na ruku svoju [...]“ (Otkrivenje 14,9). Zver koja je kao jagnje „govoraše“ kroz svoje zakone „kao aždaha“ da „učini da se pobiju“ oni koji se „ne _____ ikoni zverinoj [...] da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima ____“ (13,11.15–17).

Jasno je da žig zveri ima veze s „obožavanjem“ koje će biti nametnuto putem građanskih zakona. Ovo savršeno ima smisla zato što je zver lažni religijski sistem. Žig zveri biće neka vrsta prisilnog sredstva kojim će zver primiti duhovno podaništvo.

Drugi pojam je primanje žiga na „čelo“ ili „ruku“. To ima veze s obožavanjem, koje poziva na odanost uma ili povinovanje tela. Neki ljudi će poverovati u sistem, dok će drugi dati svoje ruke iz straha od posledica.

Treći pojam je „pečat Božji“, koji je opisan u Otkrivenju, i koji se nalazi „na čelu“ (7,2.3). Ako možemo da odredimo šta je Božji pečat, nećemo imati problema da odredimo žig zveri jer su to suprotni izrazi vere u dva neprijateljska sistema obožavanja. Kada Jovan govori o pečatu Božjem na čelima, on navodi ideju iz 5. Mojsijeve 6,1–9 i Pesme nad pesmama 8,6.7. Ovi tekstovi jasno ukazuju na to da pečat Božji ima veze s Božjim zakonom i Božjom ljubavlju, koji su napisani u našim srcima (čelu) i izraženi kroz naša dela (ruke). Pavle nas dodatno obaveštava da je Sveti Duh aktivni izvršilac koji na nas stavlja pečat Božji (Efescima 1,13.14; 4,30).

Ne iznenađuje činjenica da Božji zakon sadrži sve elemente drevnog pečata. Reč 'pečat' potiče od grčke reči koja znači 'znak'. U drevna vremena, pečat su koristili ljudi na vlasti kako bi označili dokumenta i zakone, baš kao što se to danas čini potpisom. Tri izuzetno važne informacije bile su uključene u pečat: (1) ime osobe na vlasti, kao što je Neron; (2) titula, imperator; (3) teritorija, Rimski imperij. Ova tri elementa prisutna su i u Božjem zakonu, i to u zapovesti koja ima veze s obožavanjem. Čitajte 2. Mojsijevu 20,8–11 i navedite tri elementa koja čine pečat:

1. Ime: _____
2. Titula: _____

3. Teritorija: _____

Subota se eksplicitno naziva znakom između Boga i Njegovog naroda (Jezekilj 20,12.20). Kao što smo otkrili u 12. lekciji, subota je Božji sveti dan odmora koji nas podseća da je On i naš Stvoritelj i naš Otkupitelj. Kao takva, subota je savršeni znak ili pečat spasenja koji imamo kroz blagodat i veru samo u Hrista. Nasuprot tome, obratite pažnju na to šta Rimska crkva smatra svojim znakom autoriteta.

„Naravno da Katolička crkva tvrdi da je promena [sa subote na nedelju] njeno delo. To delo je znak njene crkvene moći i autoriteta po religijskim pitanjima“ (*Faith of Our Fathers*, str. 14, C.F. Thomas, Chancellor od Cardinal Gibbons).

Prema Otkrivenju 13, dolazi dan kada će protestantska Amerika, kao politički saveznik Rimske crkve, govoriti „kao aždaha“ i upotrebiti svoje državničke moći da nametne znak papskog autoriteta, svetkovanje nedelje. U tom trenutku, kada nedelja bude nametnuta kao dan od odmora preko građanskog zakona, to će ustanoviti žig zveri.

OTPOR

Poruke trećeg anđela završava se upućivanjem na narod koji se opire sistemu zveri:

„Ovde je _____ svetih, koji drže _____ Božje i _____ Isusovu.“ (Otkrivenje 14,12)

Reč koja je ovde prevedena kao 'trpljenje' jeste *hypomone* i znači 'istrajnost', 'izdržljivost', 'konstantnost'. U ovom kontekstu, poenta je jasna: Bog će imati narod koji će izdržati krizu žiga zveri bez popuštanja. Ali njihov otpor neće biti podstaknut čistom snagom volje. Oni će, zapravo, biti pokrenuti „verom Isusovom“ da „drže zapovesti Božje“. Ovde vidimo stapanje dva faktora koji čine teologiju i iskustvo onih koji istraju u ovoj krizi. Oni imaju veru u „veru Isusovu“ – Njegovu vernost prema čoveku koji je Bog i Njegovu vernost Bogu koji je utelovljeni čovek – kao jedinu osnovu za njihovo spasenje. To oslanjanje na Njega navodi ih na „držanje zapovesti Božjih“. Oni su iskustveni vernici u neokaljanom jevanđelju koje Pavle opisuje kao „veru koja kroz ljubav radi“. (Galatima 5,5.6)

Žig zveri doći će na svet kao religijsko oduzimanje slobode koje je zasnovano na lažnoj slici o Božjem karakteru. Nasuprot tome, teologija i iskustvo onih koji se odupiru žigu zveri vodiće ih ka tome zato što znaju da nametanje ubija istinsko obožavanje, dok ga ljubav podstiče.

POVEŽITE

Ljubav koja nije prisilna suština je Božjeg karaktera, i bilo koji religijski ili državni sistem koji koristi građanski zakon u svrhu obožavanja otkriva da ne predstavlja Boga.

Ustav Sjedinjenih Američkih Država štiti dve važne istine jevanđelja: prvo, da su sva ljudska bića stvorena jednaka, i tako prkose pravu svakog čoveka, pape ili kralja, da vladaju nad svojim ljudima; i drugo, da su sva ljudska bića stvorena slobodna, i time priznaju slobodu savesti kao prirodno pravo čovečanstva i jedino stanje u kome se istinsko obožavanje može ostvariti. Treća anđeoska vest upozorava da će američki eksperiment slobode biti preokrenut. Ova velika nacija doneće zakone

koji narušavaju slobodu savesti i tako postati politički pokretač koji će svetu doneti krizu lične savesti i karaktera. Svet će podneti pritisak koji će svaku osobu na Zemlji nagnati da stvori svoju sliku o Bogu.

DOŽIVITE

Neizmerno sam zahvalan Bogu što želi moje srce, a ne da mu se samo spolja povinujem protiv svoje volje.

„Gde je Duh, onde je sloboda“ (2. Korinćanima 3,17). Činjenica da me Bog spasava dok u isto vreme čuva moju slobodu tako je dobra vest. Služiću Mu celim svojim srcem, ne zato što moram, već zato što želim.

24. DRUGI DOLAZAK

OTKRIJTE

***Cela priča u Bibliji žuri ka jedinoj tački vrhunske lepote.
Isus će se vratiti da uzme crkvu kao svoju večnu nevestu.***

ZAŠTO ISUS PONOVO DOLAZI?

U biblijska vremena, kada bi muškarac bio zaljubljen u ženu i pozeleo da se oženi njome, on bi primenio obrazac bračnih običaja u toj kulturi. Prva bi bila faza udvaranja, u kojoj bi on s poštovanjem razgovarao s devojkom kako bi je pridobio i saznao da li je i ona zainteresovana. Zatim bi ušli u dublje udvaranje, poseban odnos u kome bi njihova ljubav rasla. Zatim, nakon prosidbe, mladoženja bi se vratio svojoj porodici, tešeći je da će se uskoro vratiti i da odlazi u svrhu pripremanja mesta za nju i doma njenog oca. Kad bi se pripreme izvršile, vratio bi se svojoj mladi, oženio bi je i odveo na mesto koje je pripremio za njih do kraja njihovog života.

U različitim tekstovima u Starom zavetu, Bog opisuje sebe kao ljubavnika u potrazi i kao potencijalnog muža za svoj zavetni narod. Istražite i razgovarajte o ovom bogatom opisu u sledećim stihovima: Isaija 54,5; Jezekilj 16,4–8; Osija 2,19.20.

Zato nas ne iznenađuje Isusov dolazak na svet i Jovanovo viđenje Njega kao „ženika“ koji je došao po svoju „mladu“ (Jovan 3,29). Kako se javna Isusova služba odvijala, tako su mnogi bili privučeni k Njemu. Kako se Njegova služba završavala, Isus je rekao: „I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi“ (Jovan 12,32).

Privući!

Ne gurati, siliti, zahtevati, već privući!

Ovo je jezik ljubavi. Isus je umro na krstu, podnoseći našu krivicu, da bi otkrio koliko duboko nas voli u nadi da će nas lepota Njegove ljubavi privući Njemu kao uzvišenom ljubitelju naših duša.

Nedugo nakon što je objavio svoju nameru da ljubavljku koju je pokazao na krstu privuče čovečanstvo sebi, Isus je razgovarao sa svojim učenicima, čime ih je podsetio na bračne običaje u njihovoj kulturi:

„Da se ne _____ srce vaše, verujte Boga i mene verujte. Mnogi su _____ u kući Oca mog. A da nije tako, kazao bih vam; idema da vam _____. I kad otidem i _____ vam _____, opet ću _____, i _____ vas k _____ da i vi _____ tamo gde sam ja“ (Jovan 14,1–3).

Isus se vraća na Zemlju iz jednog razloga: zato što nas voli duboko, strastveno, žestoko, i želi da u prisnoj zajednici s nama provede večnost. Drugi dolazak biće slavan vrhunac ljudske istorije i konačan doživljaj Isusove ljubavi prema crkvi.

Kada apostol Pavle govori o braku, on ga koristi kao simbol koji opisuje Hristovu ljubav prema crkvi. Čitajte Efescima 5,25–33 i vidite koja dodatna saznanja možete izvući u vezi s Isusovom ljubavlju prema svom narodu.

KADA ĆE ISUS PONOVO DOĆI?

Neposredno pred raspeće, Isusu je žalio gorko nad Jerusolimom i istovremeno predskazao svoj drugi dolazak:

„Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! Koliko puta htih da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila i ne htete! Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta. Jer vam kažem: Blagosloven koji ide u ime Gospodnje“ (Matej 23,37–39).

Apostole je, razume se, mučila tako negativna proročka perspektiva Izraela, zato su Isusovu pažnju usmerili na impresivne zidine hrama. Isus im je odgovorio: „Ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: neće ostati ovde ni kamen na kamenu koji se neće razmetnuti.“ Zaintrigirani uništenjem Jerusalima i Njegovim drugim dolaskom, učenici su upitali Isusa:

„Kaži nam ____ će to biti? I kakav je ____ Tvog dolaska i kraja veka?“ (Matej 24,1–3)

Isus je opisao najmanje devet znakova koji će prethoditi Njegovom drugom dolasku. Čitajte Matej 24,4–14 i ispišite ove znakove:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____

Naravno, sve se ovo dešavalo od Hristovog vremena do danas. Zato sami događaji nisu posebno jedinstveni. Međutim, u 8. stihu, Isus objašnjava kako će ove vrste događaja činiti znakove Njegovog dolaska: „A to je sve početak stradanja“. Grčka reč koja je ovde prevedena kao 'stradanje' jeste *odin*, što doslovno znači 'porođajni bolovi'. Postoje dve karakteristike porođajnih bolova: oni postaju učestaliji i jači kako se vreme porođaja približava. Koristeći ovu simboliku, Isus nas obaveštava da će pojave kao što su pomor, glad, rat i prirodne katastrofe, koje su oduvek pogađale svet do određene mere, postati učestalije i intenzivnije kako se vreme Njegovog dolaska bude bližilo.

Takođe, u 2. Timotiju 3,15 apostol Pavle nudi listu od 20 pokazatelja kojim nas upućuje na blizinu Drugog dolaska. Čitajte tekst i razgovarajte o tome kako ove stvari pojačano definišu popularnu kulturu našeg sveta na sve otvoreniji način.

KAKO ĆE ISUS PONOVO DOĆI?

Nakon svog vaskrsenja, Isus se sastao sa svojim učenicima kako bi odredio misiju crkve koja objavljuje dobru vest o Božjoj spasonosnoj blagodati: „Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci u Jerusalemu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje“ (Dela 1,8). Nakon što je izgovorio ove pozdravne reči, „videše oni gde se podiže i odnese Ga oblak iz očiju njihovih“ (9. stih). Sada čitajte stihove 10 i 11, i razgovarajte o tome kako su anđeli opisali apostolima „način“ Isusovog drugog dolaska.

Kako biste imali jasniju sliku o tome, dozvolite sledećim tekstovima da vam daju odgovor na sledeća pitanja:

Koliki broj ljudi će biti svedok drugog Isusovog dolaska? (Otkrivenje 1,7)

Koje reči je Pavle, govoreći o Isusovom vraćanju, koristio kako bi opisao spektakularnost ovog vidljivog događaja? (Titu 2,13)

Prema 1. Solunjanima 4,13–18, šta će se dogoditi „mrtvima u Hristu“ kada se On vrati? _____ . Kada se Isus vrati, gde će vaskršni sveti „i oni živi“ u vreme drugog dolaska susresti Gospoda? _____

Koliko svetih anđela će pratiti Isusa u vreme drugog dolaska? (Matej 25,31)

Kako će Isus razlikovati ovce (spaseni) od jaraca (izgubljeni) u vreme svog drugog dolaska? (Matej 25,32–46) _____

POVEŽITE

Bog iz Pisma je veran ljubitelj naših duša.

Pesma nad pesmama predstavlja proročku ljubavnu poemu koja nudi jedinstven pogled na ljubav Hristovu prema crkvi. Iz stiha u stih, izrazi predane ljubavi razmenjuju se između Solomuna i njegove neveste Sunamke. Oni opisuju vrline i lepote jedno drugog lirskom spretnošću, dele komplimente u izobilju, i strastveno čeznu da budu jedno s drugim. I baš kad pomislimo da je ovo još jedna od naših smešnih ljubavnih pesama i pitamo se šta će ona u Bibliji, na samom vrhuncu u pesmama, Sunamka kažu svom voljenom: „Metni me kao pečat na srce svoje, kao pečat na mišicu svoju. Jer je ljubav jaka kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao grob; žar je njen kao žar ognjen, plamen Božji. Mnoga voda ne može ugasiti ljubavi, niti je reke potopiti. Da ko daje sve imanje doma svog za tu ljubav, osramotio bi se“ (Pesme nad pesmama 8,6.7). Odjednom, uviđamo da najdublji oblik ljubavi poznat čoveku – ona koja postoji između mlade i mladoženje – šapuće našim srcima o ljubavi samog Boga prema našim dušama. Svojom smrću na krstu, Isus nam je otkrio ljubav koja je

jača od smrti i koju nijedna sila na svetu ne može ugušiti (Rimljanima 8,38.39). Ovo je predivni Isus koji je obećao da će se vratiti na Zemlju i uzeti nas da budemo večno s Njim.

DOŽIVITE

Da, radujem se drugom Isusovom dolasku kao što nevesta čezne za povratkom svog voljenog.

Kako je izvanredna stvar što je Isus bio voljan da umre na krstu kako bi pokazao svoju ljubav prema meni i prema svima! Kao verna nevesta, hajde da Ga kao crkva volimo i budemo spremni za Njega kad se vrati da nas uzme u večnu zajednicu s Njim.

25. MILENIJUM

OTKRIJTE

Bog će učiniti kraj grehu, ne dekretom, ne silom, već na način koji ne dozvoljava njegov povratak – potpunim prikazom svog karaktera i pravdom svojih puteva.

POREDAK DOGAĐAJA OKO MILENIJUMA

Kad je veliki rat između dobra i zla završen, dragovoljna ljubav jedina će kucati u svakom srcu. Jedini pravi i istiniti Car svih stvorenja nije diktator, već Otac koji se zalaže za slobodu. On ne želi iznuđenu, zbunjenu ili uplašenu odanost, već dragovoljnu ljubav koja potiče iz umova koji Ga razumeju i srca koja vole ono što vide kad pogledaju u Njegovo srce. Kako bi sproveo naše potpuno emocionalno isceljenje od ljudske istorije uopšte, i bavio se svakim slučajem ponaosob, Biblija nas uči da će Bog obezbediti poseban hiljadugodišnji period poznat kao Milenijum, u toku kog će svoju otkupljenu decu dovesti na otvoreni proces suđenja. Oni će ocenjivati celokupnu istoriju vladavine zla na svetu i Božje ponašanje pri njegovom uništenju.

U ovoj lekciji, prvo ćemo odrediti različite događaje koji se tiču Milenijuma, a onda ćemo otkriti kompletan proces kroz koji će nas Bog voditi tokom Milenijuma.

Postoje četiri glavna događaja koja će prethoditi Milenijumu, četiri koja će se dogoditi u toku Milenijuma, i četiri koja će se dogoditi nakon Milenijuma. Istražite svaki od ovih dvanaest događaja čitajući i razgovarajući o tekstovima u tabeli:

MILENIJUM (1000 GODINA)

Opšte uništenje zemlje demonskim i ljudskim delima: Otkrivenje 11,18; 20,1; Isaija 14,12—17; 24,4—13	PRVO VASKRSENJE	Sotona je u okovima: Otkrivenje 20,1—3; Isaija 14,15—17	DRUGO VASKRSENJE	Novi Jerusalim silazi na Zemlju: Otkrivenje 20,9; 21,1.2
Drugi Isusov dolazak: Otkrivenje 19,11—21; Matej 24,19—31; 1. Solunjanima 4,13—18		Zli svih starosnih doba su mrtvi: Otkrivenje 19,21; 20,5; Jeremija 25,33		Zli vaskrsavaju i pridružuju se sotoni: Otkrivenje 20,5—8
Vaskrsenje pravednih: Otkrivenje 20,4.5 1. Solunjanima 4,16.17.		Zemlja je pusta kao bezdan (abyssos na grčkom, od čega je izvedena reč 'ambis'): Otkrivenje 20,1; Jeremija 4,23—25		Izvršna faza suda se odvija: Otkrivenje 20,11—15
Uništenje zlih pri drugom Isusovom dolasku: Otkrivenje 19,21; 2. Solunjanima 2,8.		Otkupljeni svih starosnih doba učestvuju s Hristom u suđenju: Otkrivenje 20,4; 1. Korinćanima 6,2.3		Sotona i zli su uništeni, Zemlja je očišćena vatrom i obnovljena: Otkrivenje 20,9—21,5; 2.Petrova 3,10—13

SOTONA U OKOVIMA

Čitajte Otkrivenje 20,1–3. Šta znači to da je sotona „svezan“ „verigama velikim“ u „bezdanu“ za vreme Milenijuma?

Ova ideja ima paralelu u Starom zavetu, u Svetilištu i u žrtvenom jarcu Azazelu, koji je predstavljao sotonu (3. Mojsijeva 16). Nakon što se očišćenje završilo žrtvom Gospodnjeg jarca, koji je ukazivao na iskupljujuću smrt Hristovu, gresi naroda stavljanisu na žrtvenog jarca, čime se pokazivala sotonina odgovornost za greh jer je on bio njegov začetnik. Zatim bi Azazel bio odveden u pustinju. Prema ovom obredu, u ratu između dobra i zla, doći će trenutak kada će se sotonin mač podignuti. Otkrivenje 20 otkriva istu stvar u sotoninom uništenju. Događaji koji prethode Milenijumu – posebno otkrivenje Božjeg pravog karaktera objavom jevanđelja – služiće da sotoninu dugu karijeru prevare dovede kraju. On će biti svezan lancem događaja koji će iscrpeti njegovu moć i kredibilitet, „da više ne prelašćuje (vara) narode“ (Otkrivenje 20,3).

Prorok Isaija je takođe oslikao ovaj trenutak u sotoninom padu:

„A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu. Koji te vide pogledaće na te, i gledaće te govoreći: To li je onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao carstva, koji je vasiljenu obraćao u _____, i gradove njene _____?“ (Isaija 14,15–17)

Drugim rečima, ljudi će shvatiti da je sotona sa svojim sebičnim principima bio jedina sila iza svakog uništenja koje je došlo na svet. Istina jevanđelja opravdaće Božji karakter i staviti odgovornost za zlo i patnju tamo gde i pripada – na sotonu, Azazela.

ZAŠTO MILENIJUM?

To nas dovodi do važnog i očiglednog pitanja: koji je razlog za postojanje Milenijuma? Šta će otkupljeni raditi s Hristom za vreme ovog posebnog perioda od hiljadu godina? Otkrivenje 20,4 daje odgovor:

„I videh _____, i _____ na njima, i dade im se ____ [...] i oživeše i carovaše s Hristom hiljadu godina.“

Ovo nam pruža neverovatno saznanje o tome s kakvim Bogom imamo posla, kako On bira da upravlja, i kako On namerava da u potpunosti reši problem zla. Za vreme Milenijuma, Bog će postaviti svoj otkupljeni narod na presto i dati mu da sudi. Šta to znači?

U Pismu, reč 'sud' prvenstveno znači 'raspoznati i učiniti ono što je ispravno'. Kada kažemo da osoba ima dobro rasuđivanje, mislimo da oni dobro prosuđuju, da tačno sagledavaju ispravno i pogrešno. Presto u Pismu označava poziciju autoriteta koji deli pravdu – ispravno i pošteno (Psalam 97,2; Jevrejima 1,8). Bog uvek prosuđuje i čini ono što je ispravno. Zato On uvek zauzima presto uz pravdu (Psalam 89,4; Isaija 9,7). Palim ljudskim bićima nedostaje moralni integritet, percepcija i emocionalna snaga da zauzme presto na pravedan način, što je očigledno kroz istoriju palih monarhija. Ali ovde vidimo da pre nego što uđemo u izvršnu fazu suda, koja dolazi nakon Milenijuma, Bog čini nešto izvanredno: On poziva otkupljene da sude Njegovim presudama, da ocene istoriju velike borbe između dobra i zla, da procene sve faktore koji su doprineli sudbini svake osobe. Sada kad su na drugoj strani i potpuno isceljeni od loših nagona, oni su spremni da pruže pravedan sud dok procesuiraju sve podatke koji se odnose na slučajeve svih koji su spaseni ili izgubljeni.

Dok ukorava crkvu u Korintu zbog nedostatka zdravog rasuđivanja po pitanju njihovih lokalnih problema, Pavle dalje spominje još veće delo rasuđivanja u koje će se otkupljeni uključiti za vreme Milenijuma:

„Ne znate li da će sveti suditi svetu? Kad ćete dakle vi svetu suditi niste li vredni suditi manjim stvarima? Ne znate li da ćemo anđelima suditi, a kamoli stvarima ovog sveta?“ (1. Korinćanima 6,2.3).

Poenta je u tome da Bog postupa u skladu s principom potpune otvorenosti. On ne želi prisilnu, zbunjenu ili preplašenu poslušnost, već dobrovoljnu ljubav koja izlazi iz umova koji Ga razumeju i srca koja vole ono što vide u Njemu. Naravno, Bog zna sve u vezi sa slučajem svake osobe i zna da je Njegov sud pravedan, ali On želi da otkupljeni znaju celu istinu uz puno zadovoljstvo i rešenje. Zašto je ova osoba izgubljena, a ova spasena? Kakve korake je Bog napravio i koje prilike je pružio njemu/njoj, i kako su oni odgovorili? Potpuno je prirodno za racionalna bića sa slobodnom voljom da imaju pitanja o onome šta je pravedno, ispravno i pošteno. Za vreme Milenijuma, Bog nas poziva da postavljamo pitanja, predajući se našem nadzoru, znajući da ćemo Ga proglasiti pravednim i istinitim na svim Njegovim putevima.

„Delo je te Stene _____, jer su ____ Njegovi _____; Bog je veran, bez nepravde; pravedan je i istinit.“ (5. Mojsijeva 32,4)

Bog je apsolutno dosledan svojoj vernosti, pravdi i dobroti. U toku hiljadu godina, Bog će postaviti svoju decu na presto i njima poveriti sud. Svako pitanje koje imaju u vezi s konfliktom između dobra i zla biće razrešeno. Slučaj svake osobe biće procenjen, svaki dokaz razmotren, i jednim slobodnim, razumnim glasom otkupljeni će presuditi da je Bog „pravedan i istinit“ na svim svojim putevima. (Otkrivenje 15,3; 16,5–7; 19,2)

POVEŽITE

Biblija uči da je Milenijum zasnovan na premisi po kojoj Bog upravlja pravedno i transparentno.

Isaijina knjiga počinje pozivom: „Čujte, nebesa, i slušaj, zemljo; jer Gospod govori: Sinove odgojih i podigoh, a oni se okrenuše od mene“ (Isaija 1,2). Stanovnicima Neba i Zemlje obraća se na način koji zahteva procenu (Otkrivenje 12,12). Bog traži od stvorenja koja je On stvorio da uposle svoje umove kako bi ocenili Njegove postupke. Zatim se peva pesma o Božjoj brizi za Izrael i njegovu ničim izazvanu pobunu protiv Njega. „Pa sada, stanovnici jerusalimski i ljudi Judejci, sudite između mene i vinograda mog. Šta je još trebalo činiti vinogradu mom što mu ne učinih? Kad čekah da rodi groždem, zašto rodi vinjagom?“ (Isaija 5,3.4) Ovde Bog traži od onih koji razmišljaju da prosude između Njega i Izraela, i kažu ako je mogao da uradi još nešto kako bi bio dostojan njihove vernosti. Bog samog sebe čini odgovornim prema onima koje je stvorio. On nije u obavezi to da uradi osim – i u ovome je suština – iz obaveze koja proizlazi iz Njegovog integriteta. Da je želeo, On bi jednostavno dominirao i uništio nas, i nikome ne bi polagao račune – da je tako želeo. Ali On to ne želi. Bog vlada dobrotom svog karaktera, a ne pukom silinom svoje moći! Pravom, ne moći!

DOŽIVITE

Zapanjen sam Božjom dobrotom i moja je odluka da verujem u Njegov pravedan sud o sebi i svima drugima.

Kada me Bog postavi na presto u svojoj prisutnosti i pozove me da sudim, očekujem da ću stajati čvrsto u uverenju koje stavljam Njemu u ruke kroz Isusa Hrista. Biće jasno da je Bog učinio sve što je mogao da spasi svaku osobu u skladu s pravdom koja neprestano izvire iz ljubavi i dobrote Njegovog karaktera.

26. KRAJ ZLA

OTKRIJTE

Bog je ljubav čak i u postupanju s onima koji su večno izgubljeni.

NEKOMPATIBILNOST PRAVDE I MUČENJA

„Konvencija Ujedinjenih nacija protiv mučenja“ postala je primenjiva kao savez među nacijama 26. juna 1987. godine. Sadržaj ovog međunarodnog dogovora od ogromnog je značaja, ne samo radi zaštite ljudskih prava, već radi onoga što govori o ljudskoj svesti – da je mučenje nedvosmisleno pogrešno. Zato što su ljudska bića stvorena po moralnoj slici Boga, i čak i u svom palom stanju još poseduju urođen osećaj pravde, koji prirodno smatra mučenje zlom. Kada nestane osećaj za pravdu u nekom ljudskom biću i kada se ono upusti u neku vrstu mučenja bez osećaja krivice, mi tu osobu smatramo psihopatom. Znamo da se mučenje ne slaže s pravdom i da je osoba koja se upušta u to mentalno bolesna, u najboljem slučaju, i svojevolumno zla, u najgorem.

Opet, mnogi su naučeni da veruju da Bog izlaže mučenju milione ljudi. Najpoznatija propoved koju je u Americi održao Džonatan Edvards nosi naslov *Grešnici u rukama ljutog Boga*. Nekoliko redova biće dovoljno da nas podseti koliko je ta ideja užasna:

„Bilo bi užasno podneti tu oštrinu i bez Svemogućeg Boga u samo jednom trenutku; ali to morate podnositi kroz celu večnost [...] nema kraja ovom strašnom jadu [...] beskrajno mučenje je pred vama [...] očajavate zbog takvog izbavljenja [...] koje morate podnositi vekovima [...] suočavajući se s ovom svemoćnom nemilosrdnom osvetom [...] a onda [...] kad budu prošli vekovi u ovakvom stanju, shvatićete da je sve što ostaje samo jedna tačka. Tako će vaša kazna zaista biti večna.“

Čoveče! Ovo deluje kao da čitate horor delo Edgara Alana Poa. Ali ne, to je popularna religijska doktrina. Svesno biće koje živo gori zauvek! Teško je zamisliti nešto tako užasno. Još je teže zamisliti Boga ljubavi koji tako postupa sa svojim narodom! U ovoj lekciji otkrićemo potpuno drugačiju sliku koju Biblija daje, otkrivajući Boga kao pravednog i milostivog na svim Njegovim putevima, čak i u postupanju s onima koji svojom odlukom odbacuju Božji dar otkupljenja.

PAGANSKO POREKLO VEČNOG MUČENJA

Činjenica je da ideja o mučenju u ognju u središtu Zemlje ili na nekom drugom mestu u svemiru, kome su proklete duše izložene kada umru, nije učenje Biblije. To je pagansko učenje koje potiče još iz drevnog Vavilona, a zatim se pojavljuje u skoro svim kulturnim religijama drevnog sveta, posebno u Egiptu, Persiji, Grčkoj i na kraju Rimu, vrhuncu paganizma. Zatim, pošto se Rimokatolička crkva stopila s paganskim Rimom kao zvaničnom religijom države, crkvene vođe su smatrale političkom prednošću da doktrinu o večnom mučenju učine hrišćanskom kako bi osigurali i kontrolisali mnoštvo nominalnih obraćenika.

Postoje dve glavne karakteristike drevnog paganskog pojma božanstva: (1) zahtev da se ljudi uključe u rituale pomirenja, uključujući ljudske žrtve, kako bi odvratili božanski gnev i zaradili božansku

naklonost, i (2) užasna pretnja večnog zarobljavanja u ognju podzemlja kao kazne koja čeka izgubljene duše kada umru.

Neki od drevnih paganskih bogova spomenuti su u Pismu: Dagon, Moloh, Kemoš, Ištar, Marduk, Tamuz i Val. U Jeremiji 19,5 jedini istiniti Bog razlikuje se od ostalih lažnih bogova, npr. Vala, oštrim izuzimanjem sebe iz okrutnih običaja spaljivanja ljudi za žrtvu:

„I pogradiše visine Valu da sažižu sinove svoje ognjem na žrtve paljenice Valu, čega ne zapovedih niti o tom govorih, niti mi na um dođe“.

Ovaj Bog je drugačiji! Oslušnite Njegovo srce. Paljenje ljudi za žrtvu je potpuno strano Njegovom karakteru. Ova ideja Mu nikada nije došla na um. Koliko Mu je tek strana ideja o živim ljudima koji gore u večnosti, bez nade da će biti bolje.

Dakle, ako doktrina o večnom mučenju potiče iz paganizma, šta Biblija uči o konačnom uništenju zlih?

KONAČNA SMRT ZLIH

Najpre, moramo razumeti da u osnovi doktrine o večnom mučenju leži doktrina o besmrtnosti – ideja o tome da ljudska duša ne može umreti. Iz toga logički proizlazi da zle duše moraju živeti večno negde u Božjem svemiru, a s obzirom na to da ne mogu živeti sa svetima u raju, mora postojati neko mesto gde će nastaviti da postoje mučeći se. Međutim, Biblija to ne uči.

Čitajte 1. Mojsijevu 3,1–5 i posebno obratite pažnju na 4. stih kako biste otkrili odakle potiče ideja o besmrtnosti čoveka.

Biblija, takođe, kaže da Bog „sam ima besmrtnost“ (1. Timotiju 6,16). Biblija jasno tvrdi da će Bog dati dar besmrtnosti otkupljenima prilikom drugog Isusovog dolaska: „I ovo se smrtno obuče u besmrtnost“ (1.Korinćanima 15,54). Besmrtnost je nešto što Bog daje otkupljenima. To nije nešto što je ljudima urođeno, bilo da su otkupljeni ili ne. Zapravo, dosledno svedočanstvo Pisma kaže da zli neće živeti večno.

„Jer Bogu tako omile svet, da je Sina svog Jedinorodnog dao nijedan koji Ga veruje ne _____, nego da ima život večni“ (Jovan 3,16). Pogine! Ne da živi večno u mučenju!

„Jer je plata za greh _____“ (Rimljanima 6,23). Ne večno mučenje!

„A greh učinjen rađa _____“ (Jakov 1,15). Ne večni život koji gori u plamenu!

Govoreći onima koji će naseliti novu Zemlju, prorok Malahija kaže da će svi zli ljudi biti „_____ pod vašim nogama“ (Malahija 4,3).

Jezekilj citira Boga kako govori sotoni: „Zato ću izvesti oganj ispred tebe, koji će te _____, i obratiću te u _____ na zemlji [...] i neće te _____ doveka“ (Jezekilj 28, 18.19).

Govoreći o danu konačnog suda, prorok Avdija opisuje uništenje zlih „svih naroda“ govoreći: „I biće kao da ih nije bilo“ (Avdija 15.16).

Psalam 37,20 opisuje konačan kraj zlih na sličan i jednako izražajan način: „A bezbožnici _____, i neprijatelji Gospodnji kao lepota šumska _____, kao dim _____.“

Ali zar Biblija ne govori na nekom mestu da će zli biti večno mučeni? Zapravo, ne. Ali koristi reči 'zauvek' i 'večno' na dosledan način kako bi opisala uništenje zlih. Čitajte Otkrivenje 14,11 i 20,9.10. Ovo su dva sporna teksta, koji, ako se posmatraju kao deo šireg konteksta, deluju suprotno ostalim pasusima koji jasno opisuju večno uništenje zlih. Međutim, nekoliko jasnih biblijskih stihova odmah uklanja zabunu.

Jona kaže da je bio u trbuhu velike ribe „tri dana i tri noći“, što naziva *večnošću* (Jona 1,17; 2,6). Ana je dala svog sina Samuila na *večnu* službu Bogu, misleći „dok god živi“ (1.Samuilova 1,22.28). Bog je rekao Izraelu da ukoliko čovek izabere da služi drugome doživotno, on bi „robovao doveka“, što znači do smrti (2. Mojsijeva 21,6). U Pismu, *zauvek* znači sve dok se određeni događaj ne završi, što u slučaju vatre koja uništava zle, znači sve dok se ne pretvore u pepeo.

Takođe, uočite kako je izraz 'večni život' upotrebljen u Bibliji: „Kao što su Sodom i Gomor [...] postaviše se za ugled i muče se u večnom ognju“ (Juda 7). Ali čekajte, ti gradovi ne gore. Dakle, Petar govori o Bogu koji „i gradove Sodom i Gomor sažeh i razvali i osudi, i postavi ugled bezbožnicima koji bi postali“ (2. Petrova 2,6). Jasno je da Biblija koristi izraz 'večni život' da označi da je večan efekat vatre, a ne njeno trajanje.

Božje obećanje je da će zlo nestati, a ne da će nastaviti da traje večno. Poslednja knjiga u Bibliji govori nam da će Bog načiniti „novo nebo i novu zemlju“, na kojoj „smrti neće biti više, ni plača, ni vike“, a „ni bola“ (Otkrivenje 21,4). Ovo se ne bi moglo reći da su izgubljene duše zarobljene negde u svemiru i plaču u bolu dok su podvrgnute večnom mučenju. Zato što je Bog ljubav, sotona i oni koji nastavljaju sa svojim ponašanjem koje nanosi bol i čini zlo biće milostivo i pravedno uništeni, i prestaće da postoje. Čak je i ovo bolno srcu beskrajne ljubavi: „Tako bio ja živ, govori Gospod Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svog puta i bude živ“ (Jezekilj 33,11). Bog čezne da se svi spasu, ali nikoga neće primorati na to.

POVEŽITE

Zli su večno izgubljeni gubitkom sposobnosti da vole iz svojih duša.

Isus je opisao one koji su konačno izgubljeni kao one „koji čine bezakonje“ (Matej 13,38–41). Grčka reč za 'činiti' je *poieo*, i znači 'oblikovati' ili 'načiniti nešto iz nečega'. *Činiti* je dobar prevod zato što daje osećaj nečega što se ponavlja a što uzrokuje uobičajeno stanje bića. 'Bezakonje' je *anomia*, što znači 'bez zakona'. Božji zakon je „ljubav“ (Rimljanima 13,10). Vidimo, dakle, da su zli oni koji žive prema običajnom toku života bez ljubavi do te mere da su sebe pretvorili u bića koja su sposobna samo za zlo. Oni nisu večno izgubljeni zbog proizvoljne Božje odluke, već zbog toga što su sebe učinili nepopravljivo zlima. Sebičnim odlukama oni su uništili fine mentalne, emocionalne i voljne

mehanizme svoje ljudskosti, toliko da je život posvećen drugima njima nemoguć. Stoga, kao savršena mešavina pravde i milosti, Bog će izbrisati zle s lica Zemlje kao da nikada nisu ni postojali.

DOŽIVITE

Kakav je blagoslov znati da je mučenje strano Božjem karakteru.

Dragi Bože, celim svojim srcem prihvatam Te kao Boga koji jesi. Hvala Ti za spasenje kroz Isusa Hrista za sve ljude, kako niko ne bi bio večno izgubljen, i što ćeš suditi pravedno i milostivo onima koji uporno biraju zlo i odbijaju Tvoju ljubav do tačke iz koje nema povratka.

27. VEČNO ZADOVOLJSTVO

OTKRIJTE

Bog pred nas stavlja obećanje o budućnosti bogatoj dubokim, naprednim prijateljstvom koje se razvija i cveta u savršenom svetu slobodnom od svega što se suproti ljubavi.

VEČNO PRIJATELJSTVO

Zamislite da vam najbogatija osoba na svetu ponudi privatno ostrvo s tropskom klimom, na kome je isključivo za vas sagradila luksuznu vilu opremljenu najboljim nameštajem koje novac može kupiti i snabdevenu vašom omiljenom hranom. Da li biste želeli to? Naravno da biste želeli.

Međutim, onda ta osoba kaže: „Odlično, tvoje je pod jednim uslovom. Sve što treba da radiš jeste da živiš sam do kraja svog života i nikada više ne vidiš svoju porodicu i prijatelje.“ Iznenada, vaš odgovor bez oklevanja (dobro, uz malo oklevanja) jeste sledeći: „Apsolutno ne!“

Ali zašto?

Pa, zbog nečega što je duboko ukorenjeno u našu ljudskost, a to su bliski, zdravi odnosi, koji znače više od bilo čega drugog, i bez kojih život ne bi imao pravi značaj, i s kojima život ima potencijal za izvanrednu lepotu i ispunjenost.

Ne treba da nas iznenađuje što Biblija govori o večnosti otkupljenih; ona to čini koristeći se jezikom odnosa. Kada je Isus govorio o sebi kao o Spasitelju i našem odlasku na mesto drugačije od ovog sadašnjeg sveta greha i patnje, određite koje je imao na umu više je bilo *osoba izuzetne lepote*, a ne *mesto materijalnog bogatstva*:

„Ja sam put, istina i život; Niko neće doći ____ do kroza me“ (Jovan 14,6).

Mi idemo Ocu. Zatim je Isus rekao: „Koji vide mene, vide Oca“ (9. stih), ohrabrujući ih sa sigurnošću da će se susresti s istom prijateljskom, nesebičnom ljubavlju u Ocu koju vide u Isusu. Isus želi da svako od nas razume nešto vrlo važno: „Jer sam Otac ima ljubav k vama“ (Jovan 16,27). Kada god Isus govori o Očevoj ljubavi u Jovanovom jevanđelju, On koristi grčku reč *agape*, što predstavlja Božju jedinstvenu ljubav prema nama koju je naša grešnost sakrila. Međutim, u ovom slučaju, Isus koristi reč *phileo*, što predstavlja privrženost koju neko oseća prema prijatelju. Ne samo da Otac voli svakog od nas, već Mu se i dopadamo. Neverovatno, svemoćni Tvorac svemira poziva nas u večno prijateljstvo sa sobom.

OD EDENA DO EDENA

Kada je Bog stvorio ljudska bića, postavio ih je u vrtu zvanom Eden (1. Mojsijeva 2,8). Reč Eden znači *zadovoljstvo*, što prilično otvara oči po pitanju toga kakav je Bog u suštini i šta je planirao za nas od samog početka. Iako čudno zvuči – a zvuči čudno samo zbog toga što je užasno predstavljen kao tiranin – Bog je tvorac, izumitelj i izvor zadovoljstva. Prva Mojsijeva 1 i 2 dokazuju nam da je Bog stvorio ljude kao telesna, mentalna, emotivna i bića odnosna, savršeno izvajana za život u

multidimenzionalnom zadovoljstvu: oči koje vide boju i oblik, uši koje čuju glas i pesmu, nos koji oseća predivne arome, jezik koji oseća divne ukuse, osećaj dodira pri milovanju životinja i držanju za ruke, um koji istražuje misterije stvaranja, emocije kojima se osećaju osećanja drugih i uzbuđenje zbog radosti koju donosi nesebičnost. Ljudsko biće je inženjersko čudo s ogromnom sposobnošću za zadovoljstvo, kreirano za blaženi život sa svetom koji nas okružuje; a opet, ta čulna zadovoljstva nisu stvorena kao svrha samima sebi. Celokupno stvaranje materijalnog sveta ustanovljeno je kao idealno okruženje u kome odnosi mogu da cvetaju uz ljubav, radost i mir koji jačaju sve više i više.

Čitajte 1. Mojsijevu 1 i 2, i napravite listu koja ukazuje na to da je materijalni svet jednostavno stvoren kao savršeno okruženje radi interakcije s drugima i sa Stvoriteljem.

Baš kao što prva dva poglavlja u Bibliji opisuju svet u svom iskonskom blaženstvu pre pada u greh, tako poslednja dva poglavlja opisuju svet posle uništenja greha. Poređenje ovih poglavlja otkriva da je Božji plan da povрати svet u prvobitno edensko stanje, stanje zadovoljstva. Hajde da istražimo neke ključne stihove u Otkrivenju 21 i 22 kako bismo otkrili budućnost koju Bog planira za nas u večnosti.

Otkrivenje 21 počinje rečima koje nas zaustavljaju: „I videh nebo novo i zemlju novu“ (1. stih). Jovan zatim nastavlja naglašavajući istu stvar tri puta:

„Evo skinije Božje ____ ljudima, i živeće _ njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće _ njima, Bog njihov“ (3. stih).

Bog jednostavno želi da bude „sa“ nama, da „prebiva“ upravo ovde, na našem svetu, da ima zajedništvo licem k licu i srcem k srcu – sa nama.

Zatim, Jovan nastavlja da oslikava neverovatnu novu Zemlju kao savršeno okruženje u kojem ćemo večno uživati u Božjem prijateljstvu. Prva stvar koju će Bog uraditi jeste ta da će „otrti svaku suzu“ iz naših očiju (4. stih). Ono što posle toga sledi je zaista izuzetno. Čitajte stihove 4–8 i napravite listu svih stvari kojih neće biti na novoj Zemlji.

Jovan razimira veličanstvenu sliku:

„I više neće biti nikakve prokletinje“ (Otkrivenje 22,3).

Ovaj jezik je direktna referenca na 1. Mojsijevu 3,7–19, gde Bog opisuje Adamu i Evi da će svet biti umnogome pogođen grehom na svim područjima: u odnosima, biološki, ekološki, a čovečanstvo i svet biće prokleti. Međutim, Jovan kaže da će se kletva preokrenuti. Sve što je prekinulo zadovoljstvo koje je Bog imao na umu za nas biće uklonjeno. Greh i patnja biće istrebljeni.

Isajijina vizija sadrži predivnu sliku o životinjama predatorima, pitomim životinjama i deci kako se igraju bez ikakve opasnosti. Čitajte Isaiju 11,6–9 i razgovarajte o tome kakav će svet biti kada svi koji žive na Zemlji budu delili svet bez opasnosti po život.

Pavle opisuje uticaj greha na naš svet koristeći reč 'stradanja', ali onda dodaje da ona „nisu ništa prema slavi koja će nam se javiti“ (Rimljanima 8,18). Stvorenja su, prema Pavlu, u stanju slomljenosti i čežnje za danom kada će biti obnovljeni, vraćeni u svoju prvobitnu plemenitost, a Zemlja neće biti podređena zlu, koje su joj njeni pristavi nametnuli:

„Jer se tvar pokori _____ (ne od svoje volje nego za volju onog koji je pokori) na nadu, da će se i sama tvar _____ od _____ na slobodu slave dece Božje. Jer znamo da sva tvar _____ i _____ s nama do sad. A ne samo ona, nego i mi koji novinu duha imamo, i mi sami u sebi _____ čekajući posinjenje i izbavljenje _____ svom“ (Rimljanima 8,20–23).

Telo će biti obnovljeno, vraćeno u svoje prvobitno stanje, oslobođeno strahote koja je nametnuta čovečanstvu. Čak i naše fizičko telo biće iskupljeno:

„Jer je naše življenje na nebesima, otkuda i Spasitelja očekujemo Gospoda svog Isusa Hrista, koji će preobraziti naše _____ da bude jednako telu _____ Njegove“ (Filipljanima 3,20.21).

Čitajte sledeće tekstove kako biste otkrili da je nakon vaskrsenja Isus imao telo, veličanstveno i besmrtno, ali svakako je bilo telo: Luka 24,36–43; Jovan 20, 17.18.24–29; 21,1–14.

Kada naša tela budu obnovljena, vraćena u stanje pre pada u greh, a Zemlja vraćena u edensko stanje slobodno od greha, živ ćemo u večnoj zajednici s Bogom, imajući udela u uživanjima koja je On planirao za nas:

„Obilje je radosti pred licem Tvojim, uteha u desnici Tvojoi doveka“ (Psalam 16,11).

Kakva neverovatna budućnost!

POVEŽITE

Bog ima jednu veliku aspiraciju: da bude s nama.

U Otkrivenju 21,9–27, Jovan opisuje glavni grad nove Zemlje, Novi Jerusalim, koristeći dimenzije koje su jednake obliku ogromne kocke (16. stih). Otkrivamo da je Svetinja nad svetinjama u Starom zavetu imala oblik kocke (1. Carevima 6,20). Ovo je bilo mesto gde se uzvišena slava Božja prikazivala (1. Carevima 8,10–13), i gde se dešavalo ono što je Bog rekao: „I tu ću se sastajati s tobom i govoriću ozgo“ (2. Mojsijeva 25,22). Ovde bi prvosveštenik, kao predstavnik naroda pred Bogom, došao u neposrednu Božju prisutnost. Namernim osvrtnjem na slavu Božju koja prebiva u drevnom simbolu hrama, Jovan kaže za Novi Jerusalim: „I crkve ne videh u njemu; jer je njemu crkva Gospod Bog Svedržitelj, i Jagnje. I grad ne potrebuje ni sunce ni mesec da svetle u njemu; jer ga slava Božja prosvetli, i žižak je njegov Jagnje“ (Otkrivenje 21,22.23). Zatim kaže za otkupljene i njihovu večnu prisnost s Bogom: „I gledaće lice Njegovo“ (Otkrivenje 22,4). Jovanova poenta je jasna: Novi Jerusalim je ono na šta je Svetinja nad svetinjama ukazivala, s tim što će sada sav Božji narod biti privilegovao da uđe u Njegovu neposrednu prisutnost bez posrednika. To je plan spasenja – obnovljena prisnost s Bogom.

DOŽIVITE

Moja je želja da iz celog srca budem jedan/na od srećnih naseljenika nove Zemlje i živim u radosti večnog prijateljstva s Bogom.

Dragi Bože, shvatam da me voliš, čak i da ti se dopadam, i da želiš da budeš sa mnom u večnosti. Uz željno iščekivanje radujem se našoj zajedničkoj budućnosti. Pokoravam se svakoj pripremi koja me očekuje kako bih živio u Tvojim ljubavi zauvek.